

АРЪН РОЗЕНБЕРГ, КРИСТИ ГОЛДЪН ОТВЪД ТЪМНИЯ ПОРТАЛ

Част 4 от „World of Warcraft“

Превод от английски: Катина Цонева, 2015

chitanka.info

На семейството и приятелите ми и най-вече на любимата ми съпруга, която ми помага да удържам вълната.

На Дейвид Хонигсберг (1958 — 2007)

Музикант, писател, геймър, равин и невероятен приятел. Покажи им как се прави в рая, амиго.

Историите в тази книга са измислени. Имената, героите, местата и случките в нея са продукт на въображението на автора. Всякаква прилика с реални случки, места или хора е чисто съвпадение.

ПРОЛОГ

— Хвърляй!

— Млъквай!

— Хвърляй, по дяволите!

— Добре, де! — Гратар изръмжа и се изправи леко, издувайки мощните мускули на раменете си.

Стрелна напред едната си ръка, светкавично свали юмрук... и разтвори пръсти. Дребните зарчета от кости се разсипаха на земята.

— Ха-а! — Бродог се изсмя, оголвайки бивници в самодоволна усмивка. — Само едно!

— По дяволите!

Гратар се отпусна върху камъка, на който седеше, и се намръщи, гледайки как Бродог събира заровете и ги разклаща енергично в ръка. Той не знаеше защо продължава да играе с него — Бродог печелеше абсолютно всеки път. Беше почти неестествено.

Неестествено. Тази дума почти бе изгубила значение за Гратар. Той вдигна очи към червеното небе, което изпълваше хоризонта, а слънцето в него пламтеше в същия цвят. Преди светът не беше такъв. Гратар беше достатъчно стар, за да помни синьото небе, топлото жълто слънце и гъстата зеленина по полетата и долините. Той бе плувал в дълбоки прохладни езера и реки, блажено невеж за това колко ценна щеше да стане водата един ден. Една от най-насыщните нужди в живота — чистата вода, сега се съхраняваше в бурета и се разпределяше пестеливо.

Гратар се изправи и нехайно разрови с крак земята, гледайки как червената пръст се надига в облак и пресушава устата му. Протегна се към манерката и отпи малка глътка вода. Кожата му беше покрита с прах, който притъпяваше зеления ѝ оттенък и изсветляваше косата му. Всичко навсякъде беше червено, сякаш светът бе пропит с кръв.

Неестествено. Но най-неестественото нещо бе причината той и Бродог да бъдат изпратени тук, където да преживяват мрачните дни в скучни игри на зарове. Гратар се загледа зад Бродог към извисяващия

се свод и проблясващия енергиен воал, който го изпълваше. Тъмния портал. Гратар знаеше, че странният мистичен портал води в друг свят, но никога не бе преминавал през него. Никой от клана му не го беше правил. Но той бе наблюдавал гордите воители на Ордата, които се изгубваха в него, устремени към победа над човешките и техните съюзници. Оттогава се бяха завърнали малцина, които да докладват за напредъка на Ордата. Но напоследък не се случваше нищо. Нямахме ни вест, ни кост... нищо.

Гратар се намръщи, игнорирайки потракващия звук от заровете, които Бродог хвърляше. Нещо в портала изглеждаше... различно. Той се приближи до високата порта, а космите по ръцете и гърдите му настръхнаха.

— Гратар? Твой ред е. Какво правиш?

Гратар не обърна внимание на Бродог. Той присви очи и се загледа в завихрената енергия. Какво ли се случваше отвъд... в онзи странен друг свят?

Докато стоеше взрян в портала, блясъкът на енергийните вълни се усили, булото започна да става полупрозрачно и Гратар вече можеше да види през него, сякаш се взираше през мътна вода. Той присви очи, вгледа се... и зяпна и се олюля назад. Като че ли присъстваше на някакъв ритуал, пред очите му се разиграваше яростна битка.

— Какво? — внезапно забравил за играта, Бродог изтича до него и също онемя.

И двамата останаха безмълвно загледани за миг и накрая Гратар се съвзе.

— Тръгвай! — извика той на Бродог. — Кажи им какво се случва!

— Да... командирът... — Бродог все още не можеше да откъсне очи от гледката.

— Не! — сопна се Гратар.

Той предчувстваше, че предстои да се случи нещо, за което дори командирът не е подготвен. Но един орк може би щеше да се справи.

— Нер'зул! Извикай Нер'зул... той ще знае какво да направи!

Бродог кимна и побягна, но не пропусна да се обърне назад няколко пъти. Гратар чу как се отдалечава, но погледът му оставаше прикован към битката, която бе толкова стихийна и странно замъглена.

Той виждаше орките и дори разпозна някои от тях, но те се сражаваха с някакви странни фигури — по-ниски и по-слаби, но тежковъоръжени. Страниците — наричат ги „човеци“, спомни си Гратар — бяха бързи и многобройни като мушици. Бяха се нароили сред обсадените орки и ги посичаха един по един. Как можеше хората му да търпят такъв погром? И къде беше Дуумхамър^[1]? Гратар не виждаше и следа от масивния и мощен Военачалник. Какво се бе случило в този нов свят?

Той все още стоеше като омагьосан пред портала, когато дочу звук от приближаващи стъпки. Откъсна поглед и видя, че Бродог се завръща с още двама. Единият имаше огромно тяло, много по-едро от това на орк и значително по-силно, бледа млечнобяла кожа и груби черти. Огър... и магьосник — прецени Гратар, забелязвайки хитрия блясък в малките му очички. По-важна от тази извисяваща се фигура бе другата — на орка, който вървеше до него, забързан и устремен към портала.

Макар косата му да бе посивяла, а лицето му — силно набръчкано, Нер'зул, вождът на клана Шадоумуун, който навремето бе най-великият шаман, познат на орките, все още бе силен, а кафявите му очи бяха остри както винаги. Той се загледа към портала и замъглената ужасна гледка, която се разкриваше зад блясъка му.

— Битка, а? — каза Нер'зул, по-скоро на себе си.

„И изглежда, че Ордата я губи“, помисли си Гратар.

— От колко време... — започна Нер'зул.

Изведнъж пространството, оградено от Тъмния портал, се измени, а енергиите в него силно се завихриха. През булото се протегна ръка, като че преминаваше през вода, а зелената ѝ кожа проблесна. Последва главата, после тялото и накрая се появи целият орк. Все още стискаше бойната си секира, но очите му бяха обезумели. Препъна се, но бързо се изправи и продължи напред покрай Нер'зул и останалите, без дори да ги погледне.

След него се появи още един, и още един... орките се изливаха като вълна от портала, забързани да преминат през него възможно най-бързо. И не бяха само орки... Гратар забеляза няколко огри и група по-дребни и слаби фигури, покрити с мантии с качулки. Един от воините привлече вниманието на Гратар. Той беше твърде висок и едър за орк, чертите му — достатъчно груби, за да свидетелстват за огърска кръв,

но не бягаше панически като останалите, а някак си целеустремено... по-скоро бягаше към нещо, отколкото от нещо. По петите го следваше огромен смолисточерен вълк.

Един орк го изблъска от пътя и му се озъби.

— Разкарай се, мелез! — сопна му се той, но воинът поклати глава, отказвайки да се поддаде на нападката в такъв момент.

Вълкът обаче се озъби на орка, преди воинът да го усмири с едно рязко движение на ръката си. Вълкът покорно се спря, а воинът протегна огромната си ръка и другарски го потупа по черната глава.

— Какво става тук? — извика настоятелно Нер'зул. — Ти! — шаманът посочи към непознатото същество. — Какъв точно орк си ти? Защо прикриваш лицето си така? Ела тук!

Фигурата се спря... после изведнъж сви рамене и пристъпи към Нер'зул.

— Както кажеш — каза студено тя, а в тона ѝ се долови лек присмех.

Въпреки жегата, излъчвана от препечената безжизнена земя, Гратар потръпна. Бронирана ръка свали качулката и Гратар не успя да се овладее и извика от ужас. Може би някога чертите на това същество са били гладки и правилни, но вече не. Кожата му бе бледо сиво-зелена, а точно между ухото и челюстта му зееше дълбока рана, от която проблясваше тънка струйка телесна течност. Подутите и напукани виолетови устни се извиха в усмивка, а очите му проблеснаха със злобен присмех и яростна интелигентност. Нещото очевидно бе мъртво. Дори Нер'зул се сви, макар че бързо се съвзе.

— Кой... какво си ти? — попита той с леко разтреперан глас. — И какво правиш тук?

— Не ме ли позна? Аз съм Терън Горфийнд^[2] — отвърна фигурата и се засмя на очевидното смущение на шамана.

— Това е невъзможно! Той е мъртъв, Дуумхамър го уби, както и всички от Съвета в сянка!

— Наистина съм мъртъв — съгласи се съществото. — Но все още съм тук. Старият ти чирак Гул'дан откри начин да ни върне и да ни подслони в тези гниеци трупове.

Той сви рамене, а Гратар дочу поскърцването на безжизнената му плът.

— Върши работа.

— Гул’дан? — старият шаман изглеждаше по-шокиран от думите, отколкото от вида на ходещия труп. — Жив ли е господарят ти? По-добре се връщай при него. Докато бяхте живи, вие изоставихте мен и шаманските традиции, за да го следвате и да станете уорлоци^[3], противни гадове. Служете му сега и като мъртъвци!

Но Горфийнд поклати глава.

— Гул’дан е мъртъв. И слава богу! Той ни предаде, изостави Ордата в критичен момент и принуди Дуумхамър да тръгне по петите му, вместо да покори човешкия град. Това предателство ни коства войната.

— Ние... *изгубихме*? — запелтечи Нер’зул. — Но... как е възможно? Ордата покриваше цялата земя, а Дуумхамър не би се дал без бой!

— О, той се би — съгласи се Горфийнд. — Но дори цялата му мощ се оказа недостатъчна. Той уби човешкия водач, но след това бе повален.

Нер’зул изглеждаше поразен, обърна се към задъханите и окървавени орки и огри, които тъкмо бяха нахлули през портала. Пое си дълбоко дъх и се изправи, обръщайки се към огъра, който беше дошъл с него.

— Дентарг... свикай останалите вождове. Кажете им веднага да се съберат и да носят само брони и оръжия. — Ще...

Без предупреждение вълната се изля от портала — масивен енергиен прилив, който повали всички на земята. Останал без дъх от удара, Гратар изпъхтя. Той се изправи с мъка на крака, но бе посрещнат от втори взрив, още по-силен от първия. Този път енергията, запазваща портала, завихри и разпръсна във въздуха огромни каменни късове, парчета от плочи, трески и отломки. Воалът потрепна и придоби плътност.

— Не! — Нер’зул се затича към портала.

Той бе на няколко метра от него, когато блестящият воал от светлина потрепна, сви се и замръзна... и експлодира. От портала се разхвърчаха камъни и пръст. Нер’зул полетя като стар кокал и се удари тежко в земята. Дентарг изрева гневно и се втурна към господаря си, пое го внимателно с ръце, сякаш вдигаше перце. Старият шаман лежеше отпуснат с увиснала глава и затворени очи, а от дясната му страна се стече струйка кръв. За един миг енергията изпищя и се сви

около тях, виейки като разгневен дух. После така рязко, както се бе появила, светлината изчезна и воалът напълно се изпари, оставяйки след себе си една празна каменна арка. Тъмния портал бе разрушен.

Гратар се загледа към каменната арка и всички воители на Ордата, които бяха успели да избягат през нея за последен път. После се обърна към Дентарг и стария шаман, свит в изненадващо нежните ръце на огъра.

В името на предците... какво ще правят сега?

[1] Дуумхамър — Doomhammer (англ.) — doom (гибел, смърт); hammer (чук). — Б.пр. ↑

[2] Горфийнд — Gorefiend (англ.) — gore (съсирена кръв); fiend (демон, злодей). — Б.пр. ↑

[3] уорлок — warlock (англ.) — вещер. — Б.пр. ↑

ЕДНО

— Нер'зул!

Горфийнд и Газ Соулрипър^[1] крачеха като господари през селото, а ботушите им бързо газеха отъпканата пръст. Любопитни орки показваха глави от вратите и прозорците на простите си колиби само за да се скрият обратно, срещайки разярените, неестествено блестящи очи на натрапниците.

— Нер'зул! — извика отново Горфийнд с едновременно студен и заповеднически глас. — Трябва да говоря с теб!

— Не знам кой си — изръмжа един орк зад гърба му. — И не ме интересува. Прекрачваш територията на Шадоумуун^[2]. Иди си или умри!

— Трябва да говоря с Нер'зул — отвърна рицарят на смъртта^[3], обръщайки се към мощния орк, който бе пристъпил заплашително зад гърба му. — Кажи му, че го търси Терън Горфийнд.

Оркът явно се смути.

— Горфийнд? Ти си рицарят на смъртта? — той се намръщи, заголи бивници и погледна към Горфийнд и спътника му, и явно събра кураж. — Не изглеждаш толкова страшен.

— Но е достатъчно страшен — каза Соулрипър.

Той се обърна и кимна към нещо, което оркът не виждаше. Още няколко същества с прикрити от качулки лица, но видимо блестящи очи изскочиха от сенките на селските колиби и пристъпиха към двамата си немъртви другари. Горфийнд се изсмя, а оркът преглътна тежко.

— Сега доведи господаря си, ако не искаш наглостта ти да ти спечели бърза смърт.

— Нер'зул отказва всякакви среци — заяви оркът.

Той започваше да се поти, но очевидно просто изпълняваше заповеди. Горфийнд въздъхна, а въздухът, излизащ от мъртвите му дробове, издаде странен свирещ звук.

— Значи бърза смърт — каза той.

И дори преди оркът да успее да отвърне, Горфийнд протегна ръка и прошепна нещо. Оркският воин зяпна, сви се на две и падна на колене. Горфийнд стегна пръстите си в юмрук и изведнъж от носа, очите и устата на злочестия орк рухна кръв. Горфийнд вече се беше обърнал настрана, загубил интерес да измъчва повече наглия воин.

— Тъмна магия! — извика един от воините на клана Шадоумуун и грабна секирата си.

— Убийте уорлоците, преди да ни покварят! — изрева друг, а другарите му бързо грабнаха оръжията си.

Горфийнд се обърна и присви блестящите си очи.

— Умрете, щом искате, но аз ще говоря с Нер'зул!

Този път той изпъна двете си ръце и покрай пръстите му се завихри тъмна енергия. Тя избухна като блестящ черен пламък и помете орка, който размахваше секира, и другарите му. Те останаха да лежат на място, крещейки от болка.

— *Спу!* Достатъчно убийства! — гласът на стария орк отекна властно.

Горфийнд свали ръце, а спътниците му се оттеглиха и впериха поглед във водача си.

— Ето те, Нер'зул — каза провлачено Горфийнд. — Реших, че ще привлече вниманието ти.

Той се обърна към Нер'зул и остана леко изненадан от бялата боя по лицето на стария орк. „Прилича на череп“, помисли си Горфийнд. Когато погледите им се срещнаха, очите на Нер'зул се разшириха.

— Аз... те сънувах — промълви той. — Получих видения за смърт и ето те тук.

Дълги зелени пръсти се протегнаха да докоснат черепа, изрисуван на лицето му, и отлепиха малки бели парченца боя.

— Две години сънувам това. Значи най-сетне си дошъл за мен. За всички ни. Дошъл си да вземеш душата ми!

— Съвсем не. Дойдох да я спася. Но... отчасти си прав. Дойдох за теб, но не е това, което си мислиш. Искам отново да бъдеш водач.

Нер'зул изглеждаше объркан.

— Водач? Защо? За да доунищожа Ордата? Не направих ли достатъчно за това? — старият шаман гледеше като обладан. — Не-е, приключих с тези неща. Веднъж поведох хората си... право в схемите

на Гул'дан, а те обрекоха този свят на гибел и война, която едва не ни унищожи. Потърси си друг водач.

Горфийнд се намръщи. Нещата не се развиваха според очакванията му, но не можеше просто да убие Нер'зул така, както бе направил с орките от клана му. Затова опита отново.

— Ордата се нуждае от теб.

— Ордата е мъртва! — сопна се Нер'зул. — Половината ни хора ги няма, останаха в онзи свят завинаги далеч от нас! Това ли искаш да водят?

— Не за изгубени завинаги — отвърна Горфийнд, а спокойната му увереност озадачи Нер'зул. — Порталът е разрушен, но може да бъде поправен.

Това привлече вниманието на шамана.

— Какво? Как?

— В Азерот е останал малък рифт — обясни Горфийнд, — а от тази страна е непокътнат. Помагах в издигането на Тъмния портал и все още мога да го почувствам. Мога да ти помогна да разширим рифта, за да може Ордата да премине през него.

Шаманът като че ли сериозно се замисли за миг, но после поклати глава и видимо се присви.

— И каква ще е ползата от това? Алианса е прекалено силен враг. Ордата никога няма да победи. Хората ни вече са обречени. Единственото, което ни остава, е смъртта.

Пръстите му отново докоснаха изрисувания образ на лицето му, сякаш по свое собствено желание. Горфийнд бе отвлечен от слабостта му. Не бе за вярване как тази развалина, обсебена от идеята за смърт, не само неговата собствена, но и на всички останали, някога е бил толкова високо почитан. И, за съжаление, бе почитан и днес.

— Смъртта не е единственият ни изход, не и ако възродим и използваме портала отново — възпротиви се Горфийнд, опитвайки се да запази спокойствие. — Няма нужда да побеждаваме... Дори няма нужда да се изправяме отново срещу Алианса. Имам съвсем други планове за Ордата. Ако успея да се добера до определени артефакти... Научих някои неща от Гул'дан, които...

— Гул'дан и неговите извратени схеми... Те ни настигат и рушат животи дори от гроба! — той изгледа Горфийнд намръщено. — Ти и твоите планове! И колко сила мислиш, че ще получиш в случай на

успех? Силата е всичко, от което се интересуваха нещастниците от Съвета в сянка!

Търпението на Горфийнд, което никога не е било особено голямо, напълно се изпари. Той сграбчи ръката на стария шаман и го разтърси гневно.

— Минаха цели две години, откакто порталът се срути, а ти се криеш в селото си, докато останалите кланове се избиват взаимно. Те имат нужда от водач, могат отново да възвърнат мощта си! С твоите поддръжници и моите рицари на смъртта можем да принудим клановете да ти се подчинят! След Дуумхамър — мъртъв или пленен в Азерот, ти си единственият орк, който може да ги води! Огледах портала, прецених щетите и те уверявам, че имам решение. Вече съм разпределил няколко рицари на смъртта в околността. Дори в момента те работят върху заклинанията, които отново ще го задействат. Сигурен съм, че ще успеем.

— И какво е това решение? — попита раздражено Нер'зул. — Откри ли начин да се върнем в Азерот и да спечелим войната, която загубихме преди две години? Съмнявам се. Обречени сме, никога няма да победим.

Той се обърна и пристъпи към колибата си.

— Войната не е от значение! Чуй ме, старче! — провикна се след него рицарят на смъртта. — Няма нужда да побеждаваме Алианса, *защото няма нужда да завладяваме Азерот!*

Нер'зул спря и погледна назад.

— Но ти твърдиш, че можеш отново да задействаш портала. Защо ти е да го правиш, ако няма да се връщаме там?

— Ще се върнем, но не за битка — Горфийнд се приближи до него. — Трябва само да открием няколко определени артефакти. Щом ги вземем, ще напуснем Азерот завинаги.

— И ще останем тук? — Нер'зул махна с ръка и посочи към заобикалящия ги пейзаж. — Много добре знаеш, че Дренор умира. Скоро няма да може да изхранва и малцината, останали тук.

Горфийнд не помнеше шаманът някога да е бил толкова бавно загряващ.

— Няма нужда от това — увери го той, говорейки бавно като на дете. — С тези артефакти ще можем да изоставим Азерот и Дренор и да отидем на съвсем друго място. На някое по-добро място.

Сега вече Нер'зул наостри уши. Нещо наподобяващо надежда проблесна по оцветеното му в бяло лице. За един дълъг момент Нер'зул стоеше готов или да се завърне в колибата си и самосъжалителната си изолация, или да приеме тази нова възможност.

— Имаш ли план? — попита накрая старият шаман.

— Да.

Последва още една дълга пауза. Горфийнд чакаше.

— ... Ще те изслушам.

Нер'зул се обърна и се прибра в колибата си. Но този път Терън Горфийнд — уорлок и рицар на смъртта — го последва.

[1] Соулрипър — Soulripper (англ.) — soul (душа); ripper (някой/нещо, което къса). — Б.пр. ↑

[2] Шадоумуун — Shadowmoon (англ.) — shadow (сянка); moon (луна). — Б.пр. ↑

[3] рицар на смъртта — death knight (англ.). — Б.пр. ↑

ДВЕ

— Погледнете само това място!

Ген Греймейн^[1], кралят на Гилнеас, посочи към цитаделата, която се извисяваше над тях — масивна постройка, през чиито порти преминаваха в момента. Дори едър и широкоплещест мъж като Греймейн изгледаше като джудже в тази сграда, а сводът на входната порта бе два пъти по-висок от него. Другите крале кимаха, докато влизаха вътре, удивявайки се на дебелиите външни стени, изградени от тежки каменни блокове. Греймейн изсумтя, а намръщеното му изражение показваше, че не споделя задоволството им.

— Стена, кула и една-единствена крепост — изръмжа силно той, оглеждайки гневно наполовина завършената сграда отсреща. — За това ли са отишли парите ни?

— Голямо е — отбеляза Торас Тролбейн^[2], владетелят на Стромгард, който както винаги пестеше думите си. — Голямото е скъпо.

Останалите крале също замърмориха. Всички те бяха загрижени за разходите по строежа, особено след като трябваше да си ги поделят по равно като равноправни водачи на Алианса.

— Колко е висока цената на безопасността? — намеси се високият слаб мъж, който яздеше по-напред в групата. — Нищо, което си струва, не е евтино.

Някои от владетелите замлъкнаха при този тънък намек. Вариан, неотдавна коронованият млад крал на Стормуинд^[3], познаваше безопасността, но тя му бе отнета. Неговите владения претърпяха огромни щети в ръцете на орките по време на Първата война, когато голяма част от столицата му бе превърната в пепел.

— Наистина... как върви преустройството, Ваше Височество? — попита учтиво слабият като камшик мъж в зелена военноморска униформа.

— Много добре, благодаря, адмирале — отвърна Вариан.

Макар Делин Праудмуър^[4] да бе владетел на Кул Тирас, той предпочиташе военната си титла.

— Гилдията на каменоделците^[5] върши невероятна работа. Аз и хората ми сме им особено признателни. Те са изключителни майстори, които спокойно могат да съперничат на джуджетата, а градът се издига все по-високо с всеки изминал ден — той се усмихна към Греймейн. — Смея да твърдя, че си заслужават всяка стотинка.

Другите крале се засмяха, а единият от тях — висок и едър, с прошарена руса коса и синьо-зелени очи, срещна погледа на Тролбейн и кимна одобрително. Теренас, владетелят на Лордерон^[6], финансира младия принц Вариан, когато той и хората му потърсиха убежище от Ордата. Той дори бе приел младежа в собствения си дом, докато стане време да възвърне бащиния си трон. Сега това време бе дошло и Теренас, както и другарят му Тролбейн, бяха особено доволни от резултатите. Въпреки крехката си възраст, Вариан беше умен, очарователен и благороден младеж, роден за водач и надарен дипломат. Теренас бе започнал да го приема почти като свой син и сега гледаше с бащинска гордост, след като младежът бе успял да се намеси в разговора и да отклони владетелите от надигащото се негодувание.

— Всъщност — продължи Вариан, повишавайки леко тон, — ето го и самия строител-чудо.

Кралят посочи към височкия и як мъж, който разговаряше оживено с няколко омърляни работници. Мъжът имаше черна коса и тъмни зелени очи, които проблеснаха, когато той обърна глава към тях, явно дочул разговора им. Теренас разпозна Едуин ВанКлийф — началника на Гилдията на каменоделците и човека, отговарящ както за възстановяването на Стормуинд, така и за строежа на тази крепост Недъргард^[7]. Вариан се усмихна и му даде знак да се приближи.

— Майстор ВанКлийф, надявам се, че работата ви спори?

— Така е, Ваше Височество, благодаря — отвърна уверено ВанКлийф. Той удари с тежкия си юмрук по дебелия външна стена и кимна гордо. — Това ще устои на всичко, сър, бъдете сигурен.

— Сигурен съм, Майстор ВанКлийф — съгласи се кралят на Стормуинд. — Надхвърлили сте възможностите си тук, а това не е никак малко.

ВанКлийф кимна в знак на благодарност, а после се обърна към мъжа, който го викаше от една от недовършените постройки.

— Най-добре да се връщам на работа, Ваши Височества — той се поклони на събралите се владетели и се втурна към работника.

— Добре се справи — каза благо Теренас на Вариан, когато се изравни с него. — Укроти Греймейн и в същото време поласка ВанКлийф.

Младият крал се усмихна.

— Комплиментът ми бе напълно искрен, пък и сега той ще работи още по-усърдно от преди — отбеляза тихо той. — А и Греймейн мърмори само за да се наслаждава на собствения си глас.

— Много си помъдрял — каза засмяно Теренас. — Или може би си мъдър по рождение.

Разбира се, деликатният намек на Вариан не можеше да удържи Греймейн за дълго. Докато прекосяваха широкия двор, кралят на Гилнеас отново започна да мърмори и скоро звуците, които излизаха изпод гъстата му черна брада, отново се оформиха в думи.

— Знам, че се трудят усърдно — призна той заядливо, поглеждайки към Вариан, който му се усмихна, — но защо са всички тези сгради? — Той махна с огромната си ръка към единствената завършена крепост, в която навлизаха, минавайки под решетката нагоре по стъпалата. — Защо се хвърля толкова труд... и разходи... за толкова широка цитадела? Нали все пак ще служи само за наблюдение на долината, където преди се е намирал порталът? Нямаше ли да е достатъчна една проста крепост?

Кадгар, архимаг на Даларан, размени уморен, но леко развеселен поглед с останалите магьосници, когато гласът на Греймейн достигна ушите им, преди още да влязат в просторната зала за срещи.

— Радвам се да видя, че Греймейн си е все същият — отбеляза сухо Антонида, владетелят на Кирин Тор.

— Да, някои неща не се променят — каза Кадгар, поглаждайки чисто бялата си брада.

Той се завъртя към кралете с младежка лекота, която подчерта лъжливия му старешки вид.

— Значи искате да разберете за какво са отишли парите ви? — обърна се той към новодошлите и им кимна набързо в знак на поздрав.

Той се държеше с тях като с равнопоставени, защото наистина бяха такива — като член на Кирин Тор Кадгар бе владетел по право.

— Тогава ще ви кажа, а вие можете да ми благодарите след това. Крепостта Недъргард е голяма, да. Такава трябва да бъде. Не малко хора ще живеят тук — магьосниците, които дойдоха от Даларан, както и войниците, които ще се грижат за обичайните заплахи. Навремето в долината под нас се намираше Тъмния портал, който бе входът на Ордата към нашия свят. И ако някога решат да се върнат, ние трябва да сме готови.

— Това обяснява войниците — съгласи се Праудмуър. — Но защо са тук магьосниците? Един магьосник би бил напълно достатъчен, за да наглежда обстановката и да ви извести в случай на опасност, нали?

— Ако е нужно само това, да — съгласи се Кадгар, крачейки из залата.

Стъпките му наистина бяха като на младеж, какъвто той всъщност беше. Кадгар бе само няколко години по-голям от Вариан, но е бил преждевременно състарен от магията на Медив, малко преди смъртта на великия маг.

— Но Недъргард бързо се превърна в нещо повече от наблюдателница. Не може да не сте забелязали причината за тревогите ни по пътя насам. Нещо е източило живота от Дренор, от самата земя. Когато Тъмния портал бе задействан, тази безжизненост достигна до нашия свят, уби земята наоколо и продължи да се разпростира настрана. Когато унищожихме портала, помислихме, че земята ще се самоизлекува. Но не стана така. Всъщност покварата продължава да се разпространява.

Кралете се намръщиха и се спогледаха. Това бе новина за тях.

— Започнахме да изучаваме положението и открихме, че дори след изчезването на портала е останал малък пространствен рифт.

При тези думи владетелите ахнаха.

— Открихте ли начин да спрете покварата? — попита Праудмуър.

— Да, но се наложи да обединим усилията на няколко магьосници за това — сбръчканото му лице се намръщи. — За съжаление, не успяхме да възстановим унищожената земя. Тази местност преди бе известна като Блек Морас^[8] и ние успяхме да запазим северните ѝ части. Носят се слухове, че там някъде все още се крият орки, но така и не открихме следи от тях. Но южната част... по

някаква причина така и не можахме да ѝ вдъхнем живот. — Той поклати глава. — Някои започнаха да я наричат Прокълнатите земи^[9] и това име си остана и до днес. Съмнявам се, че земята ще може някога да се възстанови.

— Но все пак сте успели да спрете покварата и сте спасили останалата част от земята — отбеляза Вариан. — Това е достатъчно възхитително, като се знае колко бързо се разпространява ефектът.

Кадгар наклони глава, оценявайки похвалата.

— Смея да се надявам, че сме направили повече от това — призна той, — макар и да не е всичко, което ми се искаше да постигнем. Но тук постоянно ще трябва да има една група магьосници, които да следят местността и да се грижат Азерот да остане чист от покварата. В същото време те ще трябва да наблюдават и рифта. И именно за това, Ваши Височества, се налага Недъргард да е толкова голяма и струва толкова много.

— Има ли реален риск този портал отново да бъде отворен? — попита Тролбейн и всички се обърнаха към Кадгар, явно очаквайки отговора му, но и притеснени какъв ще бъде.

Кадгар можеше да прочете мислите по лицата им. Идеята да преживеят отново случилото се преди осем години, когато порталът беше отворен и орките се изляха през него, тревожеше всички. Той понечи да отговори, но бе прекъснат от внезапния писък, който се чу отвън.

— Мисля, че последният ни гост пристигна с грифон и се е приземил на пътеката до стената — каза той.

Жената, която влезе в залата за срещи след няколко минути, бе висока и почти неизразимо красива. Поизносени зелени и кафяви кожени одежди очертаваха фината фигура, която се запъти към тях. Златистата ѝ коса бе разрошена и тя я отметна небрежно зад дългите си заострени уши. Макар да изглеждаше изискана и нежна, всички присъстващи добре знаеха, че Алериа Уиндранър^[10] е признат рейнджър, разузнавач и воин, а също и природен експерт. Много от присъстващите се бяха сражавали рамо до рамо с нея и дължаха живота си на острия ѝ поглед, бързите реакции и силния ѝ характер.

— Кадгар — каза безцеремонно тя и се насочи към него. Беше висока почти достатъчно, за да го погледне право в очите.

— Алериа — отвърна той.

Носталгична обич стопли тази единствена дума. Не много отдавна бяха братя по оръжие, добри приятели, които се бореха за нещо добро. Но нямаше топлина нито в зелените ѝ очи, нито по лицето ѝ, което макар и красиво, изразяваше живот така, че можеше да мине и за изваяно от камък. Алериа бе вежлива, но нищо повече. Вътрешно Кадгар въздъхна, отстъпи от вратата и ѝ даде знак да го последва.

— По-добре да е важно — каза тя, когато наближи и се поклони набързо на събралите се владетели.

Въпреки стройната си фигура и младежкия си златист вид, Алериа вероятно бе много по-възрастна от всички присъстващи, което я правеше недосегаема и често ѝ позволяваше да се държи с насмешка към владетелите на хората.

— Бях на лов за орки.

— Ти винаги си на лов за орки — отвърна Кадгар, по-остро, отколкото възнамеряваше. — Но това отчасти е и причината да те повикам тук. — Той изчака да получи вниманието на всички. — Тъкмо обяснявах, че сме забелязали пространствен рифт в района, където се намираще Тъмния портал, Алериа. И напоследък енергиите, които се излъчват от него, са нараснали значително.

— Какво означава това? — попита Греймейн. — Да не казваш, че се усилва?

Младият-стар архимаг кимна.

— Да. Смятаме, че рифтът ще се разшири.

— Да не би Ордата да е открила начин да възстанови портала? — попита Теренас, шокиран, колкото и всички останали.

— Може би, а може би не — отговори Кадгар. — Но дори да не успеят да изградят стабилен портал, ако рифтът стане достатъчно голям, орките отново ще могат да преминат в нашия свят.

— Знаех си, че ще стане нещо такова! — извика Греймейн. — Знаех си, че отново ще се срещнем с онези зеленокожи чудовища!

Алериа сви устни, а очите ѝ проблеснаха... в очакване ли?

— Колко скоро? — попита Тролбейн. — И колко от тях?

— Не мога да кажа колко ще преминат — отвърна Кадгар, поклащайки глава. — Но колко скоро? Много. Вероятно до няколко дни.

— От какво се нуждаеш? — попита благо Теренас.

— Нужна ни е армията на Алианса — отвърна рязко Кадгар. — В случай че рифтът започне да се разширява, ще е нужна цялата армия. Има вероятност в долината да се излее втора оркиска Орда — той изведнъж се усмихна. — Синовете на Лотар ще трябва отново да се изправят срещу нея.

Синовете на Лотар. Така се наричаха днес ветераните от Втората война. Победата бе постигната, но на висока цена — смъртта на Лъва на Азерот, Андуин Лотар, човекът, когото всеки бе готов да следва. Кадгар беше там, когато той загина от ръцете на оркския вожд Оргрим Дуумхамър. И беше там, когато другарят му Туралиън — сега генерал на силите на Алианса, отмъсти за Лотар и плени Дуумхамър. Избран лично от Лотар, Туралиън зае мястото му и пое героичното наследство. И така в кръвта се родиха Синовете на Лотар.

— Сигурен ли си? — попита внимателно Теренас.

Кралят явно не искаше да обиди магьосника, който също знаеше, че подобно нещо изобщо не би било добра идея. Но в този случай съвсем не се обиди.

— Ще ми се да не бях. Енергийното ниво определено се покачва. Скоро ще бъде достатъчно, за да се разшири рифтът, а това ще позволи на орките отново да се изсипят от Дренор в нашия свят.

Изведнъж той почувства умора, сякаш споделянето на лоши новини по някакъв начин го изпразни. После погледна към Алериа, която забеляза погледа му и повдигна вежда, но си замълча.

— Не можем да си позволим рискове — отбеляза Вариан. — Предлагам да мобилизираме Алианса и за всеки случай да се подготвим за война.

— Съгласен — каза Теренас, а останалите кимнаха одобрително.

— Ще трябва да се свържем с Генерал Туралиън — продължи Вариан.

Алериа леко се стегна, по лицето ѝ премина вълна от неопределима емоция, а Кадгар присви очи. Навремето елфският рейнджър и човешкият паладин бяха повече от братя по оръжие. Кадгар винаги ги беше смятал за добра двойка. Възрастта и мъдростта на Алериа подсилваха Туралиън, а неговата младост и невинност смекчаваха някак си преситената от живот елфа. Но нещо се бе случило. Кадгар така и не разбра какво, но и не посмя да попита. Алериа и Туралиън бяха охладнели един към друг смущаващо силно.

Тогава Кадгар съжаляваше за това, но сега се чудеше дали това разстояние ще се окаже проблем. Вариан очевидно не бе забелязал леката промяна у Алериа и продължи:

— Като командир на армията на Алианса той трябва да свика войниците и да ги подготви за това, което предстои. Туралиън е в Стормуинд, където помага да възстановим защитата си и обучава хората ни.

На Кадгар му хрумна една идея, която може би щеше да реши два проблема наведнъж.

— Алериа, ти можеш да стигнеш до Туралиън най-бързо от всички. Вземи грифона и иди в Стормуинд. Кажу му какво се е случило и защо трябва незабавно да мобилизираме армията на Алианса.

Елфският рейнджър изгледа яростно Кадгар, а в зелените ѝ очи заискри огън.

— Със сигурност някой друг ще може да се справи с тази задача не по-зле от мен — заяви остро тя.

Но Кадгар поклати глава.

— Джуджетата Уайлдхамър^[11] те познават и ти имат доверие — отвърна той. — А тези хора тук си имат своите задачи. — Той въздъхна. — Моля те, Алериа. Направи го за всички нас. Открий го, информирай го и го доведи тук.

„И може би вие двамата ще изгладите нещата помежду си... или поне ще се съгласите да си помагате взаимно“, помисли си той. Гневният поглед на Алериа се стопи под онази неумолима безизразна маска.

— Ще изпълня молбата ти — каза почти официално тя. После се обърна и се запъти към вратата на залата.

— Кадгар е прав — каза Теренас, докато останалите я наблюдаваха как се отдалечава. — Всички ние ще трябва да мобилизираме хората си, да се запасим, и то веднага.

Другите владетели кимнаха. Дори Греймейн отстъпчиво бе замълчал... мисълта за завръщането на Ордата така го шокира, че той напълно забрави, че може да мърмори. Всички се насочиха към отворените врати, обратно към двора. А от там щяха да продължат към масивната арка, под която бяха преминали преди по-малко от час.

— Хайде, тръгвайте — прошепна Кадгар, гледайки как владетелите се оттеглят. — Вървете и призовете Синовеите на Лотар. Само се моля да не е твърде късно.

[1] Греймейн — Greymane (англ.) — grey (сив); mane (грива). — Б.пр. ↑

[2] Тролбейн — Trollbane (англ.) — troll (трол); bane (зло, бедствие). — Б.пр. ↑

[3] Стормуинд — Stormwind (англ.) — storm (буря); wind (вятър). — Б.пр. ↑

[4] Праудмуър — Proudmoore (англ.) — proud (горд); moor (пустош). — Б.пр. ↑

[5] Гилдията на каменоделците — the Stonemasons' Guild (англ.) — Б.пр. ↑

[6] Лордерон — Lordaeron (англ.) — мирната земя на хората. — Б.пр. ↑

[7] Недъргард — Nethergarde (англ.) — nether (долен; отвъден); garde (ост. охрана, защита). — Б.пр. ↑

[8] Блек Морас — Black Morass (англ.) — black (черен); morass (блато, тресавище). — Б.пр. ↑

[9] Прокълнатите земи — the Blasted Lands (англ.). — Б.пр. ↑

[10] Уиндранър — Windrunner (англ.) — wind (вятър); runner (бегач). — Б.пр. ↑

[11] Уайлдхамър — Wildhammer (англ.) — wild (див); hammer (чук). — Б.пр. ↑

ТРИ

Секирата изсвистя, преминавайки в дъга, отрази светлината и проблесна ярко, жадна за кръв. Този, който я държеше, се изсмя в маниакална хармония, отваряйки черно татуираната си челюст почти невъзможно широко, за да нададе вика, който бе заслужил името му. Дългата черна коса се мятеше зад гърба му, червените му очи блестяха, а той посичаше въображаемите си противници един след друг, отново и отново, изглаждайки движенията си така, че в истинска битка враговете му щяха да бъдат нищо повече от сурово месо. Гром Хелскрийм^[1] ръмжеше, завърташе се и се обръщаше, контролирайки яростната си мощ, докато най-накрая някой извика името му и го извади от червената мараня, която се появяваше в подобни моменти, дори само за тренировка.

— Гром!

Гром Хелскрийм свали своята Горхаул^[2], съвсем леко задъхан от изтощителното упражнение, и вдигна поглед към по-възрастната, но страховита фигура, която крачеше към него.

— Каргат — отвърна той и почака вождът на клана Шатърд Хенд^[3] да се приближи.

Те стиснаха ръце — десните си ръце. Каргат бе загубил лявата си китка много отдавна и сега на нейно място имаше закрепено зловецко острие на коса.

— Добра среща.

— Добра среща за мнозина, като гледам — каза по-старият вожд, кимайки към мястото, където се събираха още орки. — Нер'зул е изпратил вестоносци до всички кланове или поне така чух.

Гром кимна, а черно татуираната му челюст се изпъна в мрачна линия. Някои от вестоносците бяха негови хора, изпратени по молба на стария шаман.

— Явно планира нещо.

Гром метна на рамо масивната си секира и заедно двамата водачи се запътиха към долината при руините на Тъмния портал,

задминавайки воини от двата си клана. Тук-там се разменяха злобни погледи и остри думи, но поне никой не се биеше. Все още.

— Но какво?

— Няма значение — отвърна Каргат. — Всичко е по-добре от това! — Той прокара небрежно пръсти по острието на косата си. — Последните две години седяхме и не правехме нищо. Нищо! И защо? Защото Алианса ни е победил? И какво от това? Защото порталът е унищожен? Със сигурност могат да построят нов! Трябва да има някой, с когото да се бием, иначе просто ще си седим и ще загниваме като старо парче месо!

Гром кимна. Каргат беше чисто и просто бойна машина — той живееше, за да се бие и убива. Гром оценяваше това, а и Каргат беше прав. Орките бяха войнствена раса и непрекъснатите битки изостряха ума им и заздравяваха крайниците им. Без тях те омекваха. Хелскрийм поддържаше хората си на ниво посредством конфликти с останалите кланове и подозираше, че Каргат е правил същото, макар че двата им клана не бяха воювали помежду си. И все пак атаките над стражи и разузнавачески групи можеха да продължат дотолкова, че да доведат до истинска война, а той не се вълнуваше от напрежението сред собствения му вид.

Когато Нер'зул създаде Ордата, той съюзи всички оркски кланове в едно огромно цяло. И дори след толкова много време Гром все още ги приемаше за такова. Когато неговите воини Уорсонг^[4] се биеха срещу тези от Тъндърлорд^[5], Редуокър^[6] или Блейдуинд^[7], те се сражаваха със свои другари — орки, които трябваше да подкрепят на бойното поле, а не срещу които да се изправят. По време на битка той все още усещаше онази жажда за кръв и дивата радост, която му носеше Горхаул, проправяйки път през плътта на противниците си, но след това се чувстваше празен и някак си омърсен.

„Какво ли се е случило?“, чудеше се той, приближавайки руините и фигурите, които стояха пред тях. Къде беше сбъркала Ордата? Орките бяха по-многочислени от стръковете трева, която навремето покриваше равнините, бяха повече от капките вода в океана! Когато маршируваха, тътенът от стъпките им събаряше планини! Как можеше такава армия да се провали?

За всичко беше виновен Гул'дан и Гром бе сигурен в това. Безжизнените поля, които преди бяха покрити със зърно и трева,

дърветата, които сега бяха сухи и почернели, небето, което потъмня и почервения като кръв — всичко това бе дело на уорлоците и жаждата им за сила, която не бе предопределена за оркски ръце. Но не беше само това. Те обрекоха Дренор и всички орки, но Гул’дан стоеше зад всяко едно действие на уорлоците. И той бе виновен Ордата да не успее да покори онзи нов свят. И същият лукавият уорлок бе убедил Гром да остане в Дренор по време на първите битки, вместо да заеме подобаващо място в челните редици.

„Нужен си тук“ — беше му казал Гул’дан. — „Ти и твоят клан Уорсонг сте едни от най-добрите воители и трябва да ви пазим като резерва за всеки случай. Освен това някой трябва да остане в Дренор и да защитава интересите ни — някой със сила, някой, на когото вярваме. Някой като теб.“

Гром беше проявил глупостта да позволи ласкателството на уорлока да го отклони от пътя му. Той бе гледал как Блекхенд^[8] и Оргрим Дуумхамър поведоха Ордата през портала към онзи странен свят, наречен Азерот. Беше гледал как се носят доклади за първоначалния им успех, а после и за пълния им разгром.

Гром тихо изръмжа под нос. Само ако беше отишъл там! Беше сигурен, че е можел да обърне хода на битката... с негова помощ Дуумхамър е можел да покори човешкия град до езерото и все пак да изпрати отряди след предателя Гул’дан и последователите му. После щяха да могат да завладеят Лордерон и да се разпрострат от там, помитайки цялата земя, докато не остане никой, който да им се противопостави.

Гром поклати глава. Миналото си е минало. Блекхенд бе мъртъв, старият му другар Дуротан бе мъртъв, Дуумхамър бе пленен, Тъмния портал — разрушен... Гул’дан го нямаше, а Ордата бе просто сянка на предишното си величие. Но може би нещо можеше да се промени.

Той и Каргат бяха стигнали до мястото на портала и ясно виждаха фигурата, която ги очакваше. Косата на Нер’зул бе напълно посивяла, но иначе вождът на клана Шадоумуун и бивш водач на Ордата изглеждаше все така мощен. Той се обърна към Гром. Вождът на клана Уорсонг изръмжа и потръпна от изненада, виждайки за пръв път лицето на шамана. Бяла боя покриваше бузите, горната устна, носа, веждите и челото на Нер’зул и те изглеждаха като бели кости. И

явно това бе целта. Гром осъзна, че старият шаман е маскирал лицето си с образа на череп.

— Гром Хелскрийм и Каргат Блейдфист^[9]! — извика Нер'зул със силен и ясен глас. — Добре дошли!

— Защо ни извика? — попита безцеремонно Каргат, без да хаби излишни думи.

— Имам новини за вас — отвърна шаманът. — Новини и нов план.

Гром изсумтя.

— Две дълги години се кри от нас. Какви новини може да имаш точно ти? — попита гневно той, но с несигурен глас. После посочи към боядисаното му лице. — Ти позволи на Гул'дан да те измести, отказа да пиеш от бокала и се свиваш като мишка в дупката си. Сега твърдиш, че имаш план и се появяваш с лице на мъртвец... Не мисля, че искам да чувам за какво се отнася планът ти.

Той можеше да чуе болката в собствения си глас. Въпреки всичко, което се бе случило с Гул'дан, въпреки недоверието си към всички съветници, шамани и уорлоци през последните няколко години, Гром все още искаше Нер'зул да бъде шаманът, когото помнеше от младините си — силният, строг и мъдър орк, който обедини отделните кланове в една бойна единица. Въпреки острите си думи, Гром искаше да бъде опроверган.

Нер'зул докосна белия череп на лицето си и въздъхна дълбоко.

— Дълго време сънувах смъртта. Видях я, говорих с нея. Видях смъртта на хората си, смъртта на всички, които съм обичал. А това... нося този образ в знак на почит към тях. Не исках да излизам напред, но вярвам, че дължа на хората ни да ги поведем още веднъж.

— Да ни поведеш като последния път? — извика Каргат. — Да ни поведеш към предателство? Към погром? Ще те изпратя при тази смърт, която толкова много почиташ, точно с тази ръка, ако посмееш да ни поведеш отново, Нер'зул!

Той замахна с косата си към шамана. Нер'зул понечи да отвърне, но забеляза нещо зад двамата орки. Гром се обърна и видя тромавата фигура, която приближаваше — явно огър, съдейки по начина, по който се извисяваше над останалите орки.

— Какво ново, Дентарг? — извика Нер'зул, когато помощникът му пресече откритото място, разделящо руините на портала от

събралите се орки. — Изпратих те да откриеш и призовеш другите кланове... както поисках и от вас двамата — напомни той на Гром и Каргат. — Но тук виждам само клановете Шадоумуун, Уорсонг и Шатърд Хенд. Къде са останалите?

— Лайтнингс блейд^[10] казаха, че ще дойдат — каза Гром. — Чака ги дълъг път и може да им отнеме още ден-два, докато пристигнат. — Той поклати глава. — Но нито Тъндърлорд, нито Лафинг Скъл^[11] искаха да ме послушат — изръмжа. — Бяха прекалено заети да се избиват помежду си.

— Точно затова трябва да действаме! — извика Нер'зул. — Ще убием себе си и другарите си, ако продължим да седим и бездействаме. — Той гневно оголи зъби. — Всичко, което направихме... всичко, което направих аз... да създам Ордата, сега се разпада, клановете се отцепват и започват да воюват помежду си. Ако скоро не направим нещо, ще се върнем към старите времена, когато всички се срещаха само в битка, с изключение на годишните сбирки... ако изобщо ги има и тях!

— Какво очакваше да се случи, докато те нямаше цели две години? — сопна се Гром. — Разбрахме, че си пострадал от експлозията, но после, когато оздравя, така и не се появи. Много дълго чакахме твоята насока, но така и не я получихме. Естествено, че ще се върнем към старите си привычки! Естествено, че ще се обърнем едни срещу други. Ти ни изостави, за да сънуваш за смъртта, Нер'зул! И ето ти и резултата!

— Знам — каза спокойно, но с мъка Нер'зул.

При вида на болката и срама по лицето на шамана гневните думи на Гром замряха на устните му.

— Кланът Блейдуинд ще дойде — продължи Каргат, прекъсвайки неловката тишина. — Но Редуокър отказаха. Казаха, че Ордата вече е само спомен и всеки клан трябва да се спасява както може. — Той изсумтя. — Щях да убия вожда им на място, ако не ми беше заповядал другояче.

— И сигурно щеше да бъдеш убит веднага след това — отбеляза Нер'зул. — Или щеше да избиеш целия клан, за да успееш да избягаш. Не исках да излагам на риск нито теб, нито тях, в случай че има шанс да бъдат разубедени. Скоро ще се оправим с тях, не се тревожи. — Той се огледа наоколо. — Ами останалите? Кланът Боунчуър^[12]?

Това име накара Гром да се озъби.

— Изпратих вестоносец до Хъркан Скълсплнтър^[13] — отсече той. — Върнаха ми го на части.

— Те биха били особено ценни за битка — замисли се на глас Каргат, потърквайки косата, заменяща ръката му. — Орките от Боунчуър са мощна сила на бойното поле — после поклати глава. — Но откакто падна порталът, са подивели още повече. Нито могат да бъдат контролирани, нито може да им се вярва.

Нер'зул кимна.

— А какво става с клана Уайтклоу^[14]? — попита той Дентарг.

Огърът се намръщи.

— Повечето са мъртви — отвърна той. — Били са избити от другите кланове още преди да разберем истината за Гул'дан и уорлоците. Дори след изгнанието и смъртта на Дуротан, кланът Уайтклоу не спря да крие симпатиите си към Фростулф^[15] и това ги направи лесна мишена. Оцелелите са се разпръснали. — Той поклати глава. — Реално вече не са клан.

Нер'зул потръпна от срам, чувайки името на Дуротан. Той бе предупредил вече мъртвия вожд на клана Фростулф, опитвайки се да поправи част от щетите, които бе нанесъл, но накрая всичко се оказа напразно. Съвета в сянка на Гул'дан открил Дуротан и убил един от най-благородните орки, които Нер'зул някога бе познавал. Но нямаше полза от разкажание и самосъжаление. Той отново се съсредоточи върху думите на Дентарг и си позволи да се разгневи.

— Уайтклоу бе един от най-старите и горди кланове! А сега са се превърнали в диваци без принадлежност? До там ли е изпаднала расата ни? Край с това! Трябва да възродим Ордата и да подновим връзките между всички орки! Само като единна раса ще имаме надежда за оцеляване, чест и слава!

Дентарг падна на колене.

— Знаеш, че живея, за да ти служа, господарю — промълви той.

Гром се взря в по-възрастния орк и сбърчи чело.

— Кажи ни за този твой план, Нер'зул — каза той, уверявайки се, че всички орки наоколо го чуват. — Кажи ни... и, ако си струва, ще те последвам.

Каргат наклони глава.

— Давам дума като Хелскрийм — заяви той.

Нер'зул тържествено изгледа тримата за миг и кимна.

— Ще изчакаме да дойдат клановете Лайтнингс Блейд и Блейдуинд — каза Нер'зул. — После ще отидем при другите — Тъндърлорд, Лафинг Скъл и Редуокър, и дори Боунчуър. Хората ни трябва да се обединят.

— Ами ако отново откажат? — изръмжа Каргат.

— Ще се наложи да ги убедим — отвърна Нер'зул, а мрачният тон в гласа му подсказа намерението му.

Каргат изрева одобрително и вдигна високо косата си, която отрази светлината. Нер'зул се обърна към Гром.

— А ти, Гром — каза спокойно той, — докато чакаме другите кланове, ще ти разкрия плана си и ще ти поставя задача.

Очите на Гром проблеснаха.

— Кажи ми какво трябва да направя и защо.

Нер'зул се усмихна, а маската на смъртта върху лицето му последва мимиката му.

— Трябва да откриеш едно нещо.

[1] Хелскрийм — Hellscream (англ.) — hell (ад, адски); scream (писък, вик). — Б.пр. ↑

[2] Горхаул — Gorehowl (англ.) — gore (съсирена кръв); howl (рев, вой). — Б.пр. ↑

[3] Шатърд Хенд — Shattered Hand (англ.) — shattered (разбит); hand (ръка). — Б.пр. ↑

[4] Уорсонг — Warsong (англ.) — war (война); song (песен). — Б.пр. ↑

[5] Тъндърлорд — Thunderlord (англ.) — thunder (гръмотевица); lord (лорд, господар). — Б.пр. ↑

[6] Редуокър — Redwalker (англ.) — red (червен); walker (който ходи, броди). — Б.пр. ↑

[7] Блейдуинд — Bladewind (англ.) — blade (острие); wind (вятър). — Б.пр. ↑

[8] Блекхенд — Blackhand (англ.) — black (черен); hand (ръка). — Б.пр. ↑

[9] Блейдфист — Bladefist (англ.) — blade (острие); fist (юмрук). — Б.пр. ↑

[10] Лайтнингс блейд — Lightning's Blade (англ.) — lightning (мълния, светкавица); blade (острие). — Б.пр. ↑

[11] Лафинг Скъл — Laughing skull (англ.) — laughing (който се смее); skull (череп). — Б.пр. ↑

[12] Боунчуър — Bonechewer (англ.) — bone (кокал, кост); chew (дъвча). — Б.пр. ↑

[13] Скълсплентър — Skullsplinter (англ.) — skull (череп); splinter (който цепи, разбива). — Б.пр. ↑

[14] Уайтклоу — Whiteclaw (англ.) — white (бял); claw (нокът). — Б.пр. ↑

[15] Фростулф — Frostwolf (англ.) — frost (мраз, скреж); wolf (вълк). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

— Уорсонг, атака!

Гром вдигна Горхаул високо, оставяйки светлината да заиграе по острието ѝ. После се втурна напред, засили секирата си в широка дъга, а празното пространство зад дръжката изсвистя, когато острието проряза въздуха. Зад него воините размахваха своите оръжия, надавайки страховити викове, крясъци и писъци, на които кланът дължеше името си. Много от тях започнаха да напяват — мелодии, които не съдържаха толкова думи, колкото носеха ритъм, а той усилваше пулсирането на кръвта във вените им и в същото време всяваше ужас у враговете им.

Само че този път врагът не потръпваше — отчасти защото много от тях не подозираха какво се случва. Първият противник се приближи и изрева нещо неразбираемо. Горхаул се заби в гърлото му и проряза гладко плътта, костта и сухожилието. Главата отхвъркна, устата ѝ остана отворена, а пяната по устните се смеси с кървава слюнка. Зеленото тяло се строполи, макар че направи слаб опит да замахне с чук, дори докато падаше. Кръв опръска лицето на Гром като топъл червен дъжд. Той се усмихна и облиза капките по устните си. Един Боунчуър по-малко.

Наоколо воините от Уорсонг се вливаха сред клана Боунчуър. Обикновено орките Боунчуър бяха достатъчно диви, за да всеят страх у всяко сърце, но Гром бе подготвил воините си.

„Те са като диви зверове“ — беше ги предупредил той. — „Те са озверели и силни и не познават страх и болка. Но нямат и усет за нищо, не се координират и не мислят. Просто атакуват инстинктивно. Вие сте по-добрите воители. Фокусирайте се, отваряйте си очите, движете се задружно и ще ги пометем като вятър в трева, покосявайки всичко пред себе си.“

Хората му бяха въодушевени и засега изглежда помнеха думите му. Но той се чудеше след колко време жаждата за кръв ще ги завладее

и ще замъгли мислите им, принуждавайки ги да изоставят стратегията си, също като братовчедите им от Боунчуър.

Той самият я усети в себе си — сладката топлина, която ускоряваше пулса му и го караше да кипи от енергия. Когато Горхаул проряза атакуващия Боунчуър от рамото до бедрото, Гром почувства как в него се завихря радост и ярост и замъгляват ума му, изострят сетивата му и заплашват да го повлекат по вълна на чист екстаз. Той искаше да ѝ се отдаде, да се предаде на песента на битката, да се изгуби в трепета от смъртта, унищожението и победата. Но нямаше да го направи. Той беше Гром Хелскрийм, вожд на клана Уорсонг и имаше задължения. И имаше нужда от ясна мисъл, за да ги изпълни.

Някакво внезапно движение привлече погледа му. Едър, масивен орк беше вдигнал един от воините му и го стовари върху неколцина орки Уорсонг. После сграбчи един от падналите и отскубна ръката му, за да я използва като кървящ боздуган. Гром търсеше точно този орк. Светкавично бързо той съкрати разстоянието помежду им, посичайки воините Боунчуър по пътя си, като изблъскваше своите хора настрана. Накрая се изправи срещу подивелия орк само на едно тяло разстояние от него.

— Хъркан! — изрева той, размахвайки Горхаул, както за да разчисти пространството, така и за да може свистенето ѝ да заглуши звуците от битката наоколо. — Хъркан Скълсплентър!

— Гром! — извика вождът на Боунчуър, вдигайки високо откъснатия крайник, който все още потрепваше леко. — Виж, държа един от твоите! Или поне част от него!

Хъркан се изсмя гръмогласно, а от устата му се разхвърча слюнка.

— Отзови воините си, Хъркан! — настоя Гром. — Отзови ги или ще ги избия до крак!

В отговор на думите му Хъркан вдигна безжизнената ръка, а около него много от воините му спряха, за да чуят водача си.

— Мислиш ли, че ни е страх от смъртта? — попита Хъркан изненадващо спокойно.

— Знаем, че не ви е страх — отвърна Гром. — Но защо да търсим смъртта си тук, борейки се срещу собствения си вид, когато можем да си я спестим за битка с човеците в Азерот?

Вождът на Боунчуър наклони глава.

— Азерот? Порталът е разрушен, Хелскрийм... не помниш ли?
— той се усмихна — ужасяваща гледка, разкриваща много счупени зъби. — Не че ти беше позволено да стъпиш в онзи нов свят все пак...

Гром за миг се олюля и всичко пред очите му почервения. Той жадуваше да изтрие самодоволната усмивка от лицето на Хъркан, за предпочитане с острието на Горхаул. Но знаеше, че този вожд умишлено го дразни и използва тази увереност да устои на яростта, която се опитваше да изплува на повърхността.

— И на теб не ти беше позволено — отвърна той, макар че трябваше да стисне зъби, за да не изкрещи. — Но сега можем да получим своя шанс. Нер'зул твърди, че може отново да отвори портала. Ордата ще се върне в онзи свят и ще го завладее.

Хъркан се засмя, а грубият гърлен звук се извиси като остър кикот.

— Нер'зул! Този съсухрен стар шаман! Той ни забърка в тази каша, после избяга и се скри... а сега иска отново да играем по неговата свирка? И какво ще спечелим изобщо?

— Шансът да убиваме човеци... много човеци — отвърна Гром.
— Шанс да извоюваме чест и слава. Шанс да покорим нови земи, които са все още богати и плодородни.

Той посочи заобикалящата го среда. Награнд все още беше тучен и зелен, за разлика от по-голямата част от Дренор, може би защото вманиачените воители от Боунчуър не се бяха хабили толкова да стават уорлоци. Но въпреки това Гром знаеше, че кланът Боунчуър отчаяно търси нови врагове, с които да се бие, както и всички останали орки.

— Какво трябва да направим? — попита Хъркан.

Той все още държеше откъснатата ръка на воина на Гром. Гром присви очи. Може би това бе проблясък на разум в бурята на лудостта, която бушуваше около вожда на Боунчуър. Днес той изгуби много добри воители и ако успееше да придума Хъркан без да изгуби повече, щеше да се чувства много добре. Гром не искаше да вижда как хората му биват разкъсвани на парчета.

— Две неща. Първо, клетва за вярност на теб и клана ти към Нер'зул — отвърна Гром. — Следвай заповедите му, бий се рамо до рамо с другите кланове, а не срещу тях.

Хъркан изръмжа.

— Дайте ни нещо, с което да се бием, и ще ви оставим на мира — обеща той.

— Ще получиш повече от достатъчно врагове — Гром стисна секирата си. Той не очакваше следващото условие да бъде прието лесно. — Има още нещо. Нер'зул иска това.

Гром посочи напред. Хъркан погледа надолу, объркан, но после се навъси, когато осъзна, че другият вожд сочи черепа, който виси на врата му. Череп на орк, избелял от години носене. По костта личаха дълбоки вдлъбнатини. Вождът на Боунчуър се намръщи.

— Не. Не може да го има. — Той сложи ръка върху украшението си. — Това не е какъв да е череп. Това е черепът на Гул'дан!

— Сигурен ли си? — отвърна Гром, опитвайки се да посее семето на съмнението. — Казаха ми, че е умрял в Азерот.

— Така е — отвърна Хъркан. — Казват, че е бил разкъсан от демони на един остров, издигнат от самото море. Убит от собствената си сила и гордост. — Той се изкикоти. — Но поне един от уорлоците му бил оцелял. Той избягал от храма, който открили на острова. По пътя си навън открил останките от Гул'дан... бил е разкъсан на парчета — вождът на Боунчуър сви рамене. — Дори след смъртта му тези парчета съдържали сила, или поне така си мислел уорлокът. Особено главата, затова я взел със себе си. Явно Гул'дан все пак ще трябва да се върне в Дренор.

— Как взе черепа? — попита Гром.

Хъркан отново сви рамене.

— Един от воините ми убил уорлока и го взел от него. Аз убих воина и го взех от него. Може и да е имало други преди мен, но няма значение. Веднага щом го видях, разбрах чий е черепът. И реших, че трябва да е мой. И сега е. — Той се усмихна. — И нямам намерение да се разделям с него. Нито за Нер'зул, нито за когото и да е друг.

Гром кимна.

— Разбирам.

Атаката му беше внезапна и бърза, а Горхаул вече прорязваше въздуха, когато той се спусна напред. Но Хъркан беше опитен воин и по чудо беше с всичкия си — той се отдръпна встрани и секирата изсвистя покрай рамото му. После се обърна и масивния му юмрук уцели бузата на Гром. Ударът го изпълни с болка, но Гром я игнорира. Хъркан сграбчи един боздуган, изпуснат от убит вече воин и го

размаха към Гром. Гром отскочи встрани, а боздуганът мина на косъм от гърдите му и отново се завъртя. Горхаул улучи горната част на ръката на Хъркан и остави дълбок прорез.

Гром дори не забелязваше събралите се орки, които ги наблюдаваха в очакване да видят кой ще победи. Той осъзнаваше, че резултатът от битката ще е решаващ не само за собствения му живот, но не можеше да си позволи само лека травма, ако искаше да бъде победител.

Хъркан се оказа достоен противник. Огромният вожд на Боунчуър беше едър колкото Оргрим Дуумхамър и почти толкова бърз. И когато използваше мозъка си, не беше глупав, а се превръщаше в лукав стар воин, който наистина предусеща действията на противника си. Доказа го, когато избегна следващия замах, изправи се рязко и засили двете си ръце в гърдите на Гром, запращайки го няколко стъпки назад.

Но ясната му мисъл бързо го напусна. Гром вече виждаше как очите му се извъртат, а по устните му избива пяна. Хъркан започна да диша тежко, ударите му бяха мощни, но хаотични. Гром лесно ги избягваше и блокираше дивите замахвания, въпреки че ръцете му изгаряха от напрежение. Той оголи зъби в дива усмивка, усещайки как в него самия се надига жаждата за кръв. Тя искаше да го завладее, както бе завладяла Хъркан. Но Гром нямаше да ѝ позволи. Той беше господарят, не тя. Беше време да сложи край на това. Той приклепна, избягвайки следващия замах на Хъркан, изпълни дробове и засили главата си напред право в лицето му.

Черно-татуираната челюст се отвори почти невъзможно широко и въздухът се изпълни с прорязващ червата вой. Последвалият вик на Хъркан беше негов басов контраст. Той вдигна огромните си ръце, за да запуши кървящите си уши и падна на колене. Кръв рукна от носа и ушите му и протече от устата му. Легендарният боен вик на Гром премина в триумфален смях, докато оркът замахна с Горхаул и отдели главата на Хъркан от масивните му рамене.

Тялото продължи да се движи, а ръцете му леко помахваха. За секунда спря, сякаш се вслуша с някакви други сетива и накрая се строполи на земята. И остана там, потрепвайки леко.

Усмехнат, Гром се загледа в него, а после го обърна с крак. За щастие наградата, за която бе дошъл, беше непокътната. Той се загледа

в черепа, спомняйки си за Гул'дан, спомняйки си за Нер'зул. Спомняйки си за всичко, което се бе случило през последните няколко години. После издърпа плътната торба от колана си, покри с нея черепа на Гул'дан и внимателно вдигна ценния предмет. Терън Горфийнд беше предупредил Гром да не го докосва директно. И макар Гром да не харесваше особено рицаря на смъртта — неестественото нещо, което по някакъв начин се бе върнало от небитието в гниещ човешки труп, той се вслуша в съвета му. Гул'дан бе достатъчно опасен приживе и Гром лесно повярва, че останките му могат да съдържат сила и след смъртта. Той се изправи, държейки Горхаул в едната си ръка и торбата — в другата, и огледа събралите се наоколо орки.

— Кой ще говори от името на клана Боунчуър? — попита високо той.

Висок, мощен орк си проправи път през тълпата. Той носеше колан от оркски прешлени и гривни, изваяни от гръбначни прешлени на огър, а на рамото си носеше боздуган с шипове.

— Аз съм Тагар Спайнбрейкър^[1] — заяви гордо той, макар че очите му нервно се преместиха от тялото на Хъркан, преди да се обърне към Гром. — Сега аз ще вода клана Боунчуър.

Гром посочи към торбата.

— Взех черепа. И сега ще попитам теб, Тагар Спайнбрейкър. Към нас ли ще се присъедините или към Хъркан?

Вождът на Боунчуър се подвоуми.

— Преди да отговоря, имам един въпрос към теб, Гром Хелскрийм. Искаш да последваме Нер'зул. Ти защо избра да го последваш? Преди твърдеше, че той е виновен за всичките ни беди!

„Значи, звярът не е толкова глупав, колкото изглежда“, помисли си Гром и реши, че заслужава отговор.

— Той наистина доведе всичките ни беди, като отстъпи властта на този предател — Гром посочи торбата — и позволи на Гул'дан свободно да прави каквото си поиска. Но преди Нер'зул беше мъдър и служеше добре на клановете. Той създаде Ордата, а това само по себе си бе велико дело. Сега реших да го последвам, защото той се закле отново да отвори Тъмния портал. Аз трябваше да отида да избивам човеците в Азерот, но Гул'дан не ми позволи. Сега мога да получа шанса си. — Той се изсмя. — Нер'зул твърди, че черепът на Гул'дан е

необходима съставка за ритуала по отварянето на портала. За мен това е сладка новина — Гул’дан, който ме спираше преди, сега ще бъде ключът за моята възможност. Затова, Боунчуър, сега следвам Нер’зул. А сега... изборът е ваш. Присъединете се към Ордата или... — Той вдигна отново Горхаул и я размаха, за да зазвъни като погребална песен за кръв и хаос. — Или ще ви избием всичките до последното ви сукалче. Решавайте сега!

Той наклони глава и изрева, завладян от силното си сърцебиене. Зад него воините му започнаха да напяват, да пристъпват тежко и да размахват оръжията си в ритъм, докато накрая цялата равнина се разтресе от звука. Гром облиза устни, вдигна секирата си и срещна погледа на Тагар.

— Какво ще бъде? — изрева той. — Горхаул жадува да пее. Човешка плът ли ще вкуси... или на Боунчуър?

[1] Спайнбрейкър — Spinebreaker (англ.) — spine (гръбнак); breaker (разбивач). — Б.пр. ↑

ПЕТ

— Какво? — Туралиън, Генерал на силите на Алианса, паладин на Сребърната ръка^[1], се вторачи напълно изумен в дребната фигура, която седеше пред него.

— Проблем с плъховете! — възкликна гномът.

— Когато ми каза, че има проблем с природата, който заплашва да разруши цялата трамвайна конструкция — започна бавно Туралиън, — реших, че сте се натъкнали на подземно езеро или може би съществата в... — гласът му заглъхна. — Но каза плъхове, нали?

— Точно така! — Тинкър Гелбин Мекаторк, ръководител на проекта по конструиране на механична транспортна система, която да свързва Стормуинд и Айрънфордъж^[2], потръпна. — Ужасни са тези гадини. Някои от телата, които открихме, бяха *то-о-олкова големи!*

Мекаторк разпери ръце на разстояние около петнадесет сантиметра. Е, за неговата дребна фигура това си бе значителна големина, но все пак... инженерът бе извикал по спешност генерала на Алианса заради някакъв проблем с плъхове?

Туралиън не беше сигурен какво да мисли за дребните същества, които бяха добри приятели с джуджетата. Ако Мекаторк, който бе дошъл в Стормуинд преди няколко години със специално поръчение от краля на джуджетата Магни Бронзбиърд^[3], бе типичен представител на вида си, то гномите явно бяха доста интересно племе. Мекаторк говореше бързо и използваше думи, които Туралиън не познаваше, но иначе правеше впечатление на добродушен другар. Изправен, представителят на гномите дори не стигаше до бедрото на Туралиън, и сега бе напълно прикрит в огромния стол, в който седеше. Масата беше на нивото на светлите му очи и в един момент той въздъхна раздражено и просто се качи върху чертежите, които бе разгънал минути след като пристигна.

— Напълно са унищожили прототипа, прегризали са линиите тук, тук и тук — продължи Мекаторк, сочейки с тънкия си пръст определени точки от чертежа. — Не можем да го извадим или дори

поправим, без да пожертваме още добри хора с тези ужасни твари. Последният екип, който изпратихме след тях... е, не беше красива гледка.

Големите му очи изглеждаха сериозни и Туралиън кимна. Идеята за трамвай му се стори чудесна, когато бе предложена за пръв път скоро след Втората война. Реконструкцията на Стормуинд бележеше напредък, но бавно... Пътят от Айрънфордж до Стормуинд бе дълъг и опасен и крал Бронзбиърд береше ядове, когато припасите за съюзниците му закъсняваха. В тези моменти Туралиън се чувстваше като нагазил в дълбоки води, както и всеки път, когато Мекаторк пристигнеше с новини или да докладва за проблеми. Той беше паладин, воин по призвание и жрец по обучение. Слабо познаваше простите строежи, а този „трамвай“ за него бе напълно чужда територия. Особено, когато Мекаторк говореше толкова бързо. Туралиън беше разбрал, че гномите са невероятно, ако не и ексцентрично интелигентни и бе склонен да вярва, че тази... измишльотина, предложена от Мекаторк, би вършила дори и половината работа, която гномът твърдеше, че ще може да прави. Генералът помнеше първия им разговор.

„Колко безопасно ще бъде?“ — беше попитал той.

„Ъ-ъм... Имай предвид, че това е последен писък на технологията все пак“ — бе отвърнал Мекаторк, прокарайки ръка по гъстите си мустаци, преминаващи в бакенбарди. — „Но смея да вярвам, че ще бъде точно толкова безопасно, колкото всяко друго гномско творение.“

Нещо в гласа му бе накарало Туралиън да реши, че това може би значи съвсем не безопасно. Но той не беше строител, нито инженер. И все пак следеше работата, докато не се появи този проблем с плъхове.

— Разбирам, че плъховете са сравнително по-едри и следователно по-опасни за твоите хора, отколкото за моите — каза Туралиън колкото може по-дипломатично, въпреки че се зачуди защо Бронзбиърд не се бяха заели с този въпрос от техния край на линията. — И не мога да позволя да продължават да гризат кабелите. Ще изпратя някои от хората си до Айрънфордж с теб. Те ще... ъ-ъ... заловят вредителите и ще ти помогнат с ремонтите.

Мекаторк реагира така, сякаш пред него седеше Дядо Мраз^[4].

— Благодаря ти, благодаря! Това е чудесно. За нула време ще се върнем на релсите. И най-накрая ще можем да се справим с оня досаден въпрос за подпочвените води.

Гномът се изхлузи от стола, подаде малката си ръка на Туралиън и силно разтърси неговата.

— Иди да говориш с Арамил — каза Туралиън, насочвайки гнома към бившия страж и настоящ помощник по всички невоенни въпроси. — Той ще се погрижи за приготовленията.

Туралиън се загледа в отдалечаващия се гном, а после се върна към кореспонденцията си. Десетки писма от толкова много хора и всички искаха нещо от него. Той прокара ръка през късата си руса коса и въздъхна. Една разходка нямаше да му се отрази зле.

Той излезе навън, където въздухът бе чист и свеж, въпреки надвисналите облаци. Запъти се към канала и погледна към отражението си във вече чистата вода. Туралиън не бе идвал в Стормуинд, докато не пристигна тук с хората си преди две години и не бе обременен от ужаса на спомените за това какъв е бил градът, преди да падне. Но въпреки това положението тук беше ужасно. Прочутите канали бяха запушени — с камъни, дърва, мръсотия и... с осквернени тела. Мъртвите бяха почтително погребани, а мръсотията бе изчистена. Сега каналите отново бяха чисти и свързваха различни части от града. Туралиън вдигна очи към белия камък, който сега бе посивял на отслабващата светлина, и червените покриви. Кварталът на джуджетата приютяваше много от работниците Бронзбиърд, изпратени заедно с Мекаторк, и се намираше в близост до катедралата.

Когато се запъти натам, отекна гръм. Той се загледа във величествената сграда, която бе една от първите изцяло завършени постройки. Орките бяха нанесли сериозни щети, но въпреки това мястото предлагаше подслон — явно врагът не бе подозирал, че под катедралата също има просторни помещения и катакомби. Десетки хора се били скрили там под дебелия камък, докато над тях бушувал ужасът. Това бе една от малкото достатъчно просторни сгради, която да подслони бежанците в първоначалните етапи на реконструкцията. Тук се стичаха болни, ранени или просто хора, които се нуждаеха от допир със Светлината. Като Туралиън.

— У-уф!

Той се препъна, толкова потънал в мисли, че дори не забеляза двете деца, които се сблъскаха с него.

— Извинете, господине! — извика момчето.

Момичето вдигна сериозни кафяви очи към него. Туралиън се усмихна и го помилва по главата, а после се обърна към момчето.

— С такава атака един ден ще станеш велик воин.

— О, да, сър. Надявам се, сър! Мислите ли, че орките ще бъдат избити, докато порасна достатъчно, за да се бия с тях?

Усмивката на Туралиън помръкна.

— Сигурен съм, че ще служиш добре на Алианса — отвърна той, избягвайки въпроса.

Отмъщение. Пламенната нужда и гняв, които подклаждаше в сърцето си, костваха на Туралиън някого, когото обичаше. Той не можеше да си позволи да насажда расистка омраза у едно дете. Задържа ръката си върху главата на момичето и произнесе кратка молитва. Около ръката му засия светлина и за миг обля детето. Туралиън вдигна другата си ръка и благослови и момчето. Очите и на двете деца се озариха от страхопочитание.

— Нека Светлината ви благослови. А сега по-добре се прибирайте у дома. Изглежда скоро ще завали.

Момчето кимна и хвана сестра си за ръка.

— Благодарим, господин паладин!

Децата се затичаха към дома си. Явно не беше далеч, осъзна Туралиън, виждайки, че се насочват към сградата до катедралата. Сиропиталището. Толкова много сираци. Толкова много изгубени животи.

Отново отекна гръм и небесата се отприщиха. Силен дъжд заля улиците. Туралиън въздъхна, придърпа пелерината си и изтича по стъпалата, които водеха до катедралата, но бързо подгизна, въпреки малкото разстояние. Мирисът на тамян и мекият, едва доловим напевен звук, идващ някъде от вътрешността на сградата, веднага го успокоиха. Той бе свикнал да раздава заповеди, да води битки и да се измъква от тях, облян в кръв — оркиска или неговата собствена. И беше хубаво отново да се завърне в църквата и да си спомни времето, когато бе обикновен свещеник.

Лека усмивка се прокрадна по устните му, когато видя братята си — рицарите на Сребърната ръка, които изпълняваха задълженията си

тук така, както го правеха и на бойното поле. Архиепископ Алонс Фейол бе създал Ордена преди три години и по негово поръчение сега паладините покорно служеха на хората, пострадали от войната. Туралиън се огледа и забеляза Утър, на когото самият той бе дал титлата „Носителя на Светлината“^[5]. Туралиън бе свикнал да вижда едрият мъж в пълна броня и размахващ оръжие, а морскосините му очи да са изпълнени с вяра, докато Светлината му дава сили за мощни атаки. Но сега Утър бе облечен с проста роба. Той се грижеше за една жена, която изглеждаше напълно изтощена, внимателно забърсваше челото ѝ с влажна кърпа, а със свободната си ръка люлееше нещо.

Туралиън се приближи и видя, че вързопът, който Утър държеше, всъщност бе новородено дете, чиято кожа все още бе на петна от раждането. Майката се усмихна уморено и се присегна към рожбата си. Жизненият здрав плач бе силна, сладка песен на надежда. Утър положи ръка върху жената и детето и ги благослови, също както Туралиън бе направил малко по-рано с двете сирачета. Туралиън осъзна, че макар Утър да се чувства като у дома си на бойното поле, използвайки Светлината, за да отнема живота на тези, които се опитваха да отнемат неговия, той бе също толкова у дома си тук, в катедралата, където посрещаше новия живот в този свят. Това бе двойствената същност на паладините — те бяха едновременно воители и лекари. Утър вдигна поглед и се усмихна, стана на крака и поздрави другаря си.

— Туралиън — каза той с дълбок, дрезгав глас. Двамата паладини стиснаха ръце. — Радвам се да те видя. Крайно време бе да ни посетиш тук.

Той приятелски смуши с юмрук по-младия мъж.

— Прав си — съгласи се Туралиън и се засмя. — Радвам се, че съм тук. Лесно можеш да се главозамаеш от работата, които трябва да се свърши, но никога не може да приключи напълно. Като проблема с плъховете.

— Моля?

— Ще ти кажа по-късно, а засега... с какво мога да помогна?

„Това има по-голямо значение“, мислеше си той. „А не седенето в крепостта сред бумагите.“

Утър леко присви очи, поглеждайки зад рамото му.

— Мисля, че точно тук те чака недовършена работа — каза той.

— Така ли? — отвърна небрежно той и се обърна назад.

И сякаш видя призрак, един миг във времето и пространството се измести и зае противоречивото си място. Тя стоеше пред него, с подгизнало лице, коса и дрехи, а смарагдовите ѝ очи срещнаха неговите. Явно бе пътувала в дъжда и изглеждаше по същия начин, както когато преди две години дойде при него в... Алериа Уиндранър присви очи, сякаш си спомняше същата нощ, но явно това не ѝ навя приятни чувства. Туралиън усети студени тръпки, които нямаха нищо общо с мокрите му дрехи. Тя се поклони бързо — първо на Утър, а после и на него.

— Носителю на Светлината. Генерале.

А-ах! Значи така ще си говорим.

— Рейнджър — той почти се изненада колко спокойно прозвуча собственият му глас. Очакваше да потрепери от силната емоция. — Какво те води насам?

— Новини — отвърна тя. — От най-лошите. — Очите ѝ проблеснаха към Туралиън, а после и към Утър. — Иначе едва ли има причина да дойда.

Туралиън усети как някакво мускулче по бузата му потрепва и стисна зъби.

— Тогава ги сподели.

Елфата се огледа, леко презрително.

— Чудя се дали не съм попаднала на грешното място за помощ. Не очаквах да открива генерали, рицари и почетни воители да се грижат за новородени в църква.

Туралиън посрещна гнева, който засенчи болката в сърцето му.

— Служим на тези, които се нуждаят от нас, Алериа. Всички го правим. И съм сигурен, че не си била целия път до тук само за да ни обиждаш. Говори.

Алериа въздъхна.

— Съвсем наскоро се срещнах с Кадгар и няколко от владетелите от Алианса, включително твоя крал. Изглежда е останал някакъв пространствен рифт на мястото на Тъмния портал. Кадгар мисли, че много скоро орките... може би цяла втора Орда може да премине през него. Той ме изпрати на грифона, за да те информирам за това възможно най-бързо.

Елфата успя да получи пълното им внимание, а те я слушаха мълчаливо, докато тя им повтори всичко, което бе научила. Не за пръв път след смъртта на Лъва на Азерот, на Туралиън му се прииска Андуин Лотар да е тук сега. Той често се чувстваше така, когато му се налагаше да взема трудни решения, да влиза в тежка битка или просто да има нужда да поговори с някого. Лотар би се отзовал моментално, спокойно, но решително и всички други биха го последвали безрезервно. Макар ветераните от войната сега да се наричаха Синове на Лотар, самият Туралиън — лейтенантът на Лотар, не харесваше това име. Той не се чувстваше като син на този велик мъж, въпреки че беше готов да защитава идеалите му до последния си дъх. Генералът все още размишляваше, когато Алериа замлъкна и обърна въпросителен поглед към него.

— Е? — настоя тя.

— Какво мислят джуджетата Уайлдхамър за всичко това? Какво казва Кърдран?

— Не съм сигурна, че знае — призна Алериа. Русокосият рейнджър поне не скри смута си от думите си.

— Какво? Прелетяла си целия път да ме информираш, и то на един от техните грифони! И никой не е докладвал за това на водача на Уайлдхамър?

Тя отново сви рамене, а Туралиън сподави ругатнята си. По време на Втората война целият Алианс се бори в съюз — елфи, хора и джуджета — братовчедите Уайлдхамър и Бронзбиърд също — рамо до рамо. Но през последните няколко години изглежда човешките владетели се бяха дистанцирали от другите раси. Елфите все пак участваха в защитата на Недъргард, но това бе заради влечението им към всичко магическо, а не толкова заради желанието им да помогнат на хората. Джуджетата Бронзбиърд бяха изпратили посланик Мурадин Бронзбиърд в Лордерон и поддържаха тесни връзки с крал Теренас. А тук, в Стормуинд, дойдоха веселият Мекаторк и помощниците му. Туралиън усети топлината от срама, който се надигна в него при мисълта за насмешката, която бе изпитал към Мекаторк и хората му, които вършеха безценна работа на непознати. Но въпреки цялата вяръност, храброст и умения на Уайлдхамър, много от хората гледаха на ездачите на грифони като на диваци.

— Ще чакаш инструкции от джуджетата ли? Или може би от духа на Лотар?

Туралиън се намръщи. Бузите на Алериа поруменияха и тя сведе поглед, осъзнавайки, че е прекрачила границата.

— Уайлдхамър бяха наши верни съюзници — каза Туралиън с мек, но сериозен глас. — Те са част от Алианса като всички останали. Ще се погрижа да бъдат информирани за това възможно най-скоро.

— Трябва да тръгнем веднага — заяви Алериа. — Грифонът ще те отнесе в Лордерон, аз ще стигна до там по мой начин.

Значи тя дори не желаше да язди с него. Туралиън не отговори веднага. Той погледна към Утър, който се опитваше да сдържи собствените си емоции. Очите им се срещнаха за миг. Утър кимна и се обърна към майката и новороденото ѝ.

— Ти ще доведеш членовете на Ордена, нали? — каза Алериа почти нехайно, сякаш вече знаеше отговора. Но когато Туралиън поклати глава, тя занемя. — Какво? Защо не?

— Архиепископът иска да останат в Лордерон, за да се грижат за хората в нужда.

— Ти дори не си попитал!

— Знам и без да питам. Не се тревожи. Ако се наложи, ще дойдат. Но нуждата се появява под различни форми. Ела, искам да поговоря с теб.

— Трябва да...

— Пет минути няма да променят нищо.

Тя се намръщи. Той осъзна, че елфата трепери. Една дъждовна капка се стече от мократа ѝ коса, наподобявайки сълза, но всъщност далеч не беше нещо толкова мило. В този миг той просто искаше да я придърпа в обятията си. Тази студенина, тази язвителна злъч, която тровеше думите ѝ и загрозяваше прекрасното ѝ лице с омраза... той знаеше, че е това. И знаеше защо я изпитва. И това знание бе като нож в сърцето му.

— Писах ти, а ти така и не ми отговори — каза тихо той.

Тя сви рамене и рефлекторно придърпа мантията около финото си тяло, макар че всъщност се нуждаеше от сухи дрехи.

— Пътувах. Патрулирах. Последната ми задача бе да патрулирам в планините Алтерак — каза Алериа. — Носеха се слухове, че по

върховете се крият орки — тя си позволи мрачна усмивка. — Открихме десетина.

Туралиън нямаше нужда да пита какво тя и рейнджърите й бяха направили, откривайки орките. Дори се зачуди дали не бе започнала да си взема трофеи. Веднъж я беше видял наведена над едно тяло — с дива усмивка на лицето и остана поразен от радостта, с която отне живот.

— Алериа — каза тихо той. — Не спрях да ти пиша, а ти не ми отговори нито веднъж. Нищо не ми дължиш. Разбирам. Но ако... това, което се случи между нас, означава, че няма да можем да работим заедно, трябва да знам още сега. Аз съм твой командир. Аз... Алианса... не можем да си позволим да разберем чак на бойното поле, че не ме слушаш или не желаеш да се подчиниш.

Той изчака елфата да вдигне очи към него.

— Има ли някакъв проблем с това?

— Няма проблем — отвърна рязко русокосата елфа. — Алианса иска всички орки мъртви. Аз също. Можем да работим заедно в името на това.

— Това ли сме вече за теб — средство за постигане на цел? Начин да бъдат убити по-бързо повече орки?

— А какво друго? — отвърна тя. — Кадгар ме откри само защото групата ми бе на лов за орки в Алтерак. Съгласих се да се срещнем в Недъргард, защото вестносецът каза, че става въпрос за орки. Приех да те информирам по същата причина. — Тя се намръщи. — И колкото по-скоро стигнем до Лордерон, толкова по-скоро ще мога да продължа да търся онези зеленокожи твари и да прочистя земята от покварата им! — гласът й се усили яростно, а очите й проблеснаха. Няколко души обърнаха глави към тях. — Ще ги избия... до крак. Дори да ми отнеме сто години!

Туралиън усети как тръпки побиват цялото му тяло.

— Алериа — започна той, снишавайки гласа си. — Говориш за геноцид.

Усмивката, която се появи на устните й, бе злорада.

— Геноцид е, когато се избиват хора. Това е просто прочистване от вредители.

Той остана шокиран, съзнавайки, че тя всъщност наистина си вярва. Тя наистина не приемаше орките като съзнателни същества.

Виждаше в тях само долни твари, чудовища... като плъхове. Туралиън знаеше, че е убил много орки... и често го бе правил с гневно сърце, заради всичко, което бяха причинили на хората му. Но това... Алериа не искаше справедливост. Тя не искаше орките да си платят за извършените престъпления, тя искаше да ги нарани. Искаше да заличи цялата им раса.

Той пристъпи към нея и протегна ръка с надежда да я приеме.

— Ти загуби толкова много, знам.

Алериа отблъсна ръката му.

— Ха! Човек да ми говори за загуба! Какво знаеш ти за това? Животът ви е толкова кратък, че дори нямате време да разберете какво означава да обичаш някого истински!

Туралиън усети как пребледнява. За миг не можа да продума. Тя го гледаше предизвикателно и дишаше тежко.

— Само защото живеете по-дълго, не означава, че можете да чувствате повече — каза той. — Повярвай ми.

Той се усмихна леко, а лицето ѝ стана още по-сурово.

— Значи си по-добър от мен, защото живееш *то-олкова* дълго? — предизвика го тя, щраквайки с пръсти. — Или си по-добър заради скъпоценната си Светлина?

— Алериа, аз искам само справедливост. Много добре го знаеш. Но ти не говориш за справедливост, а за отмъщение. И аз виждам какво ти причинява това. Светлината не е моя, тя е на всички. Тя лекува. Тя...

— Не ми чети лекции! — предупреди го тя, а гласът ѝ премина в съскане. — Твоята Свещена Светлина не спря орките да преминат в нашия свят, нали? Светлината не може да възстанови опустошения ми дом или да ми върне...

Тя затвори рязко уста. Туралиън се загледа в нея и накрая въздъхна дълбоко.

— Рейнджър — каза официално той, — ето и заповедите ми. Засега ще останеш в Стормуинд, заедно с мен и половината ми войски. Свидай рейнджърите си тук. Този град тъкмо започна да си стъпва на краката. Не мога да го оставя незащитен.

Тя стисна зъби.

— Значи просто ще седим тук и ще чакаме, сър... като страхливци, сър?

Туралиън не се хвана на капана.

— Ще заповядам пълна мобилизация и когато всички дойдат, ще тръгнем заедно. Но дотогава оставаме тук.

Тя кимна.

— Ще защитаваш един град, ако е твой. Сега разбирам. Разрешете да се оттегля, за да свикам рейнджърите, *сър*?

Думите на Алериа трябваше да влязат под кожата му и успеха. Но Туралиън бе по-притеснен за това, което се случваше с нея и точно — какво тя правеше със себе си, за да си позволява да говори така. Беше се променила толкова, толкова много. За жалост той помнеше първите им реакции един към друг — как заекваше и се дивеше първо на грацията и красотата ѝ, а после и на майсторските ѝ умения, а тя се забавляваше и се държеше леко надменно. Той бе загубил част от удивлението си, не цялото. Никога нямаше да го загуби напълно... А тя бе започнала да го уважава. Да го харесва. Да търси компанията му, да го иска до себе си по време на битка... и дори бе започнал да вярва, че има и по-интимни чувства към него.

Но изглежда почти нищо не бе останало от онази жена. И единственото нещо, което той можеше да направи по въпроса, бе да изпитва мъка и тревога от промяната и да се чуди дали тя не бе допуснала омразата ѝ към орките да замъгли преценката ѝ. В името на Светлината... ако тя загинеше заради това свое безразсъдство...

Той осъзна, че я зяпа. Кимна, но не посмя да проговори, заради буцата, която бе заседнала в гърлото му. Алериа символично се поклони и се оттегли. Туралиън се загледа в нея, чудейки се дали е взел правилното решение. Какво ли щеше да направи Лотар? Дали щеше да изчака подкрепленията или веднага щеше да се впусне в битка? Дали губеше време или постъпваше разумно? Дали бе достатъчно да изпрати заместника си Данат Тролбейн и половината си сили в Недъргард сега?

Той поклати глава и се опита да подреди мислите си. Не можеше да си позволи да се двоуми точно сега, а и усещаше, че е взел правилното решение. Трябва да изпрати още вестonosци. Един до Уайлдхамър, който да го информира за ситуацията. Един до Лордерон. И един — помисли си той с лека мрачна усмивка — до Мекаторк, за да го информира, че за съжаление хората, които възнамеряваше да изпрати за вредителите, няма да могат да се явят.

Алериа не се запъти към крепостта, както бе обещала. Вместо това, веднага щом излезе от катедралата, тя се затича към величествените градски стени, а краката ѝ се понесоха почти безшумно по улиците. Тя игнорира изненаданите погледи на минавачите, позволявайки зяпачите да подсилят гнева ѝ, премина през портите и навлезе в гористата местност отвъд тях. Тя тича, докато накрая откри едно малко поточе и там, в подслона под дебелия клон на дърветата, се свлече на влажната земя.

Беше премръзнала и подгизнала до кости, но пренебрегна това неудобство. Срещата мина по-зле, отколкото се опасяваше. Как можеше един човек да я разтърси толкова? В сравнение с нея той бе едно дете — грубо, пискливо дете, което... дори докато търсеше думите, осъзнаваше, че греша. Туралиън бе шокиращо млад в сравнение с нея, но хората му го смятаха за достоен мъж и той бе мил, мъдър и умен... И в един момент, толкова отдавна... сякаш беше сега, тя бе решила, че го обича.

Алериа изръмжа и постави свита в юмрук ръка до сърцето си, като че ли да му попречи да се размекне. Пръстите ѝ докоснаха сребърното колие, на което висяха три скъпоценни камъка. Беше ѝ дадено от родителите ѝ и символизираше връзката с това, което светът беше някога. Свят на милост, красота и баланс. Свят, който орките опорочиха завинаги.

Дърветата тук не бяха като онези в гората Евърсонг^[6] — онези красиви родоначалници със златни листа, чиито клони подслоняваха нея и сестрите ѝ и... Тя стисна очи и прошепна едно име:

— Лират...

По-малкият ѝ брат. Тя си спомни как изглеждаше последния път, когато го видя. Красив, засмян, танцуващ под златните листа на веселата мелодия на свирача. Млад, толкова млад... Той искаше да стане рейнджър като сестрите си, но в един миг, завинаги запечатан в паметта ѝ, Алериа го гледаше как просто се радва, че е жив.

Орките го убиха, потушиха светлия му живот като пламък, задушен между два груби пръста. Те убиха толкова много, толкова много от рода ѝ — братовчеди, лели, чичовци, племенници... убиха толкова много нейни другари, които тя познаваше още преди Туралиън да бъде роден.

И щяха да си платят за това. Ръката ѝ стисна колието. Те щяха да страдат, както бе страдал милият малък Лират. Както бяха страдали хората ѝ, градът ѝ, земята ѝ. Щяха да вкусят болка — хиляди пъти по-силна от тази, която ѝ бяха причинили. И това щеше да е сладко... сладко като кръвта, която бе облизала от ръката си след убийството на един орк. Туралиън едва не я хвана тогава. Сега, каза си тя, той не трябва да знае. Не трябва да я спира. Не трябва да размеква сърцето ѝ, както почти бе успял да направи веднъж. Независимо от цената, Алериа Уиндранър щеше да си отмъсти.

* * *

Отвън се лееше дъжд, но конюшните бяха сухи, макар и спарени. Мирисът на коне и кожа изпълваше влажния въздух. Животните цвилеха и риеха в покрития със слама калдъръмен под, докато ездачите им ги оседлаваха. Те бяха обучени военни коне и отдавна не бяха виждали битка. И изглеждаха притеснени от предстоящия път, колкото и самият Данат Тролбейн. Хората на Данат обаче бяха по-неопитни. Собственият му кон беше оседлан и подготвен бързо и сега задминаваше войниците.

— Побързайте! — изръмжа той на един, който явно се затрудняваше със стремената. — Не отиваме на излет!

Туралиън го беше оставил да подбере воините измежду всички военни в Стормуинд. Данат бе избрал кавалеристи, които знаеше, че ще могат да се придвижат по-бързо и след това да сформират бойните редици. Трябваше да действат бързо... но в същото време да внимават да не преуморят конете. Той подозираше, че няма да може да си позволи лукса да си почине, преди да организира и прегрупира хората си. Но повечето мъже, заедно с които се беше сражавал, сега бяха пръснати по цялата земя и нямаше време да свика всички ветерани.

— Не искаме да изпускат битката, нали, сър? — обади се един войник, който с усмивка дръпна юздите на коня си.

Той всъщност бе малко по-голям от момче — твърде млад, за да се е сражавал във Втората война, но един от многото попълнения в армията след войната, която значително намали числеността ѝ. Данат

поклати глава и прокара ръка по посивяващата си брада, опитвайки се да си спомни името на младежа. Фарол — да, това беше.

— Не си се сражавал с орки, нали Фарол?

— Не, сър! — отвърна Фарол с широка усмивка, която показваше колко беше млад наистина. — Но изгарям от нетърпение, сър!

— Аз не — отвърна Данат, карайки войникът да зяпне учуден.

— Така ли? — попита момчето, а гласът му леко потрепери при вида на мрачното изражение на командира. — Но защо, сър? Ще ги смажем, нали, сър? Чух, че вече не са останали толкова много орки и тези, които са тук, се крият из горите и планините като диви животни!

— Да, това са онези, които успяха да избягат, преди порталът да бъде затворен — съгласи се Данат. — Но ние няма да се занимаваме с тях сега. Смята се, че Тъмния портал ще бъде отворен отново. Знаеш ли какво означава това?

Войникът преглътна тежко, а Данат повиши тон, за да може всички войници, оседлаващи конете си, да могат да го чуят.

— Означава, че ни предстои да се изправим не срещу изгубени оцелели орки, момче... Ще се изправим срещу Ордата — най-мощната бойна сила, виждана някога. А тази сила реално никога не е била побеждавана.

— Но ние спечелихме войната, сър! — запротестира един от другите мъже — Ван, спомни си Данат. — Ние ги покорихме!

— Така е — съгласи се Данат. — Но само защото част от силите им се обърна срещу тях и успяхме да ги сразим в морето. В битката при Блекрок^[7] видяхме само част от Ордата, но дори тогава едва ни се размина. — Той поклати глава. — Като нищо в оркския свят може да има още десетки кланове, които само чакат да нахлуят отново тук.

Той дочу мърморене и сумтене сред мъжете.

— Точно така, момчета — заяви високо той. — Много е вероятно днес да поемаме към собствената си смърт.

— Сър? Защо ни казвате това? — попита тихо Фарол.

— Защото не желая да лъжа относно шансовете ни — отговори командирът. — Имате пълното право да знаете какво ви чака. И не искам да потегляте с мисълта, че ще е лесно. Гответе се за тежка битка и стойте нащрек. Тръгнете ли с очакване за неприятности, имате по-голям шанс да оцелеете — той изведнъж се усмихна. — И тогава ще можете да се наречете Синове на Лотар.

Около него всички мъже кимнаха, вече посъвзети. Те бяха добри хора, въпреки че не бяха толкова опитни, колкото му се искаше. Той вече скърбеше за смъртта на многото, която щеше да дойде, ако порталът се отвореше наново. Но те се бяха заклели да защитават Алианса дори с цената на живота си. Той само се надяваше да не умре напразно. Въпреки че нямаше време за губене, Данат си позволи да отдели време да огледа мъжете, да запомни лицата им и да си припомни имената им. Той нямаше свои деца, но докато тези момчета бяха под негово командване, той щеше да им бъде като баща... макар да бяха Синове на Лотар. Тази мисъл го накара да се усмихне леко.

— На конете, момчета!

Две минути по-късно те яздеха в галоп надолу по калдъръмените улици на Стормуинд към портите на града.

* * *

— Слушайте! Чухте ли това?

Рандъл се засмя.

— Нещо си се изнервил, Уилъм. Това е само вятърът. — Той се огледа наоколо, а после и към пейзажа на Прокълнатите земи и потръпна. — Няма какво да го спира тук.

Уилъм кимна, но все още изглеждаше притеснен.

— Може би си прав — призна той, потърквайки лице с ръка, скрита в ръкавица. — Мразя нарядите. Защо изобщо трябва да пазим това нещо? Нали за това са магьосниците?

И двамата войници се обърнаха назад. Присвивайки очи, можеха да доловят някакъв блясък във въздуха, точно зад една купчина камъни. Изкривяването беше тясно, може би колкото човешко тяло, но двойно по-високо. Беше им казано, че от Тъмния портал е останал само рифт и тяхната работа е да го наблюдават.

— Не знам — отвърна Рандъл. — Мислиш ли, че ако нещо стане, магьосниците ще разберат първи? — Той сви рамене. — Поне работата е лесна. Пък и смяната ни свършва след час.

Уилъм понечи да каже още нещо, но спря, а очите му се разшириха.

— Ето там! — прошепна той. — Чу ли това?

— Какво да чуя...

Уилъм рязко му даде знак да замълчи. Те застинаха за момент и наостриха уши. И тогава Рандъл го чу. Беше като тих стон, а после — високо свирукане, сякаш вятърът свистеше из някаква широка поляна, преди да продължи към долината около тях. Двамата се обърнаха отново към рифта и занемяха, и едва не изпуснаха щитовете и копията си. Вече беше по-широк!

— Свири сигнала! — извика той трескаво на Уилъм, но другарят му бе замръзнал на място и не можеше да откъсне очи от гледката. — Уилъм, свири сигнала!

Докато войникът се втурна да се подчини, рифтът проблесна отново, засия по-силно, а по разширяващите му се краища се появиха цветове. Изведнъж се отвори като гладна уста, а от нея се изляха сенки. Те бързо се разпръснаха и Рандъл примигна, но не успя да види нито рифта, нито камъните под него. Дори Уилъм беше изчезнал, въпреки че чуваше как надува рога, сигнализирайки останалите стражи.

Рандъл се завъртя насам-натам, опитвайки се да види нещо през внезапния мрак, а в ръцете си стискаше щита и копието си. Имаше ли нещо там? Или там? Той се заслуша. Това звук ли беше? Някакъв тъп звук, като че ли някой се преобърна... или падна? И още веднъж? Да, той бе сигурен, че чува нещо. Обърна се в посоката, от която му се стори, че дойде звукът и леко вдигна копието си, надявайки се да не е Уилъм. Сега определено чуваше стъпки, тежки стъпки... и много.

— Стой! — извика Рандъл, опитвайки се да овладее треперещия си глас. — Кой е там? Спри и се идентифицирай, в името на Алианса!

Стъпките се приближиха и той се завъртя, опитвайки се да определи източника им. Зад него ли бяха? Или отстрани? Точно пред него ли? Той се обърна, щом земята под краката му се разтърси, и инстинктивно вдигна щит... и извика, когато нещо тежко го проби като хартия, а ударът счупи и ръката му.

Рандъл примигна от болка и засили копието си напред, но нещо сграбчи дългата му дръжка и го отскубна от ръцете му. От мрака се появи едно лице — на сантиметри от неговото — широко, грубо лице с рошави вежди, месест нос и два остри бивника, стърчащи от долната му устна. Ужасяващото лице изгледа злобно Рандъл, който долови

някакво проблясване, нещо се движеше към него в сенките, нещо широко, плоско и извито...

Другите стражи се събраха при сигнала на Уилъм, но беше твърде късно... твърде късно. Мракът изпълни долината и попречи на хората да виждат врага си. И докато човеците се суетяха объркани, орските воители и рицарите на смъртта се изляха от разширения рифт, покосвайки всеки по пътя си. Последва по-скоро клане, отколкото истинска битка. За няколко минути човешките защитници бяха мъртви или умираха, а орките получиха контрола над Тъмния портал в Азерот.

[1] Сребърната ръка — Silver Hand (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Айрънфордж — Ironforge (англ.) — iron (желязо); forge (ковачница). — Б.пр. ↑

[3] Бронзбиърд — Bronzebeard (англ.) — bronze (бронз(ов)); beard (брада). — Б.пр. ↑

[4] Дядо Мраз — Greatfather Winter (англ.) — Б.пр. ↑

[5] Носителя на Светлината — the Lightbringer (англ.) — Б.пр. ↑

[6] Евърсонг — Eversong (англ.) — вечна песен. — Б.пр. ↑

[7] Блекрок — Blackrock (англ.) — black (чрен); rock (скала, камък). — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Шепот. Тихо нашепване, едва доловими думи, ако някой не се бе заслушал за тях. Пърхащи криле на птица, звук от листо, падащо към земята... тези звуци бяха по-силни от шепота, който достигаше до ушите на Нер'зул. Но той го чуваше. Шаманът държеше черепа в ръце, взрян в празните очни кухини, и слушаше гласа на Гул'дан. Звучеше по същия начин, както когато беше жив — подмазвачески, търсец одобрение, готов да отговори на въпросите и да даде съвет, но в същото време криеше огромно презрение и жажда за сила.

В смъртта Гул'дан се надяваше да заблуди бившия си учител със същото измамно чувство на сигурност, което имаше като жив. Но Нер'зул нямаше да се излъже втори път. Той несъзнателно бе предал хората си със своята наивност и този орк, чийто череп сега държеше в задебелите си ръце, бе придобил сила, мислейки си, че е закопал стария шаман.

— Кой е жив и има власт сега и кой е мъртъв, а, чирако мой? — прошепна той на черепа.

После изведнъж примигна, сепнат от собствения си разговор с черепа, когато в палатката му проникна лъч светлина. Една фигура се откри на светлината, която прорязва мрака в палатката.

— Имаме контрол върху портала! — заяви Гром Хелскрийм.

Нер'зул се усмихна. Засега всичко се развиваше по план. Той разсеяно погали пожълтения кокал, като животинче, умилкващо се за внимание. Точно както очакваше, черепът на Гул'дан бе успял да му помогне да отвори рифта.

Нер'зул покани Гром и другаря му Терън Горфийнд да влязат. Той ги бе назначил за свои заместници — Горфийнд трябваше да ръководи рицарите на смъртта и огрите, а Гром да предава заповедите му на останалите оркски кланове. А клановете вече бяха много. Тъндърлорд, Лафинг Скъл и Боунчуър се бяха присъединили към тях и оставаше само Редуокър или това, което бе останало от него. Всички други кланове отново бяха обединени под ръководството му,

съставяйки почти същата многочислена Орда, каквато бе при първите атаки над Азерот. Почти.

— Много съм доволен — каза той. — А ти... ти знаеш какво трябва да направиш сега.

— О, много добре знам — увери го Горфийнд. — Но сигурен ли си, че ще можеш да поддържаш рифта сам?

Дори с помощта и насоките на черепа... не че всичко се бе оказало ценно или дори разумно... бяха нужни няколко рицари на смъртта, които да съдействат на Нер'зул, за да разшири достатъчно рифта.

„Каква наглост! Той не може да ти говори така“ — дойде тих шепот от черепа. — „Не, не може така!“

— Ще се справя — отвърна кратко и ясно Нер'зул, усещайки силата в себе си — толкова много сила, колкото не бе усещал от години.

Овладяването на енергиите на черепа бе събудило нещо в него, нещо, което той дори не бе осъзнавал, че му липсва. И чувството бе... прекрасно.

— Щом възстановим скелето тук, порталът ще може да се самоподдържа. Заемай се със задачите си, Терън.

В мрака, изпод качулката очите на рицаря на смъртта проблеснаха. Той кимна покорно, завъртя се на пети и се оттегли, а мантията му се развя зад гърба му.

Нер'зул се обърна към Гром, който кимна.

— Готов съм, Нер'зул. Повече от готов.

— Много добре. Колкото по-рано започнем, толкова по-бързо ще постигнем целите си.

Гром вдигна секирата си в знак на поздрав и последва Горфийнд. Нер'зул постоя известно време в мрака, преди да излезе от палатката си точно навреме, за да види как един орк и рицар на смъртта преминават през портала към другия свят — мястото, в което самият той никога не бе стъпвал.

Той се загледа в рифта, а пръстите му неволно загалиха гладкия череп на Гул'дан.

„Вече няма нужда дори да виждаш този Азерот. Много скоро ще спечелиш много по-голяма слава!“ — дойде алчният, мъртъв глас на черепа.

„Да...“ — помисли си Нер'зул. „Много скоро.“

* * *

— Какво ново? — обърна се Терън Горфийнд към Газ Соулрипър, когато ботушите му стъпиха на азеротска земя.

Другият рицар на смъртта беше повел шепа от своите през портала веднага, щом рифтът се разшири и сега отговаряше за работата от тази страна. Докато орките се трудеха усърдно да възстановяват портала с камънаците, пръснати наоколо, рицарите на смъртта трябваше да изградят по-нефизическите му аспекти. Благодарение на тъмната си магия те можеха да разширят и стабилизират рифта така, че да бъде по-удобен за Ордата.

— Измряха доста лесно — отвърна Соулрипър и се засмя. — В този мрак нямаха никакъв шанс.

Той посочи зад себе си, където изменените сетива на Горфийнд можаха да доловят конструкцията, въпреки магическите сенки, изпълващи долината.

— Бележим добър напредък със строежа. Трябва да е готов до ден-два.

Горфийнд изсумтя, оглеждайки постройката. Оригиналният Тъмен портал представляваше проста каменна арка на върха на ниска рампа. При експлозията арката също бе разрушена. Орките вече се бяха заели да разчистват отломките и бързаха да продължат със сглобяването на каменните блокове, които бяха донесли от Дренор. Новата конструкция трябваше да е по-скоро функционална, отколкото изящна и имаше нужда само да бъдат бързо гравирани няколко оркски руни. Важното бе порталът да бъде издигнат и стабилизиран.

— Какво знаем за другите кланове, които останаха в този свят? — попита той.

— Щом обезопасихме долината, се свързахме с тях посредством сънища и видения — отвърна Соулрипър. — Но не знаем колко време ще им отнеме да дойдат при нас.

Оказа се обаче, че само след няколко часа Горфийнд дочу звуци от приближаващи стъпки. Той се надигна от големия камък, на който се подпираше, и забеляза, че порталът е почти завършен.

Неестественият мрак все още си беше на мястото — той трябваше да попречи на човеците да контраатакуват твърде рано, както и да ги държи в неведение — но иначе не забавяше работата на орките и рицарите на смъртта. А стъпките приближаваха все повече.

Накрая пред погледа му се появи група орки. Изглеждаха уморени и пребити, едва тридесетина, но вървяха изправени и с оръжия в ръце. Начело крачеше по-стар орк, с масивно тяло, въпреки напредналата си възраст, и непрекъснато се озърташе настрани. Когато се приближиха, Горфийнд го разпозна и осъзна защо движи така главата си — оркът имаше само едно око. На мястото на другото имаше белег и Горфийнд помнеше многото слухове за това как Килрог Дед-ай^[1] бе изгубил окото си... и какво бе получил в замяна. Горфийнд се отправи да посрещне вожда на клана Блийдинг Халоу^[2].

— Килрог — извика той.

Не бе особено желателно да се приближава към Килрог без предупреждение. Главата на вожда се завъртя наляво-надясно, докато най-накрая погледът му се спря върху Горфийнд.

— Горфийнд — отвърна той, пристъпи напред и даде знак на воините си да се подредят зад него. — Получих видение, че си тук.

Рицарят на смъртта кимна. Той проследи погледа на Килрог, който се насочи към почти завършения нов Тъмен портал.

— Значи е истина — каза спокойно вождът. — Възстановили сте портала.

— Истина е — отвърна Горфийнд. — Дойдохме от Дренор, а ти можеш да се върнеш там.

— Земята там възвърна ли си живота?

— Дренор продължава да умира — призна Горфийнд. — Но Нер'зул има план.

Това обаче накара Килрог да се намръщи още повече.

— Нер'зул? Този стар глупак? Какво общо има той с това? Видях го във видението си, но реших, че е просто спомен от миналото.

— По-скоро е образ от бъдещето — отвърна Горфийнд. — Нер'зул отново поема властта и възроди Ордата. Той обедини останалите кланове в Дренор — уорлокът умишлено пропусна да спомене клана Редуокър, който така или иначе вече не беше дори клан. — И отново задейства рифта. Сега има план, с който да осигури оцеляването на расата ни, ако не на света ни.

Килрог почеса белега под липсващото си око.

— Направил е всичко това? Този план... добър ли е?

Горфийнд кимна.

— Х-м. Може би най-сетне се е отърсил от слабостта и съмненията, които Гул'дан му вмени. Ако е онзи Нер'зул, когото помня от старите времена, с радост ще го последвам. — Той поклати глава и снижи глас. — Пък и честно казано, с радост ще загърбя този свят и ще се прибера у дома, въпреки положението там. Прекалено дълго бяхме в капан тук.

Горфийнд кимна.

— Отивай, тогава — подкани той вожда на клана Блийдинг Халоу. — Нер'зул и другите те чакат от другата страна на портала, а и знам, че твоят опит и мъдрост ще са им от голяма полза. Но първо ми кажи за другите кланове, които останаха тук?

— Като изключим Фростулф, които вече нямат нищо общо с нас, тук има само още два клана — Драгънмоу^[3] и Блекрок — отвърна Килрог и се намръщи. — Драгънмоу се крият някъде в планините, далеч от очите на хората и все още контролират червените дракони. Преди година се съюзиха с Блекрок. Ренд и Мейм Блекхенд водят клана Блекрок и са завзели крепостта Блекрок Спайър. — Той сви рамене. — Аз не бих се укривал точно там, където Дуумхамър бе победен, но братята явно не ги е било грижа за него.

Това не бяха добри новини.

— Мислиш ли, че ще дойдат до портала и после в Дренор? — попита Горфийнд.

Килрог поклати глава.

— Не, изглежда в Азерот им е добре — отвърна той.

— Това не го очаквах — намръщи се Горфийнд, но после кимна. — Благодаря, Килрог. А сега тръгвайте... Дренор ви чака.

Килрог кимна и се обърна, повеждайки воините си към рампата на възстановения портал, който проблясваше в мрака.

— Напред към Дренор! — изрева той, посочвайки напред.

Първият воин премина през портала без да се подвоуми, и другите го последваха. Килрог остана последен и се обърна да погледне отново долината и Азерот. После вдигна оръжие.

— Воините се оттеглят... но само за да се прегрупират. Ще се върна! — закле се той. — Този свят и хората му ще познаят гнева ми.

После пристъпи към портала и изчезна.

* * *

Гром Хелскрийм гледаше как воините от Блийдинг Халоу се връщат в Дренор. Той се радваше да види, че Килрог е оцелял — възрастният вожд винаги е бил един от най-хитрите водачи на Ордата и един от най-добрите тактици. Със сигурност много скоро преценките на Килрог щяха да се окажат полезни.

Гром се обърна към орка, който тъкмо се приближи до него, и кимна.

— Човеците не са си губили времето. На север са издигнали огромна крепост — докладва разузнавачът. — Тя пази изхода от тази местност. Няма друг път, по който да се измъкнем.

Гром се усмихна широко.

— Чудесно — каза бавно той. — Това е целта ни. Ще завземем крепостта и ще получим неограничен контрол върху тази долина, независимо с какво ще ни предизвика Алианса. — Той кимна на разузнавача. — Предай на всички да се подготвят. Тръгваме веднага.

Разузнавачът кимна, но преди да се оттегли, даде знак на Гром да се послуша. Гром замълча и наостри уши. Звучеше като стъпки, но побързи, по-тежки и с някакво странно ехо. По-скоро на животни, отколкото на човеци, но на тежки животни с твърди копита, а не меки лапи. Той беше чувал за човеците и странните им ездитни животни — наричаха ги „коне“ — и предположи, че чува точно тях.

— Приближават човеци! — извика той, вдигна Горхаул и я завъртя над главата си. — Премахнете мрака!

Той не знаеше къде са рицарите на смъртта, нито пък кои точно поддържат неестествените сенки върху долината, но те го чуха. Мракът започна да избледнява, започна да се процежда светлина, цвят обля долината и тъмнината изчезна и той най-накрая можа да види ясно всичко наоколо. Там се намираше Тъмния портал, вече напълно завършен. На север се издигаха каменни кули — крепостта, за която бе докладвал разузнавачът. Но сега, през тесния проход от същата посока прииждаха човешки войски, яхнали зверове с блестяща козина и дълги гривни и опашки. В началото на вълната от воини яздеше мъж с повече

метал по гърдите, тъмносин, но с някакъв символ — двоен пламък, ограден със злато. Той размаха меча си високо и пришпори коня си напред. Значи това е водачът им.

Гром се усмихна и отново вдигна Горхаул. Вече нямаше мрак и сребърното ѝ острие проблесна на дневната светлина. Той бавно описа една дъга, а усмивката му се разшири, когато оръжието запя песента на приближаващата смърт. Няколко от човеците се подвоумиха.

— За Ордата! — извика Гром и се втурна напред.

Воините му го последваха. Хората се подвоумиха, сепнати от странния мрак, който изведнъж се изпари и масата орки, които сега тичаха устремени към тях, ужасени от виковете и кръсъците, които се надигаха не само от зеленокожите воители, но и от оръжието им. И за челните им редици това колебание се оказа смъртоносно.

Гром удари пръв. Горхаул преряза първия ездач от рамото до срещуположното бедро. Горната част от тялото му се плъзна от коня, а долната се килна на другата страна. Гром дори не видя как пада, устремен към следващата си цел. Завъртя се и, преминавайки между двама войници, отсече краката им.

Орките се смесиха с ездачите и посичаха както коне, така и хора, отблъсквайки някои от животните към пехотата на Алианса. Войските, които дойдоха в долината, бяха многочислени, но нищо в сравнение с клановете, които Гром бе довел със себе си, а и орките имаха на своя страна изненада и фокус.

Човеците се сражаваха храбро. Гром можеше да им го признае. Някои дори показаха добро владение на оръжието. Но им липсваха оркските размери и сила, и той откри, че доста лесно успява да преодолее човешки войник, прерязвайки тялото му, въпреки странните метални дрехи, които носеха всички. За едно известно сладко време той усети как жаждата за кръв го завладява и започна да удря и посича като обезумял, без да се интересува от нищо, освен разливането на кръв, мириса на смърт и виковете на ранените и умиращите. Колко велико бе да убива, без да изпитва вина! Никой орк не падна под ударите на Горхаул, само розовокожи човеци — един след друг, а страхът и виковете им бяха опияняващи.

Кръвта яростно пулсираше във вените му, с краищата на очите си виждаше червеникави петна и едва си поемаше дъх, но Гром се чувстваше по-жив от всякога. Хубаво. Беше много хубаво. Настъпи

кратко временно затишие и той се огледа наоколо. Накъдето и да погледнеше, виждаше човешки трупове. Десетки тела с широко отворени очи, по лицата им бе изписан страх, а кръв се стичаше от...

Гром се намръщи и усети как жаждата му за кръв отслабва. Да, десетки трупове, но човекът, когото бе забелязал, онзи със златния нагръдник... къде беше той? Той изръмжа и разклати глава, отърсвайки се от опиянението си, за да се вслуша във воинските си инстинкти. Игнорира виковете и крясъците на другарите си, затича се към края на долината и спря да се послуша. Да, определено чуваше стъпки на копита и те се отдалечаваха бързо. Някой беше оцелял и бе решил да избяга. Да се скрие в крепостта.

Гром се върна на бойното поле и откри там Горфийнд. Сграбчи ръката му и извика:

— Един от тях е избягал! Мисля, че е водачът им. Запътил се е към крепостта!

Горфийнд кимна.

— Последвай го — изкрещя той, опитвайки се да надвика шума от битката. — И се постарай да отвлечеш вниманието на хората в крепостта. Трябва да вземем артефакта, ще ни отнеме няколко дни.

Гром кимна.

— Не се тревожи — обеща той. — Ще изпълня дълга си, гледай ти да направиш същото.

Рицарят на смъртта се засмя и се обърна, без да каже нищо повече, освобождавайки вожда на клана Уорсонг. Той протегна бронирани ръце и от тях изригна мрак, които помете два коня и ездачите им. Гром стисна зъби. Той не харесваше Горфийнд и всъщност всички рицари на смъртта — те вече бяха изживели животите си и се бяха върнали от смъртта в някакви човешки тела. Как можеше да се довери на подобно неестествено същество? Но Нер'зул бе одобрил плана на Горфийнд и Гром нямаше друг избор, освен да го последва. Само се надяваше рицарят на смъртта да се окаже прав и тези странни предмети, които толкова упорито издирваха, наистина да позволят на Нер'зул да спаси расата им. Междувременно той имаше заповеди, които щеше да изпълни с удоволствие.

— Част от вас да останат тук — заповяда той на воините си. — Останалите, а също и другите кланове, идвайте с мен. — Той се усмихна и вдигна високо Горхаул. — Чака ни крепост за превземане!

[1] Дед-ай — Deadeye (англ.) — dead (мъртъв); eye (око). — Б.пр. ↑

[2] Блийдинг Халоу — Bleeding Hollow (англ.) — bleeding (кървящ); hollow (кухина, пещера). — Б.пр. ↑

[3] Драгънмоу — Dragonmaw (англ.) — dragon (дракон); maw (паст, търбух). — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Мурадин Бронзбиърд, брат на крал Магни и посланик в човешкото кралство Лордерон, вървеше забързано по коридорите на двореца.

— 'Сички тия завои, ъгли и проходи — мърмореше си той под нос.

Ако помнеше правилно, тук някъде трябваше да е спираловидното стълбище, което води до кралските покои и балконите. Май помнеше, че ако мине през тренировъчната зала, ще...

— Хей!

Мурадин леко подскочи, осъзнавайки, че гласът принадлежи на малко дете. Усмихна се широко в гъстата си рошава брада, когато надникна зад ъгъла и видя младият Артас да стои пред една стара броня, окачена на малка поставка. Принцът вече беше на дванадесет — симпатично младо момче, усмихнато и лъчезарно, със златни къдрици. Сега обаче принц Артас изглеждаше много сериозен и държеше дървен меч, насочен към гърлото на бронята.

— Мислиш, че ще преминеш ли, долен орк? — извика Артас. — Това е земя на Алианса! Този път ще те пощадя. Изчезвай и повече не се връщай!

Макар и прегладнял и закъсняващ, Мурадин се ухили и спря да го погледа. За това се бореха всички, нали? Той и Магни и брат им Бран, човеците, Лотар — дано почива в мир, и младият Туралиън — всички се бореха заедно срещу орките, за да освободят Айрънфорддж в края на Втората война. След това Мурадин и Бран бяха отишли с хората до Тъмния портал, за да гледат със задоволство унищожаването му. За да бъдат децата в безопасност. За да им осигурят добро бъдеще.

Артас се изпъна.

— Какво? Няма да се оттеглиш? Дадох ти шанс, но щом е така, ще се бием!

Младият принц нададе яростен рев и атакува. И всъщност доста умно предпочете да не напада директно старата броня, което без

съмнение щеше да разгневи баща му, но се стрелна пъргаво към въображаемия си враг странично. Усмивката на Мурадин избледня. Какво беше това? Кой, по дяволите, е обучавал това момче? Какви широки и неконтролирани движения правеше само? А хвататът му... а-ах, грешно, всичко беше грешно. Той се намръщи още повече след един особено енергичен замах, при който Артас изпусна дървения меч. Оръжието прелетя през стаята и се удари шумно на пода. Артас се сепна и се огледа, за да види дали звукът не бе привлякъл нечие внимание. Бузите му поруменяха, когато срещна погледа на Мурадин.

— Тъм... Посланик... аз тъкмо...

Мурадин се покашля, смутен точно толкова, колкото и самото момче.

— Търся б'ща ти, момче. Мо'еш ли ме насочи? В т'ва проклето място има твърде мно'о завои.

Артас посочи стълбището от лявата му страна. Мурадин кимна и се засили към витите стълби, за да се отдалечи възможно най-бързо от конфузната ситуация.

Пристигна тъкмо навреме, за да чуе рева на Торас Тролбейн — което, помисли си той, съвсем не бе нещо необичайно.

— Търговия? С вас? Вие сте проклети двулични съюзници на Ордата!

Какво ставаше тук? Мурадин се втурна към балкона, очаквайки да види... е, не се знаеше какво точно, но определено не бе дребното зелено същество с големите уши като на прилеп и очи, ококорени от страх. То беше напълно плешиво, носеше панталони, добре изгладена риза и жилетка, а също и монокъл, който беше паднал и се полюляваше на верижката си.

— Не, не, не! — възпротиви се съществото с напрегнат писклив глас и размаха нервно ръце.

Съществото седеше и потъркваше монокъла си, а очите му бяха на нивото на масата, около която седяха Тролбейн и крал Теренас.

— Не сте ме разбрали правилно! Изобщо не е така!

— Не е ли, Крикс?

Спокойствието, с което крал Теренас се обърна към него, увери Мурадин, че всъщност не се случваше нищо страшно. Кралят си взе филия хляб и започна да я маже с масло.

— Не! — възкликна Крикс. — Е, да, един търговец... направи... така — той се покашля леко. — Съюзи се с Ордата. Но! Това бе само един много глупав търговец и дори той се вразуми след Втората война. Всички други гоблини навреме осъзнаха, че е по-добре да останат неутрални. Така е много по-добре... за вас, за нас... за всички! Така процъфтява честната търговия и така печелим всички!

Мурадин се намръщи. Той познаваше маниерите на съществото пред него — гоблин.

— К'во пра'и тоя дребен зелен скъперник на масата ни, Теренас? — попита Мурадин, подминавайки съществото.

Преди кралят да успее да отговори, гоблинът се намеси:

— Крикс Уиклиш, радвам се да се запознаем. Виждам, че си джудже.

— Каква наблюдателност само! — изръмжа Тролбейн.

— Може би хората ти биха приели едно търговско споразумение! Тези двамата човеци не изглеждат особено заинтригувани. Но... помисли си все пак! — Крикс се усмихна подкупващо и ефектът от жеста му бе помрачен само от острите му зъби. — Вие обичате мините... а ние — да сечем дървета! Можем да завържем прекрасни търговски връзки! Нашите резачки могат да разчистват земята...

— Благодаря, Крикс, това е достатъчно — прекъсна го Теренас. — А сега, щом Посланик Мурадин е вече тук, трябва да продължим с официалната си среща. Ще говорим отново по-късно следобед и ще видя документите, които обеща да ми покажеш.

— Какво? — Мурадин се сопна на Теренас. — Тая дребна гад работи с двете страни, Теренас. По-скоро ще се доверя на... хей!

Крикс замръзна, налупал наполовина кайсиено кексче, и леко се усмихна. Мурадин го изгледа гневно. Цял месец след пристигането си тук джуджето се стараеше да поддържа приятелски отношение с всички готвачи в двореца и бе положил неимоверни усилия да се сближи още повече със сладкарите. Старанието му тъкмо бе започнало да дава сладки, вкусни плодове, за което свидетелстваха и кексчетата. А сега този гоблин мислеше да се налага с неговите сладкиши!

— Крал Теренас те помоли да си 'одиш — каза той.

Крикс кимна и монокълтът му отново падна. Той натъпка кексчето в устата си, поклони се ниско и бързо се оттегли.

— Проклет паразит! — изръмжа Мурадин.

— Но е забавен — каза Теренас. — Има и добри идеи. Но щом вече си тук, Посланик, опасявам се, че трябва да обсъдим някои не толкова забавни въпроси. И един от тях е положението с крал Перинолд.

— Крал! Ха-а! От тази дума ми присяда. Това е оскърбление! — извика Тролбейн.

Той удари с юмрук по масата и силно разклати чашите и чиниите.

— Той предаде всички ни, по дяволите, едва не ни унищожи, а получи само това? — Издълженото му лице се намръщи. — Аз съм за затвор, ако не и направо екзекуция!

— М-да, и аз не бих пазил предатели у клетки — каза Мурадин.

Той не се церемонеше, казваше си всичко направо, без да се замисля дали ще обиди някого. Мурадин знаеше, че някои от владетелите от Алианса се смущаваха от това, но точно пък Теренас и старият му другар Тролбейн го намираха за освежаващо.

Тримата седяха на масата на един от по-високите балкони на двореца, от който имаше изглед към езерото отвъд града, а зад него планините допълваха пейзажа. Гледката беше поразителна, но също така послужи за основа на разговора им, защото бе известно, че точно през тези планини Оргрим Дуумхамър беше повел Ордата благодарение на предателя — владетел на Алтерак — Ейдън Перинолд. След войната Теренас беше повел войските на Алианса към Алтерак, където обяви военно положение и залови Перинолд — мъжът, на когото се гневеше Тролбейн. Но Теренас просто бе поставил бившия владетел под домашен арест, затворен в собствения му дворец заедно с цялото му семейство. И оттогава не бяха предприемани други мерки.

Тролбейн определено не бе доволен от това. Като най-близък съсед на Перинолд, той дълго време е бил принуден да търпи хитрите схеми на краля на Алтерак, и точно неговата бърза реакция осигури блокирането на планинските проходи и отрязването на част от оркската Орда. Ако не беше Тролбейн, цялата оркска сила щеше да залее равнината, да прекоси езерото и да се събере пред самата Столица и най-вероятно градът щеше да падне.

— Съгласен съм, че той заслужава по-тежка присяда — каза спокойно Теренас, опитвайки се да укроти стария си другар, а

Мурадин се присегна за кексче и едно твърдо сварено яйце. — Но той е, или поне беше, пълноправен крал — продължи Теренас. — Не можем просто да го изпратим в изгнание, така само ще покажем на другите владетели, че бихме направили същото и с тях, ако посмеят да ни се противопоставят за нещо.

— И ще го направим, ако извършат подобно предателство! — възпротиви се Тролбейн, но бързо се успокои.

Той не беше глупав, Мурадин знаеше, че грубата му външност крие остър ум.

— М-да, тоя въпрос е сложен — каза джуджето и си позволи да се наслади на още едно кексче. — Не мо'ем го хвърлим от някоя скала, щото ще изгубим доверието на останалите владетели, ама не мо'ем и да позволим да му се размине просто тъй.

— Трябва да го принудим да абдикира — отбеляза отново Теренас, все пак не дискутираха този въпрос за пръв път. — След като вече не е крал, ще можем да го осъдим и да го изпратим в изгнание като обикновен благородник — той подръпна брадата си. — Проблемът е, че отказва да го направи.

Тролбейн изсумтя.

— Разбира се! Той много добре знае, че това би било равно на смърт! Но трябва да направим нещо, и то скоро. Точно сега той има твърде много власт и това със сигурност ще ни докара проблеми.

Теренас кимна.

— Наистина отлагахме въпроса твърде дълго — съгласи се той. — Нещо трябва да се направи за Алтерак, особено при надигащото се напрежение. Последното нещо, от което се нуждаем, е да поведем война, докато се притесняваме за следващо предателство.

— А к'во ще кажете за младежа? — попита Мурадин, изтупвайки някаква троха от величествената си бронзова брада. — Той ня'а ли претенции към трона?

— Говориш за Алидън, нали? — отвърна Тролбейн и изсумтя. — Той е същият като баща си.

— Аз самият не съм особено загрижен за Алидън — призна Теренас. — Той бе твърде глезен като малък... не е имал нито грижи, нито работа, а и никога не се е изправял срещу някаква опасност. Мисля, че няма и кой знае какви управленски умения. И въпреки това, какво основание имаме да го лишим от трона му? Той е наследникът

на Ейдън. Коронован принц на Алтерак и... ако баща му абдикира, тронът му се полага.

— Не можем да докажем, че е знаел за предателството на баща си — каза злобно Тролбейн. — Не че е по-добре да си в неведение, отколкото да си измамен, но поне това сега е в негова полза.

Точно тогава на вратата се появи прислугата. Мурадин се намръщи, мислейки се, че наглият гоблин се е върнал да им досажда. Но вместо това, човекът донесе добри новини.

— Лорд Давъл Престър желае да ви види, Ваше Височество — обърна се той към Теренас.

— А-а, доведи го веднага, Лавин — отвърна Теренас.

После се обърна към Тролбейн и Мурадин.

— Вие двамата познавате ли лорд Престър?

— М-да, добър човечец е той — отвърна Мурадин. — А и к'во само е преживял... това, че е оцелял, говори мно'о за него.

Тролбейн кимна в знак на съгласие.

Лорд Престър бе имал тежка съдба, замисли се Мурадин, захапвайки яйцето си. Доскоро не беше чувал за него, разбира се... той не следеше всички детайли, свързани с човешките благородници, но бе чул, че Престър е бил владетел на малко царство дълбоко в планините на Лордерон. Родът му бе свързан с древното кралство на Алтерак и той бе далечен братовчед на Перинолд. Царството на Престър било напълно опожарено от дракони по време на Втората война и само той и шепа негови близки роднини успели да избягат.

Всички чуха за него и царството му за пръв при шокиращото му пристигане тук — Престър бе изминал целия път до Столицата без прислуга или стражи, а само с дрехите на гърба си и доброто си име. Потеклото му веднага го насочи към благородническите кръгове, а очарователното му присъствие му спечели много приятели, трима от които седяха на масата. Идеята за военно положение в Алтерак беше на Престър и не само Теренас, но и останалите крале на Алианса веднага се съгласиха, че това би било чудесно, макар и временно решение.

След миг въпросният мъж се появи на балкона и грациозно се наведе в дълбок поклон, а черните му къдрици проблеснаха почти сини на топлата ранна светлина.

— Ваши Височества — промълви Престър, а богатият му баритон леко се разнесе из тясното пространство. — И благородни посланико. Колко хубаво да ви видя отново.

— Наистина — отвърна весело Теренас. — Седни при нас. Желаш ли чай?

— Кайсиените сладки са особено вкусни — обади се Мурадин, покривайки устата си с ръка, след като без да иска изпусна няколко трохи. Нещо в характерния блясък на Престър караше джуджето да се чувства някак си... недодялан.

— Много благодаря, милорди.

Престър седна грациозно, но първо забърса стола си с кърпичка, а после си наля чай. Мурадин му предложи чиния със сладки, но Престър се усмихна, и махна с гладката си лакирана ръка.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо?

— Не, съвсем не — увери го Теренас. — Всъщност дойде тъкмо навреме. Точно обсъждахме положението в Алтерак.

— А, да, разбира се — Престър отпи доволно от чая си. — Сигурно сте чули за младия Исидън?

Лордът остана изненадан от празните погледи, които получи.

— Един от племенниците на Перинолд, все още е млад.

— А, да. Онзи, дето избяга в Гилнеас, нали? — попита Тролбейн.

— Точно така, малко преди да бъде обявено военното положение в Алтерак. Носят се слухове, че се надява да спечели сподвижници там, за да претендира за трона.

— Греймейн беше споменал нещо такова — спомни си Теренас. — Но не се е срещал с момчето, нито пък го бе окуражавал по някакъв начин.

Престър поклати глава.

— Крал Греймейн е истински благородник — продължи спокойно той. — Да пренебрегне нещо, което лесно може да се обърне в негова полза. Ако само подкрепи претенциите на Исидън за трона, Гилнеас директно ще получи дял от богатата на Алтерак, както и, без съмнение, предимство при ползването на множеството планински проходи на кралството.

Мурадин почеса брадата си.

— Да, трудно мо'е да подмине тако'а нещо — съгласи се той.

Теренас и Тролбейн размениха погледи. Греймейн бе достатъчно хитър, за да не пропусне подобна възможност. Въпреки това той твърдеше, че не е разговарял с момчето. Дали не ги е излъгал? Или просто играе някаква по-сложна игра?

— Какво мислиш, че трябва да се направи с Алтерак? — Теренас попита Престър.

— Защо питате мен, сър?

— Една безпристрастна гледна точка би била полезна, а и ние уважаваме мнението ти.

Престър леко поруменя.

— Наистина ли? Ласкаете ме, благодаря. Ами... Мисля, че трябва да го изискате за себе си, Ваше Височество. Все пак сте лидер на Алианса и понесохте повечето щети от последната война. Безспорно заслужавате награда за всичките си усилия.

Теренас се засмя.

— Не, благодаря — каза той, вдигайки ръка от престорен ужас. — Имам предостатъчно грижи тук, в Лордерон и не желая да удвоявам проблемите си, поемайки власт над второ кралство.

Мурадин беше сигурен, че крал Теренас вече бе обмислил тази идея и донякъде с право. Но всички грижи, които щеше да си навлече, най-малко покрай другите владетели, щяха сериозно да засенчат евентуалните нови преимущества.

— Ами вие, тогава, Ваше Височество? — предложи Престър, обръщайки се към краля на Стромгард. — Вашите бързи действия смекчиха щетите от предателството на Перинолд, а и знам, че сте изгубили не малко хора при защитата на проходите от орките.

По лицето на младия благородник се прокрадна болка и тримата му събеседници леко потръпнаха, знаейки къде точно го бяха отнесли мислите му. Може би затова той бе толкова безупречен по отношение на външния си вид. Бил е принуден да избяга от град, нападнат от дракони, и да върви ужасно дълго време с едни и същи дрехи. Мурадин се замисли, може би от сега нататък и той самият щеше да си обръща повече внимание.

Тролбейн се намръщи замислено, но преди да отговори, Теренас внимателно се намеси:

— Нито Торас, нито аз можем да претендираме за Алтерак. Тук не става въпрос просто за едно кралство, което завладява друго. Ние

всички сме част от Алианса и трябва да сме задружни в борбата си да защитаваме земята и хората си. Алианса бе *едно цяло*, когато победи Ордата и спечели войната. Това означава, че всички военни трофеи, включително Алтерак, трябва да се отдадат на Алианса. — Той поклати глава. — Ако някой от нас се опита да си присвои Алтерак, другите лидери на Алианса ще се почувстват пренебрегнати, и с право.

— Точно тъй — съгласи се Мурадин. — Кралството тря'а да е за всички или за никого — той се усмихна широко. — Но ще си улесним положението, ако мо'ем да предложим добра идея на останалите.

Престър кимна и остави чашата си.

— Моля да ме извините за неправомерното изказване — каза той. — Дано не съм обидил някого. — Той ги удостои с лека усмивка. — Виждам, че все още има какво да уча, преди да мога да се надявам, че съм достигнал вашата мъдрост и дипломатичност.

Теренас махна пренебрежително с ръка.

— Няма нищо, скъпо момче. Поисках мнението ти и ти ми го даде. Една от причините да се съберем тримата тук, бе да обсъдим този въпрос с надеждата, че ще открием начин да удовлетворим интересите на всички и в същото време да осигурим безопасността и бъдещето на Алтерак. — Той се усмихна. — Нашият приятел Мурадин е прав — ако можем да предложим някакъв добър план на останалите, бихме си спестили много време и дискусии.

— Разбира се. Само се надявам да съм бил поне малко полезен със скромните си идеи — Престър се изправи и се поклони. — А сега, ако ме извините, ще ви оставя да обсъждате тежките въпроси, които се опасявам, че са отвъд моите компетенции.

Той изчака Теренас да кимне одобрително, удостои всички с усмивка и се оттегли. Тролбейн се загледа след него и се намръщи.

— Престър може да е наивен — каза той, — но донякъде има право. Може би Алтерак трябва да изплати някакво обезщетение.

— С какво? — сопна се Мурадин. — Кралството е ошушкано като всички нас. Пък и т'ва ми звучи като кървави пари, което е почти равнозначно на мъст.

— Повечето ни пари отиват за реконструкции — отбеляза Теренас. — А и веднага, щом отнехме властта на Алтерак, добавихме хазната на кралството към тази на Алианса.

— Тъй е, пък и оркските лагери не са евтини — добави Мурадин.
— При толко'а разходи по тях и ремонтите, както и оная хубава крепост до портала, какво мо'е да е останало за обезщетения?

Тролбейн въздъхна.

— Прави сте. Просто ми се ще да си платят по някакъв начин. Предателството на Алтерак коства живота на много хора.

— Предателството на Перинолд — поправи го Теренас, благо, но строго. — Трябва да помним това. Много малко от жителите на Алтерак са знаели за измяната на краля си. Перинолд просто е заповядал на хората си да напуснат някои преходи, освобождавайки пътя за Ордата. Може дори да не става въпрос за подкрепа на Ордата от страна на Перинолд, а по-скоро за защита на хората му чрез предоставяне на свободен преход за орките.

— Така е — съгласи се Тролбейн. — Познавам мнозина от Алтерак и повечето са добри хора, за разлика от онази змия краля им.

Той поклати глава, пресуши чашата си и обърса брадата и мустака си с опакото на ръката си.

— Ще помисля още върху този въпрос — заяви той.

— Както и ние — увери го Мурадин, грабвайки едно последно кексче, преди да стане. — Не берете грижа, ще измислим нещо.

— Сигурен съм в това — съгласи се Теренас. — Само се надявам да успеем да действваме, преди да се наложи да отложим въпроса заради нещо по-сериозно.

Другите двама знаеха за какво намеква кралят. Те бяха получили предупреждението на Кадгар само преди няколко дни и сега очакваха новини от Туралиън. Ако Ордата наистина атакуваше отново, ако порталът се отвореше пак, всички въпроси около Алтерак щяха да останат на заден план. Докато Перинолд бе под домашен арест, а кралството му — под контрола на Алианса, всички щяха да се тревожат за детайлите по-късно... ако оцелеят.

Мурадин си спомни за младия Артас — как се бореше с една стара броня, и се замоли да не се налага момчето да усети вкуса на войната.

ОСЕМ

Над Стормуинд се стелеха облаци и галеха върховете на множеството кули в града. Студ обгръщаше мантиите на стражите, които стояха свити на пост извън крепостта и трепереха. Вътре, в едно от оръжейните помещения на крепостта, което сега бе командният пункт на Алианса, командир Туралиън и съветниците му все още бяха будни и разглеждаха картите. Стражите се поклониха на красивата елфа, която съпътстваше командира им и сега се намираше в стаята заедно с другите стратегии, и всички можеха да забележат напрежението между двамата.

Всички потръпнаха, но не обърнаха внимание на силния вятър, който повя през града, премина през портите на крепостта, насочи се към широкия централен коридор и пое наляво. После се завихри нагоре през следващия коридор и прекоси малкия двор, отворен към облачното нощно небе.

Двама стражи стояха на входа на кралската библиотека. Те потрепериха, когато вятърът ги обгърна и присвиха очи към сенките, които като че ли се увеличиха. Изведнъж се изви по-силен вятър, който прогони сенките и разкри няколко фигури, които стояха на тяхно място. Четири от тях изглеждаха човешки, поне по размери. Всички носеха закачулени мантии, телата и крайниците им бяха обвити в някакви странни превръзки, а очите им блестяха в огнено червено. Последната фигура обаче се извисяваше над тях и дори на слабата светлина кожата ѝ блестеше в зелено.

Единият страж си пое дъх, за да извика, изваждайки меча си. Но не получи шанс да го направи. Оркът се втурна напред, вече замахнал със секира. Стражът се строполи, разсечен на две. Другарят му успя да вдигне щит и блокира удара на една от закачулените фигури, а после замахна с копието си. Но уви, друг нарушител бързо сграбчи дръжката на копието и го счупи на две. Завъртя се и нанесе помитащ удар към врата на стража точно над ръба на щита му. Мъжът падна, без да

издаде звук, с чисто отсечена глава. Фигурите прескочиха двата потръпващи трупа, отвориха вратите и влязоха в кралската библиотека.

— Побързайте — заповяда Горфийнд. — Не трябва да ни разкриват.

Рицарите на смъртта кимнаха, а също и Паргат Троутсплитър^[1] — оркът, който бързо премахна двамата стражи. Горфийнд беше избрал воина от клана Блийдинг Халоу, понеже той познаваше този свят най-добре от всички орки, а и Паргат го беше впечатлил със своята разсъдливост и безшумна ловкост. Петимата се разпръснаха в търсене на така желаната награда. Не след дълго Паргат изруга.

— Не е тук! — прошепна той.

— Какво? — Горфийнд се приближи до орка и празната стъклена кутия пред него. — Сигурен ли си?

Вместо да отговори, Паргат посочи кутията и малката бележка, подпъхната в единия ъгъл. Горфийнд се разрови из спомените на новото си тяло и след секунда концентрация успя да разчете написаното: „Книга на Медив. Да не се отваря без изричното разрешение на краля или командира на Алианса.“

— Значи е била тук — замисли се Горфийнд, оглеждайки кадифената вътрешност на кутията, която очевидно бе изтъркана от нещо голямо, тежко и правоъгълно. — Но къде е сега?

— Ето тук — обади се тихо един от рицарите на смъртта.

Горфийнд бързо се спусна към него, следван плътно от Паргат и останалите си подчинени.

— Изглежда някой друг е имал същите намерения като нас.

Рицарят на смъртта посочи към една ниша за четене... и трупа в нея. Тялото бе облечено с броня на Алианса, а от тесния процеп между шлема и нагръдника стърчеше кама.

— Алтерак — прошепна Паргат, оглеждайки мъртвия човек.

— Вижте този символ тук — оркът посочи дръжката на камата. — Това е гербът на Алтерак.

Спомените на приемника на Горфийнд потвърдиха думите му.

— Значи книгата е в Алтерак — заяви той.

Въпреки измяната при последната война, лорд Перинолд все още управляваше Алтерак или поне засега. А книгата бе особено ценна за Алианса... Алтерак можеше да я използва като разменна монета. Да, това бе логично.

— Но защо са оставили толкова очевидна следа? — зачуди се на глас той. — Това е доста нехайно убийство.

— Може би са искали да оставят послание — предположи Паргат. — Да покажат на Алианса, че Алтерак и кралят му са все още в играта или... — той се усмихна, разкривайки бивниците си, — може би просто убиецът е бил невнимателен.

— Е, ние няма да сме толкова нехайни — каза Горфийнд. — Тази книга ни е нужна... затова отиваме в Алтерак. Вземете камата. Предпочитам Алианса да не тръгне по същата следа. Трупът е пресен, нека когато стражите открият трите трупа утре сутринта, да решат, че са паднали под ударите на една и съща ръка.

Паргат покорно коленичи и извади смъртоносното оръжие.

— Значи, към Алтерак?

— Да... но не веднага. Трябва да се придържаме към първоначалния план. Все пак ще отидем до планината Блекрок, трябва да привлечем Ренд, Мейм и червените дракони, които контролират.

Паргат кимна.

— Блекрок е по пътя към Алтерак.

— Точно така — Горфийнд се усмихна широко. — А с помощта на червените дракони ще можем да отидем до там и да се върнем за няколко часа и да сме при портала по-рано от очакваното. Но първо трябва да се ометем оттук възможно най-тихо.

Той привика всички до себе си. Сенките се сближиха, а в библиотеката настана студ. Миг по-късно леден вятър премина през вратите, покрай изстиващите тела и локвите кръв около тях, насочи се надолу по коридора и напусна крепостта, сливайки се бързо с нощта.

* * *

След един ден Горфийнд и хората му достигнаха планината Блекрок. Групата бе нараснала. Той се бе свързал с Газ Соулрипър, а друг рицар на смъртта бе изпратил Фенрис Улфбрадър^[2] от клана Тъндърлорд, Тагар Спайнбрейкър от клана Боунчуър и още няколко от най-добрите си воители. Както им бе заповядано, орките се бяха срещнали с Горфийнд и групата му в подножието на планината. Групата нарасна само дотолкова, че да не бъде забелязана от Алианса,

а Горфийнд се надяваше да е достатъчна, за да привлече вниманието на синовете на Блекхенд. Те изкачиха планината без да се прикриват, за да може оркските стражи да ги видят ясно. Горфийнд не искаше да оставя погрешното впечатление, че се промъква или атакува.

Най-сетне всички стигнаха до върха, където скалите се отваряха и лавата се стичаше по естествени канали като блестяща червена река под величествени мостове. Срещу самия връх се издигаше масивна каменна крепост, изсечена от същия черен камък, чието име носеше планината. Горфийнд сви устни и потъна в тъжни спомени. Тук Дуумхамър бе основал базата си, тук Военачалника на Ордата представи Горфийнд и другите рицари на смъртта пред събралите се кланове. И точно там долу, в долината, Дуумхамър се би с командира на Алианса Лотар и спечели само за да бъде победен след това от заместника му Туралиън. Тук... все още се носеха призраците на победата и погрома.

Горфийнд не губи много време в спомени, трябваше да мисли за настоящето и собствения си напредък. Той даде знак на групата да спре пред входа. И съвсем скоро се появиха четири въоръжени стражи, едри и мощни и повече от готови за атака.

— Дойдохме да говорим със синовете на Блекхенд. Кажете им, че Терън Горфийнд носи новини и предложение за тях.

Той пристъпи напред и свали качулката си. Стражите леко пребледняха. Единият от тях прошепна нещо на другия. Вторият орк го изслуша, кимна и изчезна в мрака. И не след дълго се появи отново. Командирът му го изслуша и се обърна към Горфийнд и хората му.

— Движете се близо един до друг — предупреди ги той и ги поведе към крепостта.

Горфийнд го последва и скоро навлязоха в самото сърце на планината, а блестящите му очи попиваха всичко наоколо. Крепостта определено беше оживена и тук-там се виждаха маршируващи орки. Всички се спираха да ги огледат, явно изненадани от присъствието на рицари на смъртта в Блекрок Спайър, но никой не посмя да обели дума.

Накрая те стигнаха до пещерата, която Горфийнд помнеше, че бе тронната зала на Дуумхамър и военния съвет. Фигурата, която сега седеше в тежкия черен трон, изваян от същия камък, беше по-ниска от Дуумхамър, по-брутална на вид и с по-остри черти и рошава грива от

кафява коса. Медали и кости висяха от косата, носа и веждите му, бронята му бе тежко окичена, както и масивният остър като бръснач меч.

— Ренд — каза Горфийнд и спря на разстояние от меча му.

— Горфийнд — отвърна Ренд Блекхенд, един от вождовете на клана Блекрок.

На грозната му мутра се появи широка усмивка, която още повече го загрози. Той се намести, отмятайки единия си крак върху страничната облегалка на трона.

— Виж ти! Какво те води насам, мъртвецо?

— Я кажи — дочу се нечий висок глас.

Горфийнд премести поглед към брата на Ренд. Мейм беше седнал до него, малко зад трона, прикрит в сенките.

— Явно си куражлия да биеш целия път до тук.

— Тъмния портал е възстановен — започна Горфийнд, но Ренд го прекъсна със сумтене.

— Видях го в съня си. Знаех си, че някой от уорлоците го е направил — широкото му лице се намръщи. — И какво от това?

Горфийнд също се намръщи. Явно разговорът нямаше да протече според очакванията му.

— Сега Нер'зул води Ордата — каза той. — Изпратен съм да ви отведа при нас — вас и клана Блекрок. Ще имаме нужда и от Драгънмоу и червените дракони, които контролират.

Ренд се обърна към Мейм и двамата братя се изсмяха.

— След две години, в които не се случи нищо, ти се появяваш тук, в нашата крепост, заедно с шепа новобранци и очакваш да заподскачам от радост и да коленича пред един съсухрен стар шаман? И не само това, а искаш да ти предоставя воините и драконите си? — той отново се засмя, а очите му проблеснаха от гняв. — Няма начин!

— Трябва — настоя Горфийнд. — Нуждаем се от силата и драконите, за да изпълним плана си!

— Не ме интересува от какво се нуждаете — отвърна студено Ренд. Изправи се и Горфийнд осъзна, че въпреки детинското си отношение, Ренд Блекхенд е особено опасен. — Това е ваш проблем, не мой и изобщо не ме е грижа какво планира старият Нер'зул. Къде беше той, когато се сражавахме с Алианса? Аз бях тук. Къде беше той, когато плениха Дуумхамър? Аз бях тук!

— Аз също! — обади се Мейм.

— Къде беше той, когато порталът бе унищожен и ние останахме заклещени тук? — продължи Ренд. — Къде беше той, когато две дълги години бяхме преследвани и едва-едва възстановявахме силите си с малцината орки, които оцеляха и успяха да се доберат до нас? Ще ти кажа къде — той си седеше спокойно в Дренор и не си помръдваше пръста да ни помогне.

Ренд сграбчи меча си и го стовари върху облегалката на трона толкова силно, че камъкът се нацепи. Мейм скочи и се изсмя, а гласът му отекна маниакално.

— Но аз бях тук! Аз обединих тези орки! Аз възродих Ордата, но не в Дренор, а тук — в Азерот, точно под носа на Алианса! Сега аз съм Военачалник и никакъв изнемощял шаман не може да ми я отнеме!

Горфийнд жадуваше да превърне младежа в пихтия, но се въздържа.

— Моля ви — процеди през зъби той. — Моля ви да помислите отново... Без вашата помощ Нер'зул ще...

— ... се провали! — сопна се Ренд. Мейм гледаше злорадо. — Той няма опит с истинска война. Няма усет за тактика, не разбира от сражения и няма никакви лидерски умения. Алианса ще смаже мижавата му Орда и тогава... — Той се усмихна. — Тогава аз ще събирам остатъците. Ще привлеча всички оцелели воители. Аз и Мейм — точно както направихме, когато свърши последната война.

Мейм се приближи и Ренд постави ръка на главата му, сякаш бе послушно псе.

— И тогава Ордата... *истинската* Орда — още по-голяма и силна, и драконите под моето водачество ще пометат целия Азерот — Ренд се усмихна широко в лицето на Горфийнд. — И тогава, мъртвецо, ти ще служиш на мен.

Тагар, който стоеше зад Горфийнд, се наежи.

— Страхливец! — изръмжа той към Ренд. — Предателско псе, ще те посека като мърша и ще взема трона ти! Тогава твоите хора ще следват моите заповеди и отново ще заемат мястото си в Ордата!

— Така ли? — отвърна подигравателно Ренд. — Искаш да се биеш сега?

Усмивката му се разшири, но Горфийнд се обърна и постави ръка върху рамото на Тагар.

— Стражите му са наблизо... и са много — предупреди той вожда на клана Боунчуър. — Ако го нападнеш, ще те убият, а нямаме нужда от загуба на вожд. Сега не е време за такова нещо.

Тагар изръмжа, но отстъпи. Ренд изглеждаше разочарован.

— За последен път — ще се присъедините ли към нас? — попита спокойно Горфийнд.

— О, нека помисля... не — отвърна Ренд самодоволно. Мейм се изсмя.

— Добре тогава — Горфийнд се поклони. — Значи няма какво повече да си кажем.

Ренд се засмя.

— Вървете — каза той. — Нямам търпение да чуя новините за кървавия ви погром.

Двамата братя отново се засмяха, звукът отекна в залата и по съседните коридори, а Горфийнд поведе групата си към изхода на крепостта, обратно в планината.

* * *

Слънцето вече залязваше и небето се разделяше със здрача, приветствайки истинския мрак, когато Горфийнд се загледа гневно към танцуващите оранжеви и червени пламъци на лагерния огън. Нещата не се бяха развили според плана и той бе потънал в мисли за следващия си ход. Останалите мъдро мълчаха и единственият звук бе пращането на огъня и тихият шепот на някой друг орк. Внезапен шум накара всички да скочат на крака, а напрежението се опъна като тетива на лък.

— Човек! Убийте го! — дочу се гласът на орка, който стоеше на пост.

Рицарите на смъртта замълчаха, но орките започнаха да ръмжат, доволни, че могат да излеят гнева си върху някого. Горфийнд видя човека и се удиви на смелостта му да се появи така в лагера им. Тагар се спусна към него, замахвайки с боздуган към крехкия му череп.

Това, което последва, порази всички. Горфийнд видя как човекът се протегна небрежно, хвана боздугана и го издърпа от ръцете на орка. Тагар зяпна, а другарите му се приготвиха за атака. Човекът извика:

— *Стойте!*

В тази единствена дума отекна такава сила, че дори Горфийнд се усъмни, че може да се изправи срещу този човек. Кой беше той? Горфийнд продължи да наблюдава, любопитен и леко притеснен, а човекът се приближи към огъня. Изглеждаше симпатичен за расата си, помисли си Горфийнд, висок, добре сложен и с лъскава черна коса и силни, но елегантни черти. Красиви одежди покриваха тялото му, а от едната му страна висеше никога неизползван, украсен със скъпоценни камъни меч. Мъжът леко се намръщи и изтупа ръкава си.

— Знам, че нямате търпение да ме нападнете отново, но вече достатъчно изцапахте дрехите ми за една вечер. Не бих искал да виждам кръвта ви по тях — той се усмихна — опасна усмивка, която разкри перфектни зъби. — Всъщност не съм точно това, за което ме мислите.

Сянката зад гърба му изведнъж се извиси, доби чудовищни размери и форма, а над цялата група се разпериха огромни криле.

— Кой си ти? — настоя Горфийнд.

— Познат съм с много имена — усмивката се разшири. — Едно от тях... е Детуинг^[3].

Детуинг! Горфийнд се замая. Той не се усъмни в думите му, колкото и да бяха невероятни, но вече бе почувствал слаб намек за силата на дракона. Горфийнд беше чувал за могъщия черен дракон, може би единственото толкова мощно същество в цял Азерот. По време на войната орките няколко пъти бяха виждали черни дракони и Горфийнд винаги се чудеше защо кланът Драгънмоу не беше заловил тях, вместо упоритите им червени събрата. Той подозираше, че или са твърде трудни за улавяне, или това би отприщило гнева на Детуинг.

Горфийнд се опита да каже нещо, но беше толкова изумен и ужасен, че не можа. После опита отново.

— К-какво искаш от нас?

Детуинг махна ядосано с ръка.

— Успокойте се — отвърна той, с леко отвращение. — Не съм дошъл да ви убия, иначе вече щяхте да сте се превърнали в пепел — очите му проблеснаха, намеквайки за бушуващия огън, който се крие зад човешката му маска. — Тъкмо напротив. Наблюдавах ви и останах доволен от видяното.

Той постели кърпичката си на близката скала до огъня, седна и даде знак на останалите да направят същото. Те бавно се подчиниха.

— Притежавате голяма сила и невероятен фокус. Много бих искал да видя света, който е създал такива яростни и решителни същества.

Горфийнд огледа неканения гост. Да не би Детуинг да намеква, че иска да отиде в Дренор? Но защо? Сякаш прочел мислите му, Детуинг се обърна, срещна погледа на Горфийнд и кимна. Тъмните му очи бяха скрити под качулка, силата им — укротена и за миг той наподобяваше просто един самоуверен човек.

— Знам за срещата ви с онзи на име Ренд Блекхенд — каза спокойно Детуинг. — Тези двама братя са истински идиоти, но притежават сила. Знам също, че искате червените дракони, които кланът Драгънмоу... е покорил — ъгълчето на устните му се изкриви леко, произнасяйки последната дума, сякаш изпитваше истинско задоволство от самата идея. — Некадърни зверове, по мое мнение. Не разбирам защо се хабите с тях.

Горфийнд не беше сигурен как да реагира.

— Драконите са мощни същества — започна внимателно той.

— Такива сме наистина. Искате съюзници? Защото имам предложение за вас. Моите могъщи деца могат да ви помогнат, и то доброволно, а не по принуда.

Един от орките, явно желаещ да угоди на неочаквания гост, нервно му предложи чаша пиво. Славното същество се намръщи и изгледа гневно орка.

— Разкарай тази помия!

Уплашен, оркът се оттегли. Детуинг се съвзе и обърна ярките си огнени очи към Горфийнд.

— Докъде бях стигнал? А, да. Ще ви предоставя помощта на децата си. В замяна искам свободен преход през Тъмния портал и помощ да пренеса един конкретен товар.

— Искаш да отидеш в Дренор? — избухна Тагар. — Защо?

Усмивката, с която Детуинг се обърна към вожда на клана Боунчуър, потуши всякакви следващи въпроси.

— Моите планове са си моя работа, орк — отвърна спокойно драконът-човек, почти съскайки. — Но не се тревожете. Нямам намерение да спъвам вашите планове.

Горфийнд се замисли над предложението. Той се нуждаеше от дракони, независимо от цвета им, за да изпълни плана си. Ако приемеше сделката, нямаше да се налага да се разправя с Ренд, макар че сигурно по-късно щеше да се възползва от първата възможност да постави самозвания вожд на мястото му. Той не знаеше какво крои Детуинг, но докато това не засягаше техните планове, явно нямаше причина да отказва молбата на дракона.

— Много добре, Детуинг — каза накрая той.

— Лорд Детуинг — драконът-човек се усмихна без намек за хумор, а в гласа му се долови напрежение. — Тогава да обсъдим подробностите, а?

Горфийнд наклони глава.

— Разбира се, лорд Детуинг. Съгласен съм. Ще предоставим на вас и вашите... хора безопасно преминаване. Но първо трябва да изпълня мисията си на север от тук. Самият аз трябва да се сдобия с един конкретен товар.

— Много добре — съгласи се Детуинг и се изправи на крака. — Ще говоря с децата си и ще ги информирам за сделката ни. Щом се върна, ще ви помогна да изпълните мисията си.

Той изтупа ръце, въпреки че не беше докосвал нищо, и без да каже и дума повече, изчезна в сенките.

— Така — каза след малко Горфийнд, когато се увери, че драконът си е заминал и няма да ги изненада в мрака. — Да събираме багажа. Трябва да тръгваме, не разполагаме с много време.

Другите побързаха да се подчинят, явно доволни да отклонят вниманието си от странната фигура, която току-що се бе съюзила с тях. Горфийнд се надяваше Детуинг наистина да се окаже техен съюзник, защото в противен случай нищо не можеше да го спре.

* * *

Недалеч от лагера две фигури — мъжка и женска, се обърнаха към приближаващия Детуинг. Мъжът беше масивен и имаше къса тъмна брада и добре оформени мустаци, а жената беше изкусителна, с бледа кожа и дълга права коса. И двамата имаха черни коси и черти, подобни на Детуинг в човешката му форма.

— Какво ново, татко? — попита жената, с глас като коприна.

— Съгласиха се, както и очаквах, Ониксия — отвърна Детуинг. Той погали дъщеря си по бузата, а тя се усмихна и склони глава в ръката му. — Скоро ще владеем не един, а два свята.

Той целуна бледото ѝ чело и се обърна към брат ѝ.

— Но имам задача за вас, докато ме няма.

— Само кажи, татко — отвърна мъжът. — И ще бъде направено.

Детуинг се усмихна.

— В Блекрок Спайър има други орки. Скъсали са връзките си с останалите и отказват да се присъединят към Ордата. Това ги прави идеална цел — усмивката му се разшири и той се протегна да потупа сина си по рамото. — Когато се върна, Нефариан, искам този Ренд Блекхенд. Вие двамата ще получите контрола върху планината и орките, които я обитават. Те ще бъдат наши слуги.

Нефариан се усмихна доволно, а изражението му отрази това на баща му.

— Едва ли има нещо по-лесно от това. Орките и планината им ще очакват завръщането ти — обеща той.

— Чудесно — Детуинг погледна децата си за миг и кимна. — Сега трябва да се върна към новите си съюзници и да им помогна с дребната им мисия, за да могат по-бързо да ми помогнат с моята.

Когато баща им пое по пътя, по който беше дошъл, Ониксия се озъби дивашки.

— Е, братко, да отидем да видим новия си дом и новите си слуги?

— О, да, сестро, хайде — отвърна засмяно Нефариан. — Май ни чака добра плячка.

Той предложи ръката си, която тя прие, обвивайки я с дългите си нежни пръсти, и двамата изчезнаха в сенките. Миг по-късно се чу звук от мощни криле, който се сля с нощния вятър.

[1] Троутсплитър — Throatsplitter (англ.) — throat (гърло); splitter (който коли, разцепва). — Б.пр. ↑

[2] Улфбрадър — Wolfbrother (англ.) — wolf (вълк); brother (брат). — Б.пр. ↑

[3] Детуинг — Deathwing (англ.) — смъртоносно крило. — Б.пр.

ДЕВЕТ

— По-бързо! По-бързо, дявол те взел!

Данат шибаше юздите по врата на коня си. Животното цвилеше недоволно с разпенена уста, но се подчиняваше. Данат не чуваше звука от все по-бързите удари на копита по отъпканата земя, а само шума от удари на примитивни оръжия, диви резове, виковете на умиращи мъже, хванати неподготвени от странния мрак, който изведнъж се бе изпарил, разкривайки орките, които ги чакаха. Данат и хората му бяха попаднали право в капана им. Нямахше време за стратегия, нямахше време за нищо друго, освен за битка, а толкова много от хората му бяха поразени от гледката, че не успяха дори да извадят оръжия, преди зелената вълна да ги залее.

Данат затвори очи, но все още виждаше как падат. Конете и мъже погиваха под яростната атака, която бе толкова успешна, колкото брутална и дивашка. Командирът се бе обърнал към Фарол и тъкмо се канеше да му извика предупредително, когато един огромен орк буквално се разби в коня му и го изблъска от седлото. Момчето падна на мига. Данат не видя как Фарол умира, но му се стори, че ще чува виковете му до края на живота си. Фарол гореше от желание за битка и слава и с нетърпение очакваше да убие първия си орк, а дори не получи шанс да извади оръжието си. Данат моментално и с ужас осъзна, че са обречени. Хората му също го разбраха. И знаеха какво трябва да направят.

— Командире! Върни се в крепостта! — настоя Ван, докато се бореше с един много по-едър противник, размахващ боздуган. — Кажим им! Ние ще те прикриваме!

Другите войници се провикваха одобрително. Раздиран от колебание, Данат се замисли. Да остане и да се бие заедно с хората си или да избяга и евентуално да ги спаси?

— Тръгвай! — изрева Ван, обръщайки се рязко към командира си. Погледите им се срещнаха. — За Синовеите на Ло...

Оркът се възползва от моментното му невнимание и стовари боздугана си със смъртоносна сила. Преди Ван да се строполи на земята, Данат завъртя коня си и го пришпори, надавайки разярен вик, и пое в галоп далеч от клането... към крепостта. Далеч от Фарол и Ван и всички останали, които бе повел към смъртта.

Командирът прехапа устната си толкова силно, че я разкървави. Те бяха прави, разбира се. Някой трябваше да предупреди Недъргард и той имаше властта и връзките с командването, за да бъде изслушан. Освен това опитът и лидерските му умения бяха твърде ценни, за да бъдат жертвани. Но, в името на Светлината, той никога не бе правил нещо по-тежко от това да изостави хората си. Данат изруга тихо, разтърси глава, за да проясни мислите си, и отново подвикна на коня си.

Пътеката се извиваше по безжизнената земя, а под копитата на коня му се надигаше червен прах. По едно време Данат се изправи и погледна към огромните каменни стени на крепостта Недъргард. Вече можеше да види стражите на върха ѝ, които сочеха към него и, без съмнение, предупреждаваха останалите за приближаването му.

— Отворете портите! — извика той колкото глас има, вдигайки високо щита си, за да могат да видят инкрустирания върху него символ на Алианса. — Отворете портите!

Тежките порти от дърво и желязо бавно се отвориха и той премина през тях в галоп, без да забавя темпо. Щом влезе вътре, Данат скочи от седлото и се обърна към най-близкия войник.

— Кой командва тук? — попита той, осъзнавайки, че е останал без дъх.

— Моля, кажете името и целта на идването си — отвърна войникът.

— Няма време за това — изръмжа Данат, сграбчи войника за яката на нагръдника му и го придърпа към себе си.

— *Кой командва тук?*

— Аз — дочу се глас зад гърба му.

Данат пусна войника и се обърна. Изправи се срещу висок широкоплещест мъж във виолетова роба, която го отличаваше като един от магьосниците на Даларан. Мъжът имаше дълга бяла коса и също толкова бяла брада, но въпреки сбръчканото му лице, очите му бяха млади и живи.

— Данат Тролбейн, нали? — попита магьосникът. — Мислех, че ще дойдеш с Туралиън?

Данат кимна, потвърждавайки и двата въпроса. После си пое въздух и промълви:

— Затворете портите и въоръжете хората си! Ордата е тук!

Очите на Кадгар се разшириха, но той не се възпротиви. Даде знак с ръка и войниците бързо се затичаха да изпълнят безмълвната му заповед. Портите бяха затворени, а един човек дойде да отведе изтощения кон на Данат, докато друг се притече към командира с манерка вода.

— Какво се е случило?

— Туралиън ме изпрати с половината мъже, който събрахме в Стормуинд — Данат отпи от водата, топла, но освежаваща, и кимна в знак на благодарност към мъжа, който му я беше донесъл. — Тръгнахме веднага, щом получихме съобщението ви. Той ще пристигне с останалите... Закъсняхме. Орките вече са възстановили портала и ни чакаха там. Момчетата ми... нямаха никакъв шанс.

Кадгар кимна с помръкнали очи.

— Съжалявам за загубата ти, но предупреждението ти ни дава време да се подготвим. Ако Ордата планира отново да атакува Азерот, първо ще трябва да премине през нас. А Недъргард е готова да удържи. Няма да им е лесно да преминат през крепостта.

— Как ще я защитите? — попита Данат, видимо съвзел се от ездата, и се огледа наоколо. — Не виждам много войници, нито пък балисти или други обсадни машини покрай стените.

— Наистина нямаме много войници — съгласи се Кадгар. — Но това не означава, че не разполагаме със защита или оръжия. Ще видиш.

— Сигурно — Данат оголи зъби в усмивка. — А когато орките дойдат, ще ги чакам...

* * *

Орките пристигнаха след около час. Те се спуснаха по пътеката, изпълвайки тесния проход като буен поток, побутвайки се рамо в рамо,

устремени към здравите стени на крепостта. Данат и Кадгар стояха зад един от по-високите парапети и наблюдаваха сцената под тях.

— По дяволите... стотици са — прошепна Данат, гледайки как Ордата буквално изпълва поляната пред крепостта и напредва като огромна вълна от плът и оръжия. В разгара на битката той не бе успял да прецени числеността им.

— Така е — каза Кадгар. Младият-стар магьосник не изглеждаше притеснен. — Но не са толкова, колкото бяха през Втората война. Или са претърпели огромни загуби във войната, или сега са задържали част от армията си. Не че има значение, ще ги победим, независимо как ни атакуват. Попита ме за защитата на крепостта? Гледай сега.

Той посочи и Данат забеляза цветните петна, разположени по дължината на стената. Там стояха мъже и жени, облечени във виолетови роби също като Кадгар. Архимагът кимна и всички магьосници вдигнаха високо ръце. Данат усети как косата му се изправя и дочу слабо жужене. После от небето се стрелна светкавица и унищожи първата вълна от орки, разпръсвайки много от тези, които прииждаха зад тях.

— Внушително — призна Данат, а ушите му все още кънтяха от последвалия гръм. — Но колко пъти ще могат да направят това?

Кадгар се усмихна.

— Мисля, че предстои да разберем.

* * *

Туралиън се надвеси над коня си, подканвайки го да забърза още повече. Макар да знаеше, че изчакването на подкреплението от рейнджърите на Алериа бе мъдро, нещо вътре в него му казваше, че може би закъсняват... че нещо вече се случва в Недъргард. Той не беше сигурен дали усещането му се дължи на войнишкия му инстинкт или на собствената му неувереност, но паладинът, обикновено нежен към животните, пришпорваше коня си отново и отново.

До него язدهа хората му, Алериа и рейнджърите ѝ. Елфата забеляза яростното му пришпорване и го изгледа въпросително, но

замълча. Той я погледна, и макар да искаше да обясни по-добре вълнението си, можа единствено да каже:

— Нещо вече се случва.

Тя понечи да отвърне, но погледът му я накара да се въздържи. Алериа просто кимна и се надвеси да прошепне нещо в ухото на коня си. Той осъзна, че тя му е повярвала и за миг тревогата и страхът му отстъпиха пред внезапната топлина.

Струваше им се, че ездата им отне цяла вечност. През долините и хълмовете на Голдшир^[1], после през малкото градче Даркшир^[2] и сивата земя на прохода, който неслучайно носеше името Дедуинд^[3], близо до Каразан, където живееше Медив, и към калното, смърдящо Блато на скръбта. Но сега земята се изменяше и Туралиън усети как се олюлява при вида ѝ. Шумата, макар и гниеца и зловонна, поне бе някакъв знак за живот. Земята под тях бе започнала да почервенява и изсъхва, почти мъртвешки.

Алериа се намръщи.

— Усещам я... мъртва — каза тя, опитвайки се да надвика гръмките удари от копита.

Туралиън кимна, но нямаше дъх да отвърне. Те продължиха да напредват през голия пейзаж, докато не достигнаха едно малко възвишение. От там се виждаше крепостта, издигаща се като бял хълм над червената земя. Туралиън спря и се напрегна в опита си да открие какво точно не му дава мира, и прошепна.

— Нещо не е наред.

Алериа прикри очи от ярката слънчева светлина. Тя виждаше доста по-добре от него, огледа се... и зяпна. Туралиън разбра, че е бил прав.

— Атакуват я! — извика тя. — Ордата... Туралиън... сякаш отново виждам Втората война! Сигурно са стотици!

В гласа ѝ прозвучаха едновременно ужас и задоволство, а лицето ѝ отново се изкриви в студена усмивка от омраза и гняв. Той си спомни разговора им, когато тя пристигна в Стормуинд. Изглежда, че Алериа със сигурност щеше да получи шанс да заличи много „вредители“. Той не искаше да я вижда така жадна за смърт... и се опасяваше, че тази жажда може да замъгли разсъдъка ѝ.

— Почти сме ги настигнали — каза той, обръщайки се към нея и командирите ѝ, които се бяха приближили до него. — Ще ударим в

гръб и ще ги приклешим между нас и Недъргард. Щом ги победим, ще влезем в цитаделата и ще подкрепим защитата, в случай че отново атакуват. Да вървим.

Те се спуснаха към последното възвишение и точно преди да го изкачат, Туралиън даде знак да спрат. Пред тях се намираше пътеката към последния хълм, очертана от камъни и достигаща до широкото плато.

И от там можеха да видят всичко. Орки, стотици орки напиха по стените на Недъргард, но крепостта явно засега удържаше на ударите им. Тук-там се виждаха зелени трупове. Туралиън видя един, от врата на който стърчеше стрела, няколко други бяха лошо обгорени, а други изглеждаха непокътнати. Той вдигна поглед към фигурите във виолетови роби зад парапета на крепостта и въпреки бедственото положение, се усмихна леко.

— Трябва да ударим, преди да се усетят, че сме тук. Съберете хората и атакувайте по мой сигнал.

Командирите му, включително Алериа, кимнаха и се оттеглиха към отрядите си, за да предадат заповедта. Извадиха се оръжия, приготвиха се стрели, свалиха се щитове и визьори и армията потегли напред. Туралиън и останалите внимателно се придвижиха до ръба на платото, а звукът от копита бе приглушен от прахта... и, слава на Светлината, орките изглеждаха твърде заети да крещят и ръмжат, за да усетят приближаването им.

Време беше. Те достигнаха границата, до която можеха да се движат незабелязано. Туралиън си пое дълбоко дъх и вдигна високо чука си.

— Синове на Лотар! — извика той, а силата на Светлината усили гласа му и го отнесе до всеки един под негово командване. — За Алианса... *За Светлината!*

Войниците му извикаха зад гърба му и няколко стотици гърла нададоха бойния си вик. Туралиън замахна с чука си напред и даде начало на атаката. Някои от орките в последната редица дочуха виковете и се обърнаха, но бяха пометени от връхлитащите ги коне. Най-крайните воители бяха хванати неподготвени, покосени преди дори да забележат опасността зад гърбовете си. Хората от крепостта нададоха радостни виковете, виждайки как Туралиън и хората му настъпват напред, размахвайки чукове, секири и мечове. Алериа и

рейнджърите не спираха да мятат стрели с нечовешка скорост и без да пропускат целта, а конете им дори не забавяха ход.

За изненадващо кратко време Туралиън успя да се добере до огромните порти на Недъргард, които се отвориха пред него. Той се поколеба и погледна назад към битката. Срещна погледа на Алериа и ѝ даде знак да се насочи към портите. Тя леко се намръщи... нямаше желание да пропуска битката, но те бяха командири на отряди и дори тя знаеше, че трябва първо да се срещнат с командира на крепостта, и то възможно по-скоро. Елфата кимна и Туралиън пришпори коня си през тесния процеп, отблъсквайки един орк, който се опита да го последва. Алериа яздеше до него, толкова наблизко, че кракът ѝ се опря у неговия, а след миг портите се затвориха зад гърба им.

— А-а, браво, Алериа... доведе Туралиън точно навреме.

Туралиън се обърна към източника на гласа и се усмихна, разпознавайки Кадгар. Двамата се прегърнаха само набързо. На Туралиън му липсваше другарят, когото бе започнал да харесва и почита по време на Втората война и му се искаше да не се срещат точно при такива обстоятелства.

Алериа кимна уважително на магьосника.

— Дойдох възможно най-бързо — каза Туралиън.

Той забеляза още един мъж, когото също разпозна и отдъхна с облекчение.

— Данат — поздрави той своя заместник. — Радвам се да видя, че си в безопасност — после се огледа наоколо. — Но... къде са хората ти?

— Мъртви са — отвърна рязко той.

— В името на Светлината... всички ли? — прошепна Туралиън, който знаеше, че заместникът му бе повел половината войници от Стормуинд.

Данат стисна зъби.

— Орките ни бяха подготвили капан в долината. Избиха момчетата ми, преди да успеем да реагираме — гласът му леко потрепна.

Нарече ги „момчетата ми“... и Туралиън осъзна, че Данат вини себе си за смъртта им.

— Те се пожертваха, за да мога да дойда тук и да предупредя Кадгар за приближаването на Ордата.

— Правилно са постъпили, както и ти — увери Туралиън своя приятел и подчинен. — Ужасно е да загубиш хората си, но сигнализирането на Недъргард е било приоритет. — Той се намръщи. — Кадгар... трябва да разберем защо атакуват сега.

— Очевидно е — трябва да минат през нас, за да достигнат до Азерот — отвърна Кадгар, но Туралиън поклати глава.

— Не, в това няма логика. Помисли само. Не разполагат с численост, за да завземат крепостта и със сигурност го знаят. Готов съм да се обзаложа, че това не е цялата Орда... не може да бъде. Къде са останалите? Защо атакуват само с част от армията си?

Кадгар склочи белите вежди над младежките си очи.

— Наистина имаш право.

— Има един начин да разберем — намеси се Данат. — Доведете ми един орк и можете да сте сигурни, че ще изтръгна от него всичко, което искаме да узнаем.

Туралиън потръпна от начина, по който каза това със стиснати зъби. Той видя в лицето на Данат отражение на заслепяващата омраза на Алериа към орките. Въпреки цялата им бруталност, въпреки всичката болка, мъка и щети, които бяха причинили на този свят, той не можа да сдържи съжалението, което изпита към която и да е жертва на разпит от Данат Тролбейн. Само се надяваше оркът да проговори бързо... за негово добро, а и за доброто на всички.

Командирите очакваха съгласието му. Той кимна неохотно и се обърна към Алериа, но преди да продума, тя вече се беше засилила към една от кулите, нетърпелива да направи нещо, каквото и да е. Елфата предаде заповедта, изчака отговор и се усмихна яростно.

— Няма да отнеме много време — каза тя, а Туралиън очакваше да я види, че слиза от кулата.

Но тя остана на място, намести една стрела на дългия си елегантен лък, прицели се и се присъедини към битката. Алериа се оказа права. След броени минути отвън се чу вик.

— Хванахме един!

Масивните порти се отвориха. Двама от хората на Туралиън влязоха вътре, влачейки един омаломощен и явно загубил съзнание орк. Те захвърлиха тялото на земята точно пред краката на генерала си. Голата зелена глава беше обляна в кръв, а очите — затворени. Дори не помръдна, когато се удари в земята.

— Един орк, все още жив, сър! — докладва единият от двамата.
— Получи силен удар по главата, но ще живее. Поне още малко.

Туралиън кимна и ги освободи. Двамата войници козируваха, обърнаха конете си и излязоха през портите, впускайки се отново в битката.

— Да види какво имаме тук — измърмори Данат.

Той върза ръцете и краката на орка с дебело въже и плисна вода в чудовищното му лице. Оркът се съвзе от раз, намръщи се и започна да ръмжи, оглеждайки въжето.

— Защо ни атакувате сега? — настоя Данат, навеждайки се над орка. — Защо нападате Недъргард само с част от силите си?

— Ще ти покажа какво е сила! — изрева оркът и напъна въжетата. Но те бяха достатъчно стегнати.

— Не мисля, че ме разбра — каза бавно Данат, извади камата си и я размаха на сантиметри от лицето на орка. — Зададох ти въпрос и по-добре отговори. Защо атакувате Недъргард сега? Защо не изчакахте да се събере цялата Орда?

Кръв и слюнка опръскаха лицето на Данат. Той се отдръпна изненадан и бавно избърса мръсотията.

— Писна ми да си играя с теб — изръмжа той и се надвеси над орка с камата.

— Почакай! — заповяда Туралиън.

Той не одобряваше насилието и беше започнал да мисли, че дори да позволи на Данат да продължи, оркът няма да каже нищо съществено. Орките притежаваха изключителна поносимост на болка и вероятно този щеше да припадне или умре, преди да проговори.

— Може би има друг начин да изкопчим нещо.

Данат спря ръката си. Той усети погледа на Алериа върху себе си и желанието ѝ да види как звярът страда. Но това нямаше да е от полза за никого.

Туралиън затвори очи, забави дишането си и се насочи към тихия, спокоен източник дълбоко в себе си — центъра, където независимо от всичко, което се вихреше в сърцето или ума му, той намираше покой. Той призова за помощ това място на спокойствие, призова Светлината. Усети гъдела по кожата си, когато тя му отвърна, дарявайки го със сила и неопикуема благодат. Туралиън чу как другарите му ахват, а също и изплашения вик на пленника си. Пое си

дълбоко дъх, отвори очи и видя познатото сияние около ръцете си. Данат и Кадгар стояха вторачени в него, безмълвни от неочаквания шок. А що се отнася до орка, той се бе свил на топка в краката му и мърмореше нещо неразбираемо. Когато заговори, гласът на Туралиън прозвуча напълно спокоен и твърд. В него нямаше и следа от омраза или гняв. Не и когато някой стоеше огрян от Светлината.

— Сега, в името на Свещената Светлината, ще отговориш ли честно на въпроса ми — попита Туралиън, протегна се и постави ръка върху челото на орка.

Проблесна рязка ослепителна искра. Той почувства как искрата преминава от плът в плът. Оркът изкрещя и когато Туралиън отмести ръката си, на челото му имаше тъмен отпечатък, сякаш беше жигосан. Оркът потрепери и заридя. Туралиън се надяваше да не си е изгубил ума от страх.

— Защо ни атакувате сега? — попита отново той.

— З-за да ви отвлечем вниманието — изплака оркът. — От кражбите.

Макар допреди малко да мълчеше упорито, сега явно вече можеше да говори и бързо.

— Нер'зул се нуждае от някакви неща... артефакти... Той ни заповяда да атакуваме крепостта. Алианса да е твърде зает тук и да не разбира за другото.

Кадгар потъркваше брада. Той се съвзе по-бързо от Данат, който все още се взираше в паладина. Туралиън си позволи да погледне към Алериа и видя, че тя също го гледа изумена, с невярващи очи. Щом погледите им се срещнаха, тя леко порумения и извърна очи.

— Прост план, но простите планове често са най-добри — каза Кадгар. — И какви са тези артефакти? И защо ще му трябват разни неща от нашия свят, а не от неговия собствен?

Треперещ, оркът поклати глава.

— Не знае — каза Туралиън. — Ако знаеше, щеше да каже.

Под влиянието на Светлината, оркът не можеше да излъже.

Портите се отвориха леко само за да може вътре да се промъкнат двама елфи. Туралиън вдигна поглед, когато се приближиха и присви очи, забелязвайки, че и двамата изглеждат изтощени.

— Какво ново?

— Стормуинд, сър — отвърна единият от тях. — Някой е проникнал в библиотеката. Стражите са открили двамата мъже, охраняващи входа, и още един мъж вътре. Изглежда единият е бил посечен с оркиска секира, сър.

— Оркиска? В кралската библиотека? — Туралиън се обърна към Кадгар, а после към орка, който се сви настрана. — Артефакти... — измърмори той, сглобявайки картината.

— Идеалното разсейване — принуди се да признае Кадгар. — По дяволите! Бих казал, че простият план е проработил доста добре. Бяхме заети да се бием с орките, докато някой е откъкнал... — той се обърна към елфите. — Какво точно е откъкнато, ако изобщо е?

Сега елфските разузнавачи помръкнаха още повече.

— За съжаление, сте прав, лорд магьоснико, наистина липсва нещо.

— И какво е то? — настоя Туралиън.

Елфът прочисти гърло.

— Липсва, ъ-ъ... Книгата на Медив.

— В името на Светлината — прошепна Туралиън, усещайки как стомахът му се свива на топка.

Книгата на Медив? Книгата със заклинания на най-великия магьосник, живял някога на този свят, човекът, който бе помогнал на орките да издигнат първия портал? Книгата, която съдържа всички невероятни магьоснически тайни? И сега е в ръцете на орките? Кадгар също изглеждаше дълбоко поразен.

— Туралиън... Тази книга ми трябва! За да затворя портала!

— Какво? — извика Туралиън.

— Медив и Гул'дан са го създали. Тази книга със заклинания ще ми каже как да го затворя! И не само това, ако орките я докопат, могат да я използват срещу нас по всевъзможни начини! Това е лошо. Това е много, много лошо.

Туралиън поклати глава, понасяйки се към тихото спокойно място в себе си.

— Разбирам. Но не можем да се тревожим за това сега. Навън има орки и дали ни разсейват или не, те си остават сериозна заплаха. Работата ни е да защитим крепостта и да им попречим да преминат отвъд. Щом свършим с това... е, ще продължим от там.

Той изгледа другарите си, които бавно кимнаха. После вдигна поглед към Алериа и му се стори, че видя намек на одобрителен блясък в зелените ѝ очи, преди тя отново да вдигне лъка си и да продължи със стрелбата си.

— Прав си, генерале — каза Кадгар и наклони глава. — Трябва да защитим крепостта. Не можем да подредим пъзела, ако не сме живи.

Туралиън се усмихна мрачно, качи се отново на коня си и се устреми към водовъртежа на битката.

[1] Голдшир — Goldshire (англ.) — gold (злато, златен); shire (графство). — Б.пр. ↑

[2] Даркшир — Darkshire (англ.) — dark (тъмен, зъл); shire (графство). — Б.пр. ↑

[3] Дедуинд — Deadwind (англ.) — насрецен вятър. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

— Ще се разделим на две групи — Горфийнд инструктира Фенрис, Тагар и рицарите на смъртта. Около тях всички останали се суетяха да вдигат лагера. — Трябва ми...

Изведнъж всички звуци замряха и той се огледа. Детуинг се беше върнал при тях и както преди, изглеждаше безупречно като човек. Той срещна погледа на Горфийнд.

— Да не помислите, че няма да се върна?

— Не, разбира се, че не.

Нещо в начина, по който каза това, подразни великия дракон и той склучи черните си вежди. Горфийнд осъзна, че думите му могат да бъдат приети като проява на наглост и побърза да добави:

— Напълно се доверявам на думата ви, лорд Детуинг.

Драконът изглежда се успокои. Горфийнд продължи:

— Трябва да стигнем до Алтерак, а от там до Даларан. Можем ли да помолим за помощ вас и децата ви?

— Може. Сега ще ги извикам.

Детуинг отметна глава, отвори уста по-широко, отколкото бе възможно за човек, и нададе някакъв странен ромолящ вик, който погъделичка ушите и създаде фантоми на други звуци... и довя студен вятър с мирис на стара смърт. Някои от орките се свиха настрани и дори самият Горфийнд едва запази спокойно изражение, когато земята се разтресе и затътна под краката им, сякаш отвърщаше директно на черния дракон. Накрая Детуинг затвори устата си и лицето му възвърна нормалния си вид.

— Готово — каза той и се усмихна с очевидно задоволство от смущението както на орките, така и на рицаря на смъртта. — Ще дойдат.

— Благодаря — Горфийнд се поклони и се обърна към двамата оркски вождове.

Той не гореше от желание да ги помоли за това и се опасяваше, че може да откажат, но трябваше да го направи.

— Задачата ви ще е опасна, но от съществено значение. Трябва да отидете до Гробницата на Саргерас^[1].

Тагар изръмжа нервно и дори по-непоклатимият Фенрис го изгледа недоволено.

— Значи ни изпращаш на сигурна смърт! — сопна се Фенрис.

— Съвсем не. Там се намира един от артефактите, от които се нуждае Нер'зул. Ще изпратя и Рагнок да ви помогне и обясни какво...

— Гул'дан... могъщият Гул'дан умря там! — прекъсна го Фенрис. — Чували сме историите... как Гул'дан извадил гробницата от дълбините на океана само за да бъде атакуван от чудовищни неща, пазещи ужасното място. Знаем, че много малко са оцелели, а повечето са умрели там, виещи от болка... В мрака живее зло, Горфийнд!

Рицарят на смъртта си позволи само миг да се порадва на този коментар. Той знаеше, че хората на този свят смятат орките за чудовищни и зли същества.

— Мислите ли, че бих изпратил вас и дори един от рицарите си, ако не бях убеден в успеха ви?

Те нямаха отговор на това и си размениха нервни погледи. Горфийнд ги удостои с мъртвешката си усмивка.

— Така е по-добре. Както казах, трябва да вземете един определен артефакт. Рагнок ще ви обясни подробностите. Щом го откриете, се върнете възможно най-бързо при Тъмния портал, където ще се срещнем отново. Кланът Уорсонг няма да може вечно да разсейва Алианса.

И двамата вождове кимнаха, видимо по-уверени. Горфийнд ги изгледа за миг. Тагар беше силен боец, но му липсваше финес и разсъдливост. Фенрис обаче беше достатъчно умен и ловък за двама и изражението му показваше на Горфийнд, че ще държи под око младия вожд на Боунчуър. Доволен, Горфийнд се обърна към дракона.

— Велики Детуинг... можеш ли да ги отнесеш до гробницата?

Драконовият човек кимна.

— Знаем за този остров — каза той. — А ето ги и децата ми — мисля, че ще могат да пренесат и двете ви групи.

Още докато думите преминаваха от устните на Детуинг, Горфийнд дочу внезапен шум, сякаш заваля силен дъжд, а тежките му капки пронизват въздуха и се удрят в скалите и земята наоколо. Горфийнд вдигна поглед и видя тъмни очертания в звездното небе, но

те определено не бяха дъждовни капки. А земята под краката му отново се разтресе. Изведнъж той забеляза ярки оранжеви петънца, които се появиха докато проблясъците се уголемиха, издуха и придобиха ромбовидни форми. Очите му се разшириха, когато той осъзна, че оранжевите петънца са всъщност огнената магма в огромните усти на зверовете, а увеличаващият се шум бе от пляскането на гигантските им криле.

Горфийнд гледаше изумен как драконите се спускат надолу. Самата земя се разтресе, когато мощните създания се приземиха, а от устите им прокапваше течен огън, блестящ и страховит. Имаше красота в смъртоносния им вид. Люспите им проблясваха на звездната светлина — лъскави и черни като среднощно езеро, а ноктите им, разположени върху земята или върху огромните скални късове, наподобяваха полирано желязо, което в очите на Горфийнд изглеждаше като живо, смъртоносно продължение на земята, върху която се намират.

Всички дракони кацнаха на земята, свиха огромните си жилести криле и огледаха отблизо орките с абаносовите си очи, въртяха глави и леко помръдваха опашки, а Горфийнд ги оприличи на котки, оглеждащи плячката си, преди да я погълнат, и леко потръпна.

— Това са децата ми — заяви Детуинг с нескрита гордост в гласа. — Най-великите същества в цял Азерот!

Той посочи към един особено едър дракон наблизо, от челото на когото стърчаха два мощни рога.

— Сабелиан — представи го Детуинг и драконът наклони глава. — Това е моят лейтенант. Той и неговите спътници ще пренесат орките ви до въпросния остров. А до Алтерак ще ви заведе лично аз.

— Поласкан съм — започна Горфийнд, но Детуинг го прекъсна, махайки нетърпеливо с ръка. Очите му проблеснаха като въглища.

— Не се превъзнасяйте толкова, рицарю на смъртта. Не го правя от уважение към вас, а за да осигуря успеха ви. Моите планове ще пропаднат, ако се провалите. Надявам се да не става така, в случай че искате да останете живи... е, поне толкова живи, колкото сте сега.

Детуинг се усмихна самодоволно. После се изсмя, звукът се понесе като обикновен човешки смях, но после се измени в нещо много мрачно и зловещо. Той отметна глава назад и вдигна ръце, а жестът му призова вятър, който изблъска Горфийнд и останалите орки

в скалите зад тях. Какво правеше той? Горфийнд се зачуди за един ужасяващ миг, в който сякаш всичко се оказа някаква страховита шега, а Детуинг вече се е изморил да си играе с тях.

Пламъците в угасващия лагерен огън проблеснаха и се завихриха яростно, хвърляйки гротескови танцуващи сенки. Сянката на маниакално смеещия се Детуинг се изду и уголеми, и изви, сякаш бе живо същество, измени формата си, а по планинската верига се простряха огромни криле, които покриха всичките му дракони и по-голямата част от заобикалящата ги земя. За трети път тази вечер земята се разтресе и този път много от орките не успяха да се задържат на крака. Внезапно се появиха цепнатини, изгаряща пара изпълни пространството над тях, червено-оранжевата магма в дълбините им отрази течния пламък, който прокапваше от устите на драконите.

Докато сянката му нарастваше и придобиваше по-ясни очертания, човешкото тяло на Детуинг се изкриви. Краищата му се размиха, сякаш се сляха със сенките зад него. Единствено очите му останаха ясни, издължиха се и се извиха, придобивайки червеникав блясък от отразените пламъци, но продължиха да искрят по-ярко от тези дребни огънове. Тялото продължаваше да се изменя, а сянката да нараства и да замъглява първоначалните му очертания. Като че ли притежаваше собствена субстанция и по някакъв начин се отблъскваше от скалите. Тялото се издължи и увеличи обема си, бързо достигайки размерите на сянката си. Беше черен дракон, да, но и повече от това — това бе най-големият черен дракон, най-мощният и силен, най-опасният от всички... бащата на орляка.

Горфийнд реши, че този трябва да е перфектният представител на вида си, но докато фигурата му придобиваше ясни очертания, рицарят на смъртта осъзна, че ѝ липсва тъмната красота на децата му. Гигантски плочи от бляскав метал покриваха гръбнака на дракона от опашката до тила на дългата му тясна глава. Под тях Горфийнд долови червени, златни и бели отблясъци в лъчисти линии, сякаш разтопеният огън по някакъв начин... проникваше навън. Сякаш металните плочи, затегнати върху гръбнака на Детуинг, физически крепяха тялото му като едно цяло. Но резултатът от това имаше изкривен, нехармоничен вид и Горфийнд осъзна защо Детуинг е толкова прецизен за външния вид на човешката си форма — драконовата му форма беше увредена.

Сега на гущеровото лице искряха червени очи. Детуинг разпери широките си криле, а огромната им жилава повърхност бе тъмна като беззвездно небе и набръчкана като кожата на старец. Тялото му пулсираше от енергия като знойна топлина от бушуващ пожар.

— Хайде ела, дребни рицарю на смъртта... ако смееш — заповяда Детуинг, с дълбок тътнеж глас.

Той наведе главата си почти до земята и Горфийнд всъщност осъзна, че се е вцепенил, но принуди тялото си да се подчини. Треперещ, той се покатери върху дракона до мястото, където вратът му се свързваше с тежките бронирани рамене. За щастие, неестествените метални плочи се оказаха удобни за хващане. Останалите последваха примера му и скоро цялата група на Горфийнд бе по гърбовете на драконите.

Без предупреждение Детуинг се изстреля във въздуха с един мощен отскок и помитащо оттласкване на крилете, издигайки се в небето само със силата на мускулите си. Горфийнд се хвана здраво, усещайки отдалечаването на земята, а Детуинг се издигна още повече, размахвайки криле, подчиняващи въздуха така, сякаш драконът бе лек като перце. Сабелиан и избраните му другари се отделиха, понасяйки се напред, докато накрая изчезнаха в нощта. Детуинг сви надясно, накланяйки крилото си толкова силно, че Горфийнд помисли, че ще докосне земята, и се насочи към Алтерак.

* * *

Ейдън Перинолд, крал на Алтерак и пленник в собствения си дворец, се събуди рязко. Той беше сънувал и все още помнеше откъслечни картини на нещо огромно и тъмно, нещо гущероподобно, което се извисява над него и... се смее. Той реши, че вероятно това изобразява метафората на съдбата му.

Кралят потърка лице, отърсвайки се от кошмара, но не можеше да заспи. Мърморейки, той стана от леглото си. Вероятно малко вино щеше да помогне. Той си наля чаша от тъмната червена течност — червена като кръв, помисли си той — и бавно отпи, замисляйки се за изборите, които бе направил, за да стигне до тук.

Навремето му се струваха толкова лесни, толкова мъдри и правилни. Орките щяха да унищожат всичко по пътя си. Затова той преговаря с тях, за да спаси хората си. Той се намръщи към чашата си, спомняйки си разговора си с Оргрим Дуумхамър. Всичко щеше да мине толкова добре... само дето не стана така. Неговото т.нар. „предателство“ бе разкрито и орките се бяха провалили в единственото нещо, което уж умееха най-добре — да унищожават. Глупави големи зелени гадини.

Изведнъж вратите на спалнята му се отвориха рязко. Перинолд се сепна от шума и разля виното по дрехите си, когато няколко едри фигури нахлуха вътре. За миг той просто зяпна, увлечен в мислите си за огромните зелени негодници, и си помисли, че сега те напират в спалнята му. Положението стана още по-невероятно, когато орките — какво правеха орки в замъка му? — го сграбчиха и го понесоха към вратата. Перинолд успя да се овладее и се опита да се освободи. Без да забавя крачка, единият от тях преметна краля на рамо, като чувал с картофи и продължиха напред. Преминаха през замъка, покрай труповете на стражите и излязоха през главните порти. После орките отново изправиха Перинолд на крака.

— Не! Моля ви, аз... — гласът му замря.

Огромно същество, голямо колкото самия замък, се извиси над него — маса черни люспи, блестящи плочи и жилави криле. Дългата глава, голяма колкото краля, се обърна да го огледа с блестящите си червени очи.

— Крал Перинолд.

Сухият глас като че ли не излезе от широката, пълна със зъби уста на дракона, и Перинолд с ужас осъзна, че съществото не е само. Някой седеше на врата му. Или не някой, а може би нещо, поправи се Перинолд, забелязвайки проблясващите очи на ездача, закачулената мантия и странно увитите крайници. Не беше ли чувал за подобни същества по време на Втората война? За агентите на Ордата?

— Крал Перинолд — повтори ездачът. — Дойдохме да говорим с вас.

— Да? — отвърна Перинолд, а гласът му прозвуча като лек писък. — С мен? Наистина ли?

— По време на войната вие сключихте съюз с Ордата.

— Да? — Перинолд започна да се овладява. — Да! — бързо повтори той. — Да, точно така. Със самия Дуумхамър! Аз бях негов съюзник! Аз съм на ваша страна!

— Къде е Книгата на Медив? — попита странният ездач. — Дай ми я!

— Какво? — този неправдоподобен въпрос за миг пропъди страха на Перинолд. — Книгата? Защо?

— Нямам време за разпавии — сопна се ездачът.

Той промърмори още нещо, махна с ръка и изведнъж Перинолд се разтреса от болка, раздираща цялото му тяло.

— Това е само малко показно за това, което мога да ти причиня — информира го странникът, а думите му като че ли достигнаха до агонизиращия Перинолд някъде отдалеч. — Веднага ми предай книгата!

Перинолд се опита да кимне, но се свлече на земята. И болката изчезна. Все още треперещ, той бавно се изправи и погледна двете мощни създания пред себе си, а изгарящите очи на драконите проникнаха в душата му. Но по някакъв начин погледът им вече не бе така болезнен, както преди. Болката бе помогнала на Перинолд да проясни мислите си и да се фокусира. Това можеше да се окаже добра възможност за него, ако успееше да овладее положението.

— Книгата е у мен — призна той. — Или по-скоро бях заповядал да бъде открадната от Стормуинд и сега знам къде се намира — той потърка нехайно петната от вино върху дрехата си. — Помислих си, че може да ми се наложи да я използвам като разменна монета. Алианса ми отне трона и кралството, защото се съюзих с вида ви в последната война.

Перинолд огледа ездача — рицар на смъртта, помисли си той, спомняйки си за този вид същества. Да, определено беше рицар на смъртта, което означаваше, че е важен за Ордата. Кралят се замисли.

— Ще ви дам книгата... ако ми направите една услуга.

Ездачът не отговори, но нещо в присъствието му показваше, че все още го слуша.

— Алианса е позиционирал войски в кралството ми — да ме наблюдават и да ме контролират. Унищожете ги, и книгата ще е ваша.

За миг ездачът остана неподвижен, а после кимна.

— Много добре. Ще го направим. После ще се върнем, за да ни кажеш къде е книгата.

Рицарят на смъртта прошепна нещо на черния дракон и той отскочи във въздуха и разпери криле. Перинолд се сепна от странно шумолене навсякъде около него, последвано от още няколко тъмни форми, които се понесоха в небето.

Кралят се загледа в отдалечаващите се черни дракони и избухна в смях. Можеше ли да бъде толкова лесно? Да размени някаква стара книга със заклинания, която самият той не можеше да използва, за свободата си и независимостта на кралството си? Той продължи да се смее, макар да осъзнаваше маниакалното ехтене.

— Какво става? — дочу се глас.

Перинолд се сепна, но бързо разпозна най-големия си син.

— Това... беше дракон... и май заедно с рицар на смъртта!

Алидън продължи с треперещ глас.

— Какво им каза? Как ги убеди да си тръгнат?

Перинолд продължи да се смее и явно не можеше да спре.

— По дяволите! Татко! — избухна Алидън, удряйки баща си в лицето достатъчно силно, за да го събори на земята. — Две години се опитвам да залича петното, с което омърси името ни! *Две години!* — Алидън изгледа злобно баща си, а по бузите му се стекоха сълзи. — Ти глупав, егоистичен негодник! Ти съсипа всичко!

Перинолд поклати глава и се изправи на крака, но спря внезапно, след като нов шум заглуши обвинителните думи на сина му. Какво беше това? Прозвуча като... да, изстрел на балиста, свистенето на въздуха и рязкото освобождаване на товара, а после и тъпият звук от удара. Той го чу отново и отново и осъзна, че звуците идват от хълма в далечния край на града. Близо до лагера, в който бяха настанени силите на Алианса. Той знаеше какво означават тези звуци и отново се засмя. Драконите бяха започнали атаката си.

Алидън се вторачи в него, после се обърна в посока на звука и обратно към него, а на лицето му бавно се изписа осъзнаване и ужас.

— Какво си направил, татко? — настоя той. — *Какво си направил?*

Но Перинолд не можа да се овладее, за да отвърне. Вместо това се свлече на земята, седна и се разтресе, сподавяйки едновременно

смеха и риданието си. Той слушаше шума от разрушение и смърт, сякаш никога в живота си не бе чувал нещо по-хубаво.

* * *

— Ето там — Сабелиан се завъртя в кръг и грациозно се приземи. — Корабите.

— Кораби ли? — беше попитал Тагар, когато Рагнок му обясняваше плана, държейки се здраво за врата на огромния черен дракон, докато летяха в нощта. — Мислех, че драконите ще ни пренесат до самия остров.

Но рицарят на смъртта бе поклатил закачулената си глава.

— Прекалено е далеч, за да прелетят директно до там — беше обяснил той. — Драконите ще ни отнесат до пристанище Менетил, откъдето ще вземем кораби, за да довършим пътуването си.

Фенрис се беше намръщил.

— Менетил... това е името на кралски род в този свят — беше промълвил той.

— Да... и е преден пост на Алианса — беше признал Рагнок. — Но това е най-близкото пристанище до острова.

Фенрис не беше доволен от тази идея, но явно не можеше да я оспори. Драконите се приземиха в една хълмиста местност близо до пристанището, от което я делеше малък воден басейн. Фенрис скочи от гърба на дракона и се загледа в тъмния воден проток. Изглеждаше тих, но тук-там се виждаха светлини. Най-вероятно пристанището се охраняваше. Той даде знак на воините си, посочи към пристанището и вдигна пръст към устните си. Възможно най-тихо Фенрис навлезе във водата и заплува, а драконите, изпълнили задачата си, се понесоха към небето. Те бяха долетели възможно най-близо, за да не събудят хората, които дори в този малък град лесно биха усетили приближаването на няколко гиганта.

Повечето орки не носеха брони и плуваха бързо, но тези, които бяха дори частично покрити с метал или кожа, се затрудняваха. Орките изплуваха подгизнали и замръзнали. Фенрис ги огледа. Зелените им лица изглеждаха преbledнели на оскъдната светлина. Вождът им се

намръщи. Той загреба малко кал в шепата си и започна да маже лицето си.

— Покрийте се с кал — заповяда тихо той на Тагар и другите орки. — Трябва да действаме бързо, тихо и незабелязано.

Всички бяха съгласни. Фенрис усети остра болка от носталгичен спомен, виждайки как лицата на другарите му отново стават кафяви. Навремето това беше цветът на кожата им, всички орки бяха здравословно кафяви като земята или кората на дърветата. Толкова ли лошо е било тогава? Какво бяха спечелили оттогава, за да си струва загубата на целия им свят? Понякога си задаваше подобни въпроси, но сега се отърси от меланхоличните си мисли и фокусира вниманието си върху другарите си, кимайки доволно, след като всички изглеждаха като кафяви петна в мрака.

— Трябват ни само няколко кораба. Ще вземем онези трите, които са най-близо до брега. Движете се бързо и убийте всеки, който ви се изпречи на пътя. — Той изгледа гневно Тагар. — Само тези, които ви се изпречат. Тагар, контролирай хората си. Убивайте тихо, не искаме някой да надуе сирената.

— Нека опитат! — изрева Тагар. — Ще напълним морето с костите им!

— Не! — острият шепот на Фенрис го прекъсна. — Спомни си какво нареди Горфийнд! Влизаме и излизаме, и толкова!

Тагар изръмжа, но Фенрис продължи да го гледа гневно, докато вождът на клана Боунчуър кимна.

— Добре.

Фенрис стисна секирата си, която имаше тясно острие, къса дръжка, но страховити ръбове.

— Да вървим.

Те се запромъкваха напред през влажната земя с пригответени оръжия. Първите орки тъкмо стигнаха дървения кей, когато към тях се приближи едно джудже, явно патрул. То още не ги беше забелязало, но много скоро щеше да го направи и Фенрис кимна към двамата воини отпред. Единият от тях се спусна напред, сграбчи главата на джуджето, прокара секирата през гърлото му и я отсече. Тялото се стовари с тъп звук, а главата му се търколи малко встрани от него. Изражението му показваше наченки на изненада.

Орките продължиха към лодките, които Фенрис бе посочил. Появи се още един страж, този път човек, и един от воините на Тагар бързо го повали с един-единствен смъртоносен удар по главата. Фенрис кимна одобрително. Той се безпокоеше за орките Боунчуър, но може би те не бяха чак толкова подивели и недисциплинирани, колкото предполагаше.

Той продължи напред, но чу някакъв пукащ звук... и кратък задъхан вик. Фенрис се завъртя. Оркът все още стоеше надвесен над жертвата си и издаваше пукащия звук, но не и писъка. И още докато Фенрис осъзнаваше какво точно прави оркът Боунчуър, писъкът се усили и се въплъти в думи.

— А-а! — викаше от болка стражът. — Краката ми! Яде ми краката!

Дочу се вик и в сградите се повиха светлини. Човеци и джуджета заприиждаха като че от нищото и Фенрис осъзна, че няма да успеят да се измъкнат без бой. Той атакува яростно, надявайки се всичко да свърши бързо. Орките му се събраха около него и набързо елиминираха човеците в района. Но Фенрис знаеше, че не след дълго пристанището ще се напълни със защитници.

— Към корабите! — изкрещя той, вдигайки високо секирата си.

Орките се покатериха на корабите, а един от клана Боунчуър, който довлече останките на една от жертвите си, освободи котвата. Макар и тромаво, орките успяха да оттласнат и трите кораба от пристанището и да се понесат към залива отвъд. Докато се отдалечаваха от брега обаче, забелязаха лумването на сигнален огън.

— Това е заливът Барадин, който се пази от флотилията на Кул Тирас — каза Рагнок. — Щом видят сигнала, ще пристигнат за броени минути.

— Значи трябва да изчезнем, преди да пристигнат — отвърна мрачно Фенрис.

Той издърпа чифт гребла от дългия сандък между пейките, разположени по дължината на кораба, и ги подаде на най-близкия воин.

— Гребете! — извика той, присегна се към още гребла и ги раздаде на другите орки. — Гребете с всички сили!

Другите два кораба го последваха и скоро орките вече пореха водата, поддържайки висока скорост с мощните си ръце. Но не беше

достатъчно, осъзна Фенрис, виждайки приближаването на по-големи кораби.

— Военните кораби на Кул Тирас! — потвърди Рагнок, оглеждайки очертанията им. — Адмирал Праудмуър мрази орките... няма да спре пред нищо, докато не ни унищожи!

— Можем ли да ги победим? — попита Фенрис, макар да знаеше отговора, преди рицарят на смъртта да поклати глава.

— Те са обучени за битка по вода, а и лесно могат да ни изпреварят. Нямаме шанс!

Фенрис вдигна очи към осеяното със звезди небе и кимна.

— Може би. Но пък може и да имаме. Продължавайте да гребете!

Корабите им се движеха бързо, но както Рагнок бе предположил, военните бяха по-бързи. Корабите на човеците се приближиха и Фенрис успя да види мрачните мъже, облечени в зелени униформи и стоящи в готовност по високите парапети на кораба. Много от тях държаха лъкове, а други — къси мечове, секири и копия. Той знаеше, че воините му могат да победят голям брой човеци на сушата, но тук, в морето имаха сериозни пречки.

За щастие, не бяха дошли сами. Точно когато първият военен кораб се приближи дотолкова, че Фенрис да види лицата на мъжете, една тъмна фигура се спусна от небето. Масивните ѝ криле плющяха достатъчно силно, за да изтласкат кораба назад и да съборят хората на борда. После драконът отвори широко челюсти и избълва огън, който погълна носа на кораба. Покритото с катран дърво веднага се възпламени и скоро целият кораб бе обвит в пламъци. Шумът от крясъците и пращането на огъня изпълниха сърцето на Фенрис с надежда.

Но човеците не отстъпиха. Корабите им отново се приближиха и отново черният дракон прекъсна атаката им, овъглявайки дърво и плът. Хората направиха трети опит, но ударите им отскачаха от здравите люспи на дракона и третият кораб бе превърнат в пепел и кости. След това военните кораби преустановиха атаката си и оставиха орките да избягат, а от крадените кораби се надигнаха радостни възгласи.

— Отказаха се! — извика Тагар от носа на кораба до тях.

— Добре знаят, че не могат да се борят с дракони — поправи го Фенрис. — Но не мисля, че ще се откажат.

— Някакви следи от огън по другите кораби? Сигнален огън? — попита Рагнок.

Фенрис се загледа в отдалечаващите се кораби.

— Да. Виждам сигнален огън и дим — каза накрая той.

— Предупреждават другата част от флота — каза Рагнок. — Ще ни чакат.

Тагар се изсмя.

— Предупреждението ще дойде твърде късно — извика той, облизвайки кръвта от острието на секирата си. — Докато хората съберат кураж да ни последват отново, ние отдавна ще сме изчезнали с плячката си.

Фенрис кимна. За пръв път се надяваше вождът на клана Боунчуър да е прав и да опровергае опасенията му.

[1] Гробницата на Саргерас — Tomb of Sargeris (англ.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Антонидас, архимаг и владетел на Кирин Тор, седеше в кабинета си и разглеждаше наскоро пристигналия свитък. Новините наистина бяха лоши. Адмирал Праудмуър докладваше за група орки, които бяха откраднали няколко кораба от пристанище Менетил.

По-лошото обаче бе това, че след като тръгнал да ги преследва, корабите му били отблъснати от... дракони. *Черни дракони*. Антонидас усети вената на слепоочието си да пулсира и я разтърка. По време на Втората война Ордата някак си беше успяла да получи подкрепата на червените дракони, а след възстановяването на портала изглежда се беше съюзила и с черните дракони. Това бе прекалено невероятно. Два орляка дракони? Как можеше Алианса да се надява да устои на подобна заплаха?

На вратата се почука тихо.

— Влез, Крас — извика Антонидас, който притежаваше магическите способности да узнае предварително кой го търси в такъв късен час.

— Изпратил си вест, че искаш да ме видиш? — попита другият магьосник, когато влезе и затвори вратата след себе си, запазвайки деликатните си черти в мило изражение. Антонидас предположи, че го прави, за да смекчи гнева му, но така или иначе опитът му бе неуспешен.

— Да. Изпратих вест — отвърна архимагът, изплювайки думите изпод дългата си прошарена брада. — Преди цял един месец! Къде беше?

— Имах важна работа — отговори уклончиво Крас и се подпря на ръба на бюрото на Антонидас. Светлината на лампата се отрази в червените и черни кичури сред сребърната му коса, придавайки ѝ вид на огън и блестящ метал.

— Друга работа? Ти служиш на Кирин Тор, Крас, и не мисля, че това е нещо, за което трябва да ти напомням — отбеляза намръщено

Антонидас. — Ако не можеш да намираш време за задълженията си, може би някой друг трябва да заеме мястото ти.

За негова изненада слабият магьосник склони глава.

— Ако това е желанието ти, ще се оттегля от поста си — каза тихо Крас. — Но бих предпочел да остана и те уверявам, че сега вниманието ми е изцяло насочено върху Даларан и Кирин Тор.

Антонидас го изгледа за миг и кимна. Той всъщност не искаше да се разделя с Крас — енигматичния магьосник, който притежаваше изненадваща сила и познание. И въпреки че от време на време се губеше, Антонидас наистина вярваше, че другарят му е сериозно загрижен за интересите на Кирин Тор.

— Виж това — каза той и му подаде свитъка. Архимагът наблюдаваше как Крас чете и по лицето му се изписва шок и ужас.

— Черният орляк! — прошепна накрая Крас, нави свитъка и внимателно го положи върху бюрото, като че ли самите му думи можеха да предизвикат атака. — Доколкото знам, червените дракони не са склонни към битки и кръвопролития и служат на Ордата насила. Но черните! В подобен съюз има повече логика и изглежда много по-добре планиран... и опасен.

— Съгласен съм — каза Антонидас. — Крас, ти си експерт по всичко, свързано с драконите. Мислиш ли, че има начин да ги спрем или поне да ограничим влиянието им?

— Аз...

Внезапен звук прониза тихия нощен въздух. Двамата магьосници затвориха очи за миг. Те знаеха какво означава този звук — сигнал за тревога. Крас замълча, а Антонидас се опита да открие заплахата. Коя от всичките стари магии беше задействана...

— Тайното хранилище! — възкликна той изненадан. — Някой е проникнал в него!

Крас изглеждаше точно толкова уплашен, колкото се и почувства. Тайното хранилище се намиреше до сърцето на самата Виолетова цитадела и бе защитено от най-силните заклинания, на които бяха способни магьосниците. Там се пазеха най-мощните артефакти на града, както и неща, които дори магьосниците не можеха да използват, но и не трябваше да допускат да попадат в чужди ръце.

Крас се изправи и протегна ръка. Антонидас я пое и без повече думи двамата се телепортираха в Тайното хранилище. Светът около

тях се разми, уютният кабинет на Антонидаc със скрити под книги стени за миг се замени с обширна каменна зала. Подът и стените бяха грубо изсечени от самата скала, а таванът беше сводест. Имаше само една врата и никакви прозорци. С изключение на тясното пространство около единствения изход, цялата зала бе пълна с претрупани лавици, шкафове и кутии.

Насред прахта и артефактите стояха няколко мъже. Или поне Антонидаc помисли, че са мъже. Но бързо долови силната им черна аура и дори преди те да се обърнат и да разкрият блестящите си червени очи изпод тъмните си качулки, той знаеше какви точно бяха съществата, пробии магическата защита. Знаеше и потръпваше от ужас.

Рицари на смъртта. Човешки трупове, съживени мъртви уорлоци, които смърдяха на тъмна магия. Тя бе достатъчна да накара Антонидаc да пребледнее от ужас, бе достатъчна да пробие мощната магическа защита на това специално място. И те бяха дошли тук, в това строго пазено място... но за какво?

Тук се помещаваха купища артефакти, с които рицарите на смъртта лесно можеха да спечелят войната веднъж завинаги. Но те така и не си правеха труда да ги вземат. Просто стояха в кръг около една по-висока фигура, която държеше нещо в ръка. Антонидаc се концентрира върху предмета. Той бе невероятно мощен, а магията му имаше много добре познат вкус. Не едва когато рицарят на смъртта се обърна и вдигна нещото в ръката си, позволявайки светлината да се отрази в него и да изпълни стаята с виолетови лъчи, Антонидаc осъзна, че това единствено съкровище би било напълно достатъчно за рицарите на смъртта.

— Той държи Окоето на Даларан^[1]! — извика Антонидаc, вдигна една ръка, за да събуди магическа мълния, а с другата призова останалите от Кирин Тор.

Само шепа хора можеха да се съберат в Тайното хранилище, но поне Крас щеше да получи подкрепление, когато неизбежно щеше да се стигне до умората, съпровождаща всеки магически двубой. Това обаче не бе официален дуел, помисли си Антонидаc, когато мълнията му уцели един от рицарите на смъртта и го запрати в далечната стена, а от дупката в гърдите му се вдигна пушек.

Друг рицар на смъртта вдигна жезъла си, скъпоценните камъни по него проблеснаха на слабата светлина и Антонидаc усети как нещо сякаш сграбчва сърцето му с леденостудени ръце. Той хвана гърдите си с две ръце, опитвайки се да прогони пронизващата болка. Успя да промълви заклинание и около него се появи виолетово сияние, което премахна студа. Благодарение на мистичните си сетива архимагът можеше да види магическата атака, която наподобяваше огромна ръка, изградена от дим. Той я отблъсна и я запрати обратно към господаря ѝ. Рицарят на смъртта се строполи на земята.

До архимага се телепортира друг член на Кирин Тор — елфа с дълга черна коса. Една фина бледа ръка се протегна към гърдите на Антонидаc, а другата махна към ужасните натрапници. Антонидаc едва забеляза как още фигури се материализират в залата. Той се опитваше да си поеме дъх, докато дробовете му се разширяваха и сърцето му отново започна да тупти, благословено с топлината, която изведнъж изпълни тялото му. През все още замъгления си поглед той видя как двама рицари на смъртта се гърчат от болка. Изведнъж телата и крайниците им се покриха с пламъци. Други двама рицари отстъпиха назад. Антонидаc с ужас осъзна, че се опитват да избягат. Изкривените сенки от пламъците на умиращите им събрата изведнъж оживяха и обгърнаха рицарите на смъртта, погълнаха плътта им и от тях не остана нищо, освен блед спомен за съществуването им.

Макар че нямаше да оживеят, ако изобщо можеше да се каже така, обсадените рицари на смъртта нямаше да се хвърлят в прегръдката на смъртта сами. Все още отслабен от атаката и опита си да я потуши, Антонидаc не можеше да направи друго, освен да гледа безпомощно как двамата рицари на смъртта се обърнаха с все още пламтящи тела и се нахвърлиха върху жената, която го беше спасила. Бледото лице на Сатера се изкриви, главата ѝ се килна назад, а черната ѝ коса се развя около нея като наметало, докато въздухът напускате дробовете ѝ. Антонидаc чу звук от пропукване, когато усиливащият се натиск премаза гърдите ѝ и строши костите ѝ.

— Сатера! Не!

Антонидаc се обърна и видя принц Кейл'тас, чието изражение бе изкривено от гняв от смъртта на близкия му другар и колега. Елфът вдигна ръце и рязко ги изпъна встрани. Един от рицарите на смъртта

се сгърчи и изкрещя, когато тялото му буквално се разкъса на парчета. Страховитата гледка извади Антонида̀с от унеса му.

— Кейл'тас! — извика той на̀сред врявата, опитвайки се да се изправи на крака. — Кейл'тас!

При втория му опит елфът се об̀ърна и съзря Антонида̀с с пронизващите си очи.

— Не им позволявай да се телепортират! — извика Антонида̀с, отбл̀ъсквайки атаката от м̀ълния, която се разби в щита, който той б̀ързо успя да издигне около себе си.

Елфският принц поклати глава, сякаш за да се осъзнае, и кимна. Той насочи цялата си ярост към нарушителите и вдигна ръце за следващото си заклинание, а водачът им самодоволно му се усмихна.

— Рицари на см̀ъртта, при мен! — извика той, вдигайки високо Окото на Даларан.

Малкото останали рицари се подчиниха и се събраха в кръг с гр̀ъб към господаря си, за да го защитят. Докато Кейл'тас произнасяше края на заклинанието си, сенките около нарушителите се свиха и този път придобиха виолетов оттен̀ък заради светлината на Окото, а формите на рицарите на см̀ъртта избледняха. И изчезнаха за миг. Кейл'тас изруга на родния си език.

Плячката избяга... но все пак можеше да б̀ъдат проследени и хванати на мястото, където се бяха телепортирали. Антонида̀с произнесе заклинанието, изменяйки го леко, за да се материализира точно при рицарите на см̀ъртта. И внезапно се намери на един широк балкон, който веднага разпозна — намираше се на един от горните етажи на Виолетовата цитадела. Рицарите на см̀ъртта се бяха скупчили е единия край, а водачът им стоеше гордо сред тях, с Окото в ръка. Не след дълго Крас, Кейл'тас и останалите се появиха. Кейл'тас и Антонида̀с бяха подготвили заклинанията си както в главата, така и на устата си и този път имаха успех. Водачът на рицарите на см̀ъртта се об̀ърна изненадан към Антонида̀с и архимагът си позволи една лека усмивка.

— Вие бяхте по-б̀ързи в хранилището, но ние сме по-б̀ързи тук. Магическата преграда на балкона няма да ви позволи да се телепортирате. Няма накъде да бягате — извика Антонида̀с, взирайки се право във водача на рицарите.

Сега те щяха да могат да ги хванат или убият, запазвайки поне един, от когото да откопчат някаква информация. Така щяха да узнаят много повече за новите водачи на Ордата и плановете им.

— Може би — отвърна спокойно водачът на рицарите на смъртта, а гласът му се понесе безпрепятствено. — Но защо ни е да бягаме, след като можем да летим?

В същия миг зад него се завихри вятър толкова силно, че Антонида се олюля. Последва свистящ звук, който се усили и накрая като че ли парче от нощното небе полетя надолу към балкона. Мракът бавно придоби формата на няколко дълги змиевидни форми, които се носеха точно до ръба на балкона, а от черните им лица заблестяха зловещи очи. Антонида вече усещаше горещината, която излъчваха, и ризата му бързо плувна в пот.

— Глупав човек! Наистина ли помисли, че сме дошли сами? — попита водачът на рицарите на смъртта и се изсмя.

Най-едрият дракон, който Антонида някога бе виждал, се спусна към балкона и опря бодливата си издължена муцуна на парапета. Антонида видя как Крас пребледнява и дочу думата, която прошепна.

— Детуинг.

Чувайки името си, мощният черен дракон обърна глава и се взря в Крас. Магьосникът не потрепна, но Антонида занемя. Детуинг? Тук? Рицарят на смъртта се покачи на парапета и се намести върху гърба на Детуинг.

— Взех това, за което дойдох. Да тръгваме!

Антонида се съвзе достатъчно, за да призове една мълния и да я засили към отдалечаващите се фигури, но тя отскочи от щитовете им. Нямаше как да се телепортира — фигурите се движеха твърде бързо и нагъсто. Кейл'тас и останалите магьосници поклатиха глави. Те не бяха достатъчно бързи, за да атакуват рицарите на смъртта, без да си навлекат гнева на някой дракон, който с радост щеше да изпепели цялата цитадела.

Като че да потвърдят заплахата, два дракона изведнъж се отдалечиха от Детуинг, приближиха и отвориха широко уста. Магьосниците едва успяха да издигнат щитове навреме. От зиналата им паст изригна червеникаво златен поток, който се удари в балкона и възпламени завесите, свитъците и всичко в стаята зад тях. Антонида

изруга под нос, гледайки как останалите рицари на смъртта се качват на гърбовете на други черни дракони, понасят се във въздуха и изчезват. Той знаеше, че мощните създания лесно биха пробихи изградените от него защити, които не бяха предназначени за подобни гиганти.

Отчаяние прониза стария архимаг. Той и останалите от Кирин Тор бяха отговорни за защитата на града и хората му. И тази нощ той ги провали. Антонидад винаги бе твърдял, че всеки магьосник трябва да познава границите на възможностите си и сега самият той разбра кои са неговите. Той се взря в небето и потърси следа от натрапниците, но напразно. Бяха изчезнали заедно с Окоето на Даларан, което бе един от най-мощните артефакти на този град.

„Взех това, за което дойдох“ — бе казал рицарят на смъртта. Антонидад знаеше за какво говори. Въпросът беше защо?

[1] Окоето на Даларан — the Eye of Dalaran (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Объркан, Фенрис се взираше в очевидно старата постройка. Той не бе сигурен какво да очаква от Гробницата на Саргерас, но определено не беше това. Това, което първоначално бе помислил за резба, всъщност се оказа множество черупки от миди, кости и скелети на най-различни морски животинки, закрепени към външните стени след години живот под водата. Гробницата приличаше на дъното на океан, което е било издигнато на повърхността и превърнато в обитаема постройка. А вратата на тази странна постройка бе широко отворена.

— Тук ли е артефактът? — попита намръщено Фенрис.

Той все още не можеше да свърже тази безформена структура с разтърсващата мощ на предмета, който Нер'зул твърдеше, че се намира тук. Рицарят на смъртта обаче не споделяше съмненията му.

— Тук е — настоя Рагнок. — Усецам го някъде дълбоко вътре.

— Да тръгваме тогава! — извика Тагар. — Защо още се мотаем навън? Колкото по-бързо влезем, толкова по-бързо ще излезем!

Фенрис рядко се съгласяваше с вожда на клана Боунчуър и точно сега бе един от тези моменти. Той просто изгаряше от нетърпение да приключи с тази задача. Даде знак на хората си и всички последваха Рагнок, Тагар и войните му Боунчуър навътре в постройката. Накъдето и да погледнеше, той виждаше следи от стотиците, а може би и хилядите години престой под водата. Ръбовете и ъглите бяха загладени както от постоянния допир с водата, така и от мъх, корали и миди, които се бяха прикрепили по цялата твърда повърхност. Подът беше покрит с плесен и водорасли.

Всички декорации по стените бяха или унищожени от всичките години във вода, или бяха покрити с морски същества, намерили убежище там. Тук-там имаше локви от отдавана вече застояла вода. От никъде не проникваше светлина — странната постройка нямаше прозорци, но това не бе от значение. Рагнок вдигна ръка и над него се

появи слабо жълтеникаво сияние. То хвърляше страховити сенки по коридора, но поне им позволяваше да напредват стабилно.

Щом навлязоха по-навътре, Фенрис забеляза, че стените стават все по-чисти и макар да бяха също толкова мрачни, поне щетите по тях бяха по-малко. Резбите по повърхностите не бяха толкова изтъркани и тук-там той забеляза следи от някогашния разкош на сградата. Изглежда е била невероятно красива, изпълнена с изящни и пищни форми, които Фенрис не можеше и да си представи... и дори се почувства груб и недодялан само вървейки покрай стените ѝ. Вождът забеляза, че и хората му се чувстват по подобен начин. Тагар и неговите воини Боунчуър изглежда не се впечатляваха от красотата на сградата, но те все пак не се вълнуваха от друго, освен смърт и унищожение.

Рагнок вървеше изцяло фокусиран върху целта и сигурно затова не друг, а Тагар изведнъж спря и посочи надолу към една от стените.

— Вижте там! — възкликна вождът на клана Боунчуър.

Фенрис проследи ръката му и видя някакво по-тъмно петно върху изрисуваната стена. Изглеждаше като...

— Кръв — потвърди Тагар. Той коленичи до петното, подуши го и го опита на вкус. — Оркска кръв — поясни той и се изправи на крака. — Сигурно е на няколко години.

— Вероятно е на Гул'дан или на някого от уорлоците му — каза Рагнок. — Значи се приближаваме до целта!

Мисълта за това не бе особено приятна, макар да означаваше, че приближава края на пътуването им.

— Бъдете нащрек! — обърна се Фенрис към хората си и те мрачно кимнаха.

— Страх ли те е, Фенрис? — подигра му се Тагар, пристъпи напред и навря лицето си в неговото. — Страх те е от това, което ни предстои да открием ли?

— Разбира се, че ме е страх, идиот такъв! — сопна се Фенрис, а бивниците му одраскаха лицето на по-младия вожд. — Гул'дан беше предател и глупак, но все пак бе и най-мощният уорлок в цялата Орда! И нещо тук е убило него и последователите му. Трябва да си много луд, за да не те е страх!

— Е, мен пък не ме е страх! — отвърна Тагар, при което някои от воините на Фенрис се засмяха.

Самият Фенрис поклати глава и отново се зачуди защо бе изпратен на мисия с подобен идиот. Но бързо си отговори. Някой трябваше да е достатъчно умен, за да знае кога какво да направи... докато някой друг трябваше да е достатъчно глупав, за да действа безразсъдно дори с цената на живота си.

— Добре — каза Фенрис и си позволи една лека усмивка. — Тогава ти върви напред.

Тагар се усмихна и нададе бойния си вик, който отекна по коридора. Той закричи напред и поведе хората си, без изобщо да се двоуми. Всички останали го последваха.

Навътре в храма състоянието на стените и пода продължаваше да се подобрява. Изяществото му бе неописуемо. Когато стигна до една пресечна точка на коридорите, Рагнок се спря, очевидно объркан. Обърна се на едната страна, а после на другата. Фенрис се намръщи.

— Какво има?

— Нищо. Аз... — рицарят на смъртта се поколеба, но после кимна и решително продължи към следващото помещение.

Фенрис поклати глава, но го последва. Коридорът завършваше с една обширна зала. Стените ѝ бяха изненадващо чисти и гладки и този внезапен контраст с предходната гледка правеше стаята да изглежда стряскащо важна. По-голямата част от отсрещната стена се изпълваше от масивна сводеста врата от черно желязо.

— Тук е — промълви Рагнок.

Той отвори вратата. И замръзна от ужас. Вътре цареше непрогледен мрак, като че ли нощта се бе свила, за да се скрие тук, където светлината никога нямаше да я открие. И точно пред вратата в мрака стоеше едно същество, сякаш излязло от нечий кошмар.

То се извисяваше над орките толкова нависоко, че бе принудено да стои наведено заради ниския таван. Кожата му бе люспеста и покрита с подутини, които сякаш пулсираха и караха повърхността ѝ да наподобява вода. От раменете, ръцете, гърдите и други места по тялото му излизаха шипове. Прекалено дългите му ръце завършваха с огромни длани и пръсти с дълги нокти. Долната част на лицето му бе твърде тясна, а горната — твърде широка, присвитите му очи проблясваха в мътно жълто, а малката му уста бе някак изпълнена с невероятен брой остри като бръснач зъби. Зад него плющеше дългата му опашка.

В една от ноктестите си ръце съществото държеше дълъг жезъл, наподобяващ копие, с дървена дръжка и заострени сребърни краища. На върха му множество шипове обграждаха огромен скъпоценен камък, който блестеше с ярка бяла светлина — и точно тя преборваше мрака в цялата гробница. От камъка се излъчваха и малки светкавици, които проблясваха и изчезваха в тъмата. Скиптър на Саргерас^[1] — артефактът, който Нер'зул искаше. Орките трябваше само да го вземат от това, което Фенрис бе сигурен, че е демон.

— Няма да преминете — изсъска съществото, а гласът му се понесе към тях на мазни вълни. — Тази гробница вече бе осквернена от смъртните! Това няма да се повтори!

— Не искаме да преминаваме — отвърна Фенрис, преглъщайки страха и буцата, която бе заседнала в гърлото му. — Искаме само този жезъл, който размахваш в ръка.

Демонът се изсмя — гърлен звук, наподобяващ търкане на кост в кост, и пристъпи напред, а дългите му ноктести крака оставиха дълбоки драскотини по мраморния под.

— Тогава се опитайте да си го вземете — подкани ги той. — Като се провалите, ще разкъсам телата ви на парчета и ще погълна душите ви.

— Ще счупя костите ти със зъби и ще изпия мозъка ти! — изрева Тагар към демона. Подобен начин на общуване му бе добре познат. После атакува с високо вдигната секира.

И макар да проклинаше Тагар, че е такъв глупак, а той самият — още по-голям, Фенрис също вдигна оръжие и скочи в мелето до другаря си. Останалите тридесетина воители Тъндърлорд и Боунчуър последваха водачите си. Но въпреки всичко, битката не бе лесна. Демонът беше силен, по-силен от всеки един от тях, а също и много по-бърз. Дългите му нокти лесно прорязваха кожа, плът и кости и посичаха телата на орките, като че бяха изсъхнали листа. Скиптърът, който държеше, изглеждаше достатъчно тежък, за да разбие оркски череп, без дори да се одраска.

Самата опашка на демона бе оръжие. Тагар изрева от гняв, виждайки как съществото покоси с нея един от Боунчуър. Дългият шип на края й лесно премина през гърдите на злочестия орк и излезе от гърба му, покрита с кръв. Но най-лошата и най-страховита атака на създанието бе ухапката му — тази невероятна паст се разтягаше

неестествено широко, разкривайки ред след ред зъби. Фенрис видя как демонът отхапва половината глава на един воин и въпреки кръвожадната си ярост усети, че от тази гледка му прилошава.

Но тъкмо неудържимата му ярост спаси орките. При нормални обстоятелства Фенрис не одобряваше жаждата за кръв, но сега я прегърна като чиста благодат. Без нея много от орките, включително самият той, щяха да побегнат от ужас. Но сега главите им пулсираха, погледът им бе замъглен, а кръвта им бушуваше и те атакуваха отново и отново. Да, демонът бе по-бърз, но при толкова много атакуващи воители няколко от ударите им бяха успешни. Демонът беше по-силен, но раните по крайниците му го отслабиха.

Накрая той остана без опашка, една ръка и по-голямата част от крака си, а другата му ръка бе толкова потрошена, че се гърчеше като змия. Тогава Фенрис и Тагар стовариха едновременно секирите си върху дебелия му врат. Ударът дойде от две противоположни посоки и с цялата мощ, която оркските водачи можеха да вложат. И двамата получиха леки одрасквания по пръстите си от острието на чуждото оръжие. Демонът се строполи на земята, а чисто отсечената му глава се търколи в краката на Рагнок. Фенрис се наведе и вдигна скиптъра. Беше по-лек, отколкото изглеждаше, но дори той успя да долови пулсиращата му енергия.

— Взехме това, за което дойдохме — каза той и се обърна. — Да вървим.

— Какво? — За изненада на всички Рагнок се възпротиви. — Но това е Гробницата на Саргерас! И вие току-що погубихте пазителя й!

— Това беше само един от пазителите й — отвърна Фенрис. — Бъди сигурен, че не е единственият! — Той вдигна скиптъра и освети лицето си. — За щастие не се налага да продължаваме по-навътре в тази дупка.

— Не разбираш — продължи Рагнок и пристъпи към Фенрис. — Взехме скиптъра, но можем да открием и Окото на Саргерас. Помнете, че по едно време се обърках, нали? Това бе, защото усетих присъствието на два артефакта! Трябваше ми известно време да го осъзная. Но сега знам къде точно се намира Окото... там по онзи коридор. Точно него търсеше Гул'дан и сега е само на ръка разстояние от нас! — Рагнок присви блестящите си очи. — Жалки слабаци. Мога да ви унищожа само с мисълта си! Ще дойдете с мен за Окото или...

— Или какво? — сопна се Фенрис. — Хайде давай! Убий ни на място и иди сам за това Око. При всички положения ще умрем.

Той бе почти сигурен, че рицарят на смъртта блъфира и не удържа позицията си. Рагнок можеше и да ги елиминира за нула време. Но пък това, което пазеше Окото, със сигурност щеше да го направи. Рагнок вдигна ръце и за миг сърцето на Фенрис замря. Но после рицарят на смъртта се отпусна, явно наистина беше блъфирал.

— Вие сте глупци — изрева Рагнок, но в гласа му прозвуча примирение.

— Може би — съгласи се Фенрис. — Но сме глупци, които ще преживеят още един ден.

Без да каже нищо повече, той се обърна, а кланът му го последва, заедно с Тагар и неговите воители. Не след дълго той почувства съвсем леко задоволство, забелязвайки, че и Рагнок се е присъединил към тях.

* * *

— Взехте ли го?

Фенрис скочи от гърба на дракона, стъпи стабилно на напуканата земя и срещна погледа на Горфийнд, който крачеше забързано към тях. Драконите бяха изчакали корабите на орките и бързо ги бяха пренесли обратно до Прокълнатите земи при Горфийнд и хората му.

— Да, взехме го — потвърди Фенрис и вдигна високо увития скиптър. После му го подаде, доволен да се отърве от него. — А сега какво?

— Сега се връщаме през портала — отвърна Горфийнд.

Фенрис потисна вълнението си, когато Горфийнд сграбчи внимателно увития предмет.

— Работата ни тук свърши. Азерот вече не ни е нужен. Найсетне можем да оставим този свят на човеците и съюзниците им.

Фенрис понечи да попита нещо друго, но някакъв внезапен шум го прекъсна. Той погледна през рамо и видя няколко каруци, които затъркаляха колела по долината, а пред всяка от тях крачеше по един орк. Той си спомни разговора в планината Блекрок и реши, че това трябва да е товарът, който Детуинг бе поискал да пренесе през портала. Фенрис се беше чудил какво може да е толкова важно за

черния дракон, че да трябва да се мести в друг свят, но се бе примирил с идеята никога да не узнае.

Друг орк обаче изглежда бе по-любопитен от него и се запъти към една от каруците. Преди Фенрис дори да понечи да извика след него, от небето се стрелна една тъмна форма. Оркът изпищя и се строполи на земята, стиснал лицето си, а по пръстите му се стече кръв.

— Назад! — изрева Фенрис. — Не доближавайте каруците!

Драконите, които бяха пренесли орките, се понесоха във въздуха в готовност да защитят товара си, без дори да се уверят, че ездачите им са слезли на земята.

— Горфийнд! — дочу се познат на Фенрис глас.

Този вик не можеше да бъде на друг, освен на вожда на клана Уорсонг. Гром Хелскрийм очевидно бе водил атаката над Алианса при крепостта Недъргард и тъкмо се завръщаше с воините си. Той все още не бе прекосил долината, но всички го чуха ясно.

— Ти ли си довел тези същества?

— Да! — отвърна Горфийнд, без да повишава глас, но думите му бяха чути. — Черните дракони са нашите нови съюзници!

Гром се наведе и избегна ноктите на един от драконите, който се беше спуснал към земята, и се намръщи.

— Съюзници, а? — извика той. — Направи нещо с крилатите си приятелчета, преди да настане хаос... или да ни избият до крак!

Рицарят на смъртта вдигна поглед към драконите и ги огледа за миг. После кимна.

— Детуинг! — извика той. — Уверявам те, че каруците и товарът ти са под моя защита! Моля те, оттегли драконите си!

Фенрис не можеше да различи най-стария дракон измежду всички тъмни летящи фигури, но миг по-късно драконите се отдалечиха и накацаха по скалите около долината.

— Така е по-добре — изсумтя Гром, когато се приближи.

Той кимна към Фенрис, който му върна жеста — двамата винаги се бяха разбирали добре. Фенрис смяташе Гром за един от най-добрите водачи на Ордата, както и за един от най-мощните воители.

— Взехте ли това, което ви трябваше? — попита Гром.

— Да — отвърна Горфийнд, но не даде повече пояснения.

— Какви са тези неща? — продължи Гром, загледан в каруците.

— Товар — отговори кратко и ясно Горфийнд.

Всяка каруца бе направена от дебели дървени пръти, имаше високи страни и бе изцяло покрита с дебело покривало. От начина, по който се изпъваха покривалата, Фенрис можеше да разбере само, че каруците са препълнени, но нищо повече.

— Мислех, че трябва да вземем само тези артефакти — каза Гром.

— Имаше лека промяна в плана — отвърна рицарят на смъртта. — Но нямай грижа за това. — Той повиши тон и явно бе направил и някаква магия, защото гласът му отекина из цялата долина. — Тези каруци са под моя защита и всеки, който ги докосне или се опита да ги огледа отблизо... ще отговаря пред мен.

Няколко орки се сепнаха и вдигнаха очи, а двамата, които бяха тръгнали към каруците, бързо отстъпиха назад. Фенрис сви рамене. Задачата му бе изпълнена и ако Горфийнд искаше да играе друга игричка, това си бе между него и Нер'зул.

— Колко скоро ще преминем? — попита той.

— Ще се наложи няколко души от клана ти да останат и да пазят портала известно време. Ти и останалите можете да се прибирате — отговори Горфийнд. — Тагар, ти също. Ще са ми нужни няколко от твоите Боунчуър.

Фенрис се намръщи, но кимна. Той се надяваше целият му клан да може да премине, но прояви разбиране към Горфийнд.

— Ами ние? — попита Гром.

Фенрис се извърна настрани. Той не се интересуваше от заповедите за клана Уорсонг и се обърна към заместника си — Малгрим Стормхенд^[2]. Заедно с него той подбра дузина орки, които да останат при портала под командването на Малгрим. Никой от воините му не се възпротиви. Те бяха Тъндърлорд и служеха на Ордата.

— Към портала!

Останалата част от клана Тъндърлорд потегли през долината към Тъмния портал. Точно пред тях се намираха покритите каруци и Фенрис видя как няколко рицари на смъртта се отделят от стражевите позиции и се запътват към мистериозните товари. Горфийнд също беше там, близо до първата каруца.

Фенрис чу виковете на Тагар, който се опитваше да разпреди воините Боунчуър, както и рева на огрите, на които се обещаваха нова битка.

— Аз мачка! — ликуваше един от тях.

От някои други подвиквания явно пролича, че целият клан Уорсонг също щеше да остане тук. Порталът щеше да бъде защитен. Една част от него му казваше, че той също трябва да остане, но друга бе твърде изморена и жадуваше да се прибере у дома. По-късно, може би, той щеше да се върне с отпочинали воители и да отмени сега оставащите стражи.

Фенрис забърза към рампата и се изправи срещу Тъмния портал. Пулсиращата му енергия все още го изнервяше. Той не спираше да се чуди на това малко нещо. Фенрис лесно щеше да премине през него, но той не бе дори толкова широк, колкото колоните, които го обграждаха, а все пак успяваше да формира мост между два различни свята. Оркът всеки път очакваше порталът да поддаде, да се срути и да разкъса всеки, който се намира в него. Тази мисъл отново го накара да забърза крачка и да притича през него, усещайки познатото чувство, когато напусна Дренор — сякаш тялото му се засилва на огромно разстояние. Кожата му настръхна от внезапен студ, пред очите му проблесна искра и в следващия миг той вече се взираше в познатото червено небе на родния Дренор. Фенрис въздъхна с облекчение и продължи напред, а след известно време спря да изчака хората си.

Освен своите воители, той забеляза орки от други кланове, както и Горфийнд, който вече бе потеглил с каруците. Фенрис бе изпълнил заповедите и сега просто щеше да чака следващите инструкции на Нер'зул. Дотогава воителите Тъндърлорд щяха да си отпочиват по домовете си. Той се бе наситил на интриги, измами и заговори за много, много време напред.

[1] Скиптър на Саргерас — the Scepter of Sargeraz (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Стормхенд — Stormhand (англ.) — storm (буря); hand (ръка). — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Кадгар беше в залата за срещи — едно от малкото напълно завършени помещения в Недъргард. Той настояваше да остане на балкона и да продължи да помага в защитата срещу Ордата, но Туралиън го убеди да влезе за малко вътре и да хапне нещо.

— Архимаг или не, няма да си от помощ на никого, ако припаднеш от глад или умора — бе отбелязал другарят му.

И имаше право, затова Кадгар се съгласи да се оттегли и покорно изяде купата с яхния, която някой побърза да постави пред него. Поне това помнеше, че направи, а сега изведнъж осъзна, че е бил заспал. Сънят му бе сладко-горчив и в него Кадгар отново беше млад.

Той обърна гладко избръснатото си лице към нощното небе и остави лунната светлина да го облее, а вятърът да развее тъмната му коса, в която имаше само един сребърен кичур. Кадгар вдигна ръце и се удиви колко млади и силни изглеждаха — без бръчки и петна. После zakрачи към Лордерон като гигант, минавайки цели километри с една крачка, а главата му се опираше в облаците. Макар да беше нощ, той вървеше уверено, сякаш краката му знаеха пътя. По едно време се озова срещу Даларан, прекрачи езерото и се изправи до града на магьосниците. Въпреки късния час, от една-единствена стая във Виолетовата цитадела се виждаше светлина и Кадгар се насочи към нея. Той се заиздига нагоре и започна да се смалява, приближавайки стаята. Когато краката му стъпиха върху балкона, магьосникът отново бе възвърнал нормалните си размери. Вратата беше отворена, той отметна тънките завеси, които спираха нощните насекоми, но не и лунната светлина, и влезе.

— Добре дошъл, Кадгар. Заповядай при мен.

Кадгар не се изненада да види Антонидас, както и да осъзнае, че се намира в личните покои на Кирин Тор. Той седна в предложението му стол и прие чашата вино, която другият архимаг му подаде. И с леко удивление забеляза, че Антонидас с посребряващата си дълга кафява брада сега изглежда по-възрастен. Обикновено всеки, който не ги

познаваше, щеше да помисли, че Кадгар е по-старият магьосник, заради снежнобялата му брада, въпреки че Антонидас го водеше с няколко десетки години опит.

— Благодаря — каза тихо Кадгар, след като и двамата отпиха от виното си. Той посочи младежкото си лице и силното си, стройно тяло. — Благодаря и за това.

Антонидас изглеждаше леко притеснен.

— Реших, че така ще се почувстваш малко по-добре.

— Липсваше ми... това да съм млад. Но не бих променил нищо от миналото. Медив трябваше да бъде спряна... пък и през повечето време не ми пречи... Но понякога ми липсва.

— ... Знам.

Кадгар смени темата.

— Това не е обикновен сън, нали?

Антонидас поклати глава.

— Не, за съжаление, не. Имам лоши новини. Черният орляк се е съюзил с Ордата.

Кадгар едва не се задави с виното си.

— Черният орляк? — повтори той. — Ами червеният? Двата орляка са смъртни врагове.

Домакинът му сви рамене.

— Червените не са се мяркали от доста време. Може и да са успели да се освободят от властта на Ордата. Но орките са открили нови съюзници и този път явно на добра воля.

Кадгар поклати глава.

— Към Недъргард ли са се насочили?

— Не знам — призна Антонидас. — Може би. Вече бяха тук, а също и в Алтерак. — Той се намръщи. — Откраднаха Окото на Даларан, Кадгар.

— Окото? — Кадгар знаеше какъв удар бе това за града на магьосниците. — Но какво ще прави Ордата с него?

— Нямам представа, но орките дойдоха специално за него — продължи Антонидас. — Шепа рицари на смъртта успяха да пробият защитите ни, взеха го и избягаха с помощта на драконите. Малко покъсно отново драконите са избили силите на Алианса, настанени в Алтерак, без съмнение по заповед на предателя Перинолд.

Кадгар се опули.

— Как е успял да го направи този път?

— Да, това е поредната загадка. Знам, че и без това ти е много натоварено, Кадгар, но реших, че трябва да знаеш.

— Благодаря — отвърна искрено Кадгар. — Да. Наистина бих предпочел да знам — той въздъхна замислено и за миг се протегна да поглади брадата си, но напипа само голата си брадичка. — И сигурно ще мога да разбера защо се случва всичко това. Първо Книгата на Медив, а сега и Окоето на Даларан. Защо точно тези неща? — Той остави чашата си върху бюрото на Антонидас и се изправи неохотно. — Трябва да се връщам.

Кадгар отново трябваше да бъде момчето в тялото на старец. Отново да гледа как Алериа и Туралиън разиграват болезнената си драма на взаимно отричане и самота, когато само един глупак не би видял, че са много по-силни и щастливи заедно. Отново да се бори с орки и да затваря портали, и да носи тежестта на този свят върху изкуствено състарените си плещи. Той въздъхна дълбоко.

— Както желаяш. Късмет, момчето ми — Антонидас махна с ръка и Кадгар се събуди, седнал на масата в залата за срещи в Недъргард.

* * *

Той отново бе в старото си тяло и почувства тъжна болка, виждайки сбръчканите си ръце и дългата си бяла брада. После се изправи и остави зад гърба си както съня, така и залата. Близо до главните порти той забеляза Туралиън и още няколко мъже, които се бяха насъбрали около нов пленник. Те вдигнаха поглед, когато ги приближи, и отстъпиха назад. Архимагът потисна погнусата си, когато видя гниещото някога човешко лице и блестящите червени очи.

— Кадгар! — извика Туралиън, забелязвайки другаря си. — Тъкмо се канех да те повикам.

— Да не би да имаш нужда от помощ с този тук? Светлината не помогна ли?

Туралиън изглеждаше притеснен.

— Тъкмо напротив. Реакцията му бе толкова бурна, че се уплаших да не го убия. Мислех, че може би ти...

— Разбира се. — Кадгар се наведе към пленника и срещна яростния му поглед. — Имаш ли име, рицарю на смъртта?

Съществото само се ухили и продължи да се опитва да освободи завързаните си крайници. Но въжетата бяха здраво стегнати.

— Щом така предпочиташ — каза Кадгар и сви рамене.

Той призова силата си и я фокусира в един светлинен лъч. Магията му лесно премина през защитата на съществото от Ордата, както вероятно бе успяла и Светлината на Туралиън, но макар че рицарят на смъртта леко потръпна, поне не се сгърчи от болка, която да му попречи да говори. И той щеше да проговори.

— Името ти?

Рицарят на смъртта го изгледа злобно с убийствен поглед, но устата му се отвори и от нея сякаш сами излязоха думите:

— Газ Соулрипър.

— Добре. А сега ми кажи защо Ордата възстанови портала? — настоя Кадгар, а Туралиън и останалите се скупчиха зад гърба му.

— Нер'зул — отвърна той. — Нер'зул използва Черепа на Гул'дан, за да разшири рифта.

— Възможно ли е такова нещо? — попита Туралиън.

— Напълно е възможно — отвърна Кадгар. — И сега всичко започва да се изяснява. Знаем, че Гул'дан е създал Тъмния портал с помощта на Медив. Изглежда останките му все още са свързани с него и следователно могат бъдат използвани за контрол върху рифта. Също както Книгата на Медив.

Нер'зул е имал нужда от Гул'дан, или поне от черепа му, за да възстанови портала. А без него Кадгар не би могъл да го затвори, или поне не изцяло. И сега вече той разбра защо рифтът не е изчезнал напълно. Без Черепа на Гул'дан Кадгар никога не би могъл да затвори портала завинаги. А без книгата на Медив не би могъл да е сигурен, че е използвал правилното заклинание.

Той усети потупване по рамото. Вдигна очи и видя, че Туралиън му прави знак да отстъпи встрани. Объркан, Кадгар се подчини.

— Добри новини — каза Туралиън. — Силите ни отблъскват Ордата обратно към Тъмния портал. Получихме вест и от Адмирал Праудмуър. Другите орки също бягат натам. Изглежда група орки са откраднали няколко кораба от пристанище Менетил с помощта на черните дракони, ако можеш да повярваш!

Кадгар въздъхна, спомняйки си за разговора си с Антонида.

— Аз мога да повярвам. Аз... почакай малко. Кораби ли каза?

— Да. Насочили са се на югозапад към Голямо море.

Кадгар сграбчи туниката на Туралиън.

— Югозапад? По дяволите!

— Какво има, Кадгар?

— Орките не бягат. Корабите... тръгнаха са към Гробницата на Саргерас. Гул'дан успя да стигне до нея и намери смъртта си там!

— Защо им е на орките да го правят отново? Медив е мъртъв, а Саргерас го няма. Гробницата е празна — очите му леко се разшириха — ... нали така?

Всичко си дойде на мястото.

— Саргерас го няма — каза бавно Кадгар, — но това не значи, че гробницата е празна. Знаем, че орките търсят артефакти. Ами ако Саргерас е оставил нещо там? Защитата на гробницата не позволява на никое същество от Азерот да влезе в нея, но орките не са от тук! За тях няма пречка да влязат, както нищо не спря Гул'дан, когато... Това е! Това трябва да е!

Кадгар се обърна към рицаря на смъртта и се подпря на колене до него.

— Защо Нер'зул е изпратил орките до Гробницата на Саргерас?

Газ Соулрипър се изсмя, а зловонният дъх от мъртвите му дробове обви лицето на Кадгар. Той се бе свил за краткото време, в което можа да си отдъхне от пленителите си, и сега не възнамеряваше да им съдейства повече. Кадгар се намръщи. Той отново призова магията си, този път без никакво усилие, и сиянието ѝ се проточи като пика към челото на съществото. Соулрипър се сгърчи от болка, но замълча.

— Кажи ни!

— Ние... не ни интересува светът ви! — изсумтя Соулрипър и стисна здраво ръце.

Кадгар раздвижи леко пръсти и този път Газ Соулрипър изрева.

— Ще трябва да се постарая повече!

— А-ха!

Рицарят на смъртта прехапа устни от болка и зъбите му се впиха в гниещата му плът.

— Съдбата ни... е по-голяма, отколкото можеш да си представиш, човеко!

Кадгар усети как пулсът му се усилва. Тези полуистини, тези намеци... Каква всъщност беше реалността? По челото му изби пот, но не от напрежението. Той стисна ръка и рицарят на смъртта се превеи.

— Кадгар... — промълви Туралиън, потръпвайки леко.

— Мога да продължа така цял ден, Соулрипър — каза Кадгар. — Но не получи отговор и вдигна лявата си ръка до дясната.

— Артефакт! — извика рицарят на смъртта. — От гробницата... Скиптър на Саргерас.

— Така е по-добре. И за какво ви е той?

— С него и Книгата на Медив и Окоето на Даларан Нер'зул може... не!

Кадгар се изуми от съпротивата, която рицарят на смъртта му оказваше. Също като Туралиън, той не одобряваше измъчването, но точно сега им оставаше толкова малко...

— Какво може да направи той? Кажете ни!

— М-може да... отвори портали от Дренор към други светове.

Кадгар внезапно спря атаката си над рицаря на смъртта, който се превеи и заръмжа от болка. Занемял, архимагът седна и вдигна поглед към Туралиън. И видя собствения си ужас, изписан в очите на младия командир.

— Други... светове? — промълви Туралиън с треперещ глас. — Азерот и Дренор... не са единствените? — Той се вторачи в рицаря на смъртта, а устните му помръднаха безмълвно. — Светове... други светове? Светове без край, безброй невинни, които да паднат жертви на Ордата?... Светлината да ни е на помощ.

Кадгар кимна.

— Знаем, че е трудно за вярване. Ордата, срещу която се изправихме, бе подивяла от отчаяние и глад. Светът на орките умира и те трябваше да покорят нашия. А сега смятат да отворят портали и до други светове. Същият кошмар ще се повтори отново... и отново.

Туралиън почти не чу думите на другаря си. Те сякаш бяха заглушени от силното сърцебиене, което отекваше в ушите му. Отблъскващият вид на рицаря на смъртта също избледня, засенчен от ярката бяла светлина, която като че ли извираше от главата на паладина.

Той изгаряше от желание да защити хората си... Алианса... всичко живо на този свят от разрухата, която тези неудържими орки бяха решили да донесат. Това бе достатъчно страшно, но сега... други светове! За колко свята ставаше изобщо въпрос? За един? Два? Два милиона? Докато седеше в бялото празно пространство и танцуваше на ръба на лудостта в опита си да проумее непонятното, в него се зароди чувство на истерия. Негова бе отговорността за невинните. Той трябваше да ги защити. Но как можеше да го направи? Толкова много, които...

Изведнъж сърцебиенето му замря. И в това място на чиста ослепителна светлина той видя една фигура, която бе от светлина — самата Светлина. Тя се носеше във въздуха и сияеше, сякаш формата ѝ бе твърда и кристална, но в същото време мека, неопишимо мека — мека като сълза, като прошка... като бледата кожа на Алериа. Около нещото трептяха златни нишки и отначало Туралиън не успя да осъзнае дали те водеха към или излизаха от него... но накрая разбра, че всъщност са и двете. Всичко бе това същество и това същество беше всичко. Командирът се изпълни със страхопочитание и отпи от красивата гледка на сияйното създание, усещайки как го зарежда с надежда и спокойствие, сякаш тялото му бе някакъв празен съд.

„Не се отчайвай“ — дойде глас на камбани, наподобяващ въздишката на океана. — „Светлината е с теб. Ние сме с теб. Независимо колко тежък е мракът, Светлината ще го прогони. Независимо в кой свят, независимо при какви същества, Светлината е винаги там, на онова място, в онази душа. Запомни това, Туралиън, и върви напред с радостно сърце.“

Сърцето на Туралиън сякаш запя в отговор на това и отново възвърна ритъма си. Той осъзна, че изобщо не беше спирало — този дълъг вцепняващ момент на прехласване бе траял само част от секундата.

Кадгар остави Туралиън да се съвземе и накрая командирът вдигна глава. Очите му бяха фокусирани, ясни, а изражението му — решително.

— Трябва да ги спрем — заяви твърдо той. — Не можем да позволим други невинни светове да преживеят нещо... нещо... подобно. То трябва да свърши тук, в Азерот. Никой друг не трябва да

познае нашето страдание. Светлината огрява и други светове и се нуждае от помощта ни. И ще я получи.

Кадгар долови мърморене от няколко възнегодували хора на Туралиън. Туралиън също ги чу и се изправи намръщен.

— Ако искате да кажете нещо, кажете го високо и ясно! — заповяда той.

Войниците, които си шушукаха, се спогледаха и един от тях пристъпи напред.

— Сър... защо просто не ги оставим? Ако има други светове, в които да отидат, може просто да ни оставят на мира?

— Дори да беше толкова просто, не можем да го допуснем. Не разбирате ли? — сопна се Туралиън. — Трябва да ги спрем. Не може да спасим нашия свят за сметка на други невинни животни!

— Освен това — намеси се Алериа, която се приближи към тях, запотена, покрита с прах и опръскана с кръв, която бе твърде тъмна, за да е нейната собствена, — какво би ги спряло да се върнат отново при нас, когато свършат с плякосването на друго място?

Тя притежаваше изключителен слух и, естествено, бе чула всичко. На Кадгар му се стори, че изглежда по-бледа от обичайното, макар и все така зловещо сдържана.

— Да не би да искате да се изправите срещу два пъти по-голяма Орда от тази, която видяхме през Втората война — напълно обединена и способна да отваря портали от Азерот към всевъзможни светове?

Кадгар забеляза разочарованието в очите на Туралиън. Паладинът се бе надявал хората му да го разберат. И явно се бе надявал още повече да получи разбиране от страна на Алериа. Но изглежда елфата все още таеше заслепяваща омраза към орките. Тя всъщност не бе толкова загрижена за другите светове. Искаше сама да преследва и избива орки и не желаше да споделя тази своя страховита наслада с никой друг. Тя се обърна към Туралиън, цветът на лицето ѝ леко потъмня, но после се възстанови.

— Сър, по време на битката забелязах нещо, за което мисля, че трябва да знаете. Забелязахме група орки...

Кадгар едва чуваше музикалния ѝ глас. Нещо друго се бе насадило в мислите му... нещо не беше наред. И в мига, когато осъзна какво е, той избухна.

— Какъв глупак съм само! — извика Кадгар, прекъсвайки Алериа. — Те не губят! — извика по-силно той. — Оттеглят се! Открили са артефактите, които са им били нужни, и сега се връщат обратно в Дренор. Самото им нападение е целяло просто да ни отвлече вниманието, а сега вече са си свършили работата!

Газ Соулрипър вдигна поглед към него, а в блестящите му очи му се четяха шок и страх. Рицарят на смъртта се изправи на крака и разкъса въжетата, с които беше вързан през ръцете, краката и гърдите. Ужасът му увеличи магическите му способности някъде дълбоко в него и Газ отблъсна умствените окови на Кадгар, и вдигна нови щитовете, които блокираха рефлекторния опит на архимага да възвърне контрола си върху тях.

— Вие няма да се месите! — изрева Газ, нахвърли се върху Кадгар и сграбчи гърлото му с бронираните си ръце. — Няма да попречите да изпълним съдбата си!

Рицарят на смъртта стисна ръце и Кадгар се опита да си поеме дъх. Той продължи да се бори със съществуването, въпреки вече замъгления си поглед. Пред очите му се появи мрак, сред който проблясваха диви цветове. Архимагът нито можеше да отблъсне ръцете на рицаря, нито да изрече заклинание. И изведнъж сред невероятния вихър от цветове проблесна чиста светлина. Макар и да стресна очите му, Кадгар усети как се обвива в топлина и чувство на мир, което бе в пълно противоречие с болката от ръцете, стискащи гърлото му и нараняващи плътта му. За миг той се зачуди дали не бе умрял, без да забележи.

Светлината се увеличи и отново спадна. Мъртвите ръце около гърлото на Кадгар се свиха конвулсивно, преди напрежението да изчезне напълно. Магьосникът се олюля и примигна, заслепен от ярката светлина. Закашля се и се задъха, докато дробовете му отново започнаха да се изпълват с въздух.

— Добре ли си?

Гласът бе на Туралиън, който протегна все още сияещи ръце и помогна на Кадгар да се изправи. Кадгар сведе поглед и забеляза, че виолетовата му роба изглежда пепеляво сива — само това бе останало от Газ Соулрипър. После погледна към Туралиън, за пореден път удивен от силата на младия генерал. Туралиън разбра погледа му и се усмихна смутено. Кадгар стисна ръката на другаря си.

— Благодаря ти.

— Не бях аз, а Светлината — отвърна Туралиън с типичната за него скромност.

— Е, твоята прословута Светлина го уби твърде бързо — промърмори Алериа. Дори Кадгар се сепна от отровния ѝ глас. — Можехме да го разпитаме за каруците, които видях.

— Каруци? — възкликна Кадгар. — Кажете ни повече за тях.

Тя се обърна към него, явно по-спокойна да говори с него, вместо с Туралиън.

— Видях няколко орки да влизат в портала. Придружаваха ги черни дракони. Имаше и няколко каруци, но бяха изцяло покрити. Изглежда пренасяха нещо в техния свят.

— Но те дойдоха за артефакти, а не за сувенири — изсумтя Кадгар. — За какво са им били цели каруци?

Алериа сви рамене.

— Не знам, но реших, че трябва ви кажа.

— Още едно парче от пъзела, и то точно когато си мислех, че сме го наредили. — Кадгар изтупа с отвращение робата си и вдигна поглед към другарите си. — Предстои ни сериозна задача. Трябва да организираме поход до Дренор. И трябва да открием и убием Нер'зул, преди да е успял да отвори други портали. Трябва да си върнем артефактите, особено Книгата на Медив и Черепата на Гул'дан, и да унищожим веднъж завинаги Тъмния портал.

Туралиън кимна и с бърз жест привика един разузнавач.

— Изпрати вест до кралете на Алианса — каза бързо той. — Ордата...

Думите му бяха прекъснати от нещо, което изведнъж засенчи слънцето. Той прикри очи и погледна нагоре... и се засмя, виждайки как сянката се пръсна на няколко по-малки крилати форми, които се спуснаха към тях. Това не бяха подобните на стрели форми на дракони, тези бяха по-широки, здрави и меки, покрити с жълтеникавокафява козина и златисти и бели пера.

— Какво ви забави толкова? — извика засмяно Туралиън при вида на Кърдран Уайлдхамър — водача на джуджета Уайлдхамър, който поклати глава и изглеждаше смутен на гърба на грифона си.

— Лош вятър — призна джуджето, подготвяйки Скай'рий за приземяване.

Огромният звяр се приземи грациозно, изграчи и плесна с криле за последен път, преди ездачът ѝ да слезе. Въпреки нажежената обстановка, Кадгар намери сили да се усмихне. Той се радваше да види здравия намръщен Кърдран.

— Пристигаш почти навреме — каза архимагът, пристъпи напред и подаде ръка на джуджето, позволявайки му да я разтърси силно. — Трябва бързо да предадете едно особено важно съобщение.

— Добре! Сти'а да ми обещаете, че с момчетата ще мо'ем да пукаме от бой ония зеленокожи, ще ви изпратим съобщението.

Той махна към няколко от хората си, които се спуснаха напред и застанаха мирно.

— Трябва да изпратим вест до няколко крале — каза Туралиън и усмивката му изчезна.

Кадгар се зачуди дали Туралиън всъщност осъзнаваше колко сериозен може да изглежда, когато се налага.

— Предайте им следното: Орките се връщат в Дренор, но са открили начин да отворят портали към други светове.

Джуджетата се опулиха.

— Пренасят и някакви каруци, натоварени с нещо явно ценно, което още не знаем какво е — продължи Туралиън. — Смятаме да ги проследим и да преминем през Тъмния портал, за да им попречим да отворят други портали. И ще вземем всички необходими за това мерки.

— Сигурен ли си, момко? — попита тихо Кърдран, а Туралиън кимна утвърдително.

Всички замълчаха за миг — те знаеха, че Туралиън е прав за това, което трябва да се направи, но реалността ги оставяше без думи.

— Побързайте — каза Туралиън. — Нека грифоните ви си заслужат хубавата вечеря.

Вестоносците отдадоха чест, качиха се на грифоните си и поеха към небето. Туралиън се обърна към другарите си.

— А сега — каза мрачно той — пригответе се да напуснем родния си свят.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Останалата част от деня премина в хаоса на планирането. Кой да отиде? Кой да остане? Какви провизии да се вземат? Колко време да изчакат? Дебатът премина от дискусия в спор и дори крещене и в един момент Туралиън си помисли, че Алериа и Кърдран може да си разменят по някой и друг удар, докато решат как най-добре да използват грифоните. Но накрая се стигна до един удовлетворителен за всички план. Някои, включително Алериа, искаха да потеглят незабавно.

— Моите рейнджъри виждат ако не по-добре, то поне колкото и орките през нощта — отбеляза тя. — А дори и вие, човечите, разполагате с лунната светлина.

— Не — тропна с крак Туралиън. — Ние не притежаваме вашето зрение, Алериа. Освен това сме изтощени. Орките несъмнено разполагат с предимство през нощта. А и можеш да забележиш, че в момента не ни атакуват.

Елфата присви очи.

— Не, те вероятно си почиват, за да съберат сили и да ни нападнат на сутринта.

Туралиън умишлено не отвърна на думите ѝ. И когато тя най-сетне осъзна, че му се е противопоставила, леко се намръщи, но замълча.

— Туралиън е прав — каза Кадгар. — Изтощени сме. Направо сме убити. Целта тук не е да елиминираме колкото можем повече орки и да режем победоносно, а възможно най-много от нас да преминат от другата страна, за да спрат нещо много по-голямо от тази шепа врагове, които сега стоят пред портите ни.

Туралиън подозираше, че тези думи не са насочени конкретно към Алериа, но определено дадоха резултат. Тя порумения, а после преbledня като лист и излезе от стаята. Туралиън рефлекторно понечи да я последва, но Кадгар го дръпна за ръката.

— Остави я — каза тихо той. — Ако говориш с нея сега, нещата само ще се влошат. Тя е изтощена точно колкото всички нас, и не мисли трезво. Остави я тя сама да дойде при теб.

„Остави я тя сама да дойде при теб.“ Туралиън както винаги се зачуди колко ли много знаеше младият-стар магьосник и дали думите му бяха премерени или просто случайни.

* * *

— Верана, може ли за момент? — обърна се Алериа към заместничката си, когато двете се насочиха към лагера си.

После ѝ даде знак да я последва настрани от пътеката, под светлината на луната и звездите. Верана безмълвно се подчини. Нямаше никакъв спор, че Алериа ще бъде една от елфите, които ще преминат през портала утре на зазоряване. Верана и неколцина други щяха да останат и да подкрепят Синовеите на Лотар, в случай че нещо се обърка. Верана се обърна с въпросителен поглед към командира си.

— Имам специална задача за теб, нещо, което не влиза във военните ти задължения — започна Алериа. — Няма нищо лошо в това да мислиш, че няма да се върна. Може никой от нас да не се върне. Не знаем какво ни очаква от другата страна.

Верана изглежда се разтревожи, все пак двете бяха близки десетки години. Но кимна.

— Разбира се.

— Ако не се върна... ако не се прибера вкъщи... изпрати вест до семейството ми. Кажим им, че съм воювала в света на орките, за да отмъстя за Куел'Талас и да предпазя хората ни от бъдещо нападение. — Тя си спомни за страстните, неоспорими думи на Туралиън — за това, че не могат да позволят други светове, други невинни хора да преживеят ужаса от Ордата. И в гърлото ѝ заседна буца. — Кажим им, че съм отишла да спася и други светове. Други, които се моля никога да не познаят нашата болка. Кажим им, че сама съм направила своя избор, и че каквото и да се случи с мен... сърцето ми винаги ще е с тях.

Тя се разрови в торбичката си и извади три малки огърлици. На всяка от тях блестеше по един красив скъпоценен камък — смарагд,

рубин и сапфир. Верана занемя и вдигна очи, явно разпознала камъните.

— Да. Те са от колието, което родителите ми подариха — потвърди Алериа. — Поисках да го преправят в Стормуинд и да направят от него три. Сега ще задържа едното — тя избра смарагдовото и го окачи на врата си. — Искам да занесеш другите на Верееса и Силванас, когато... — Алериа прехапа устни. — Моля те! Отнеси ги у дома, когато успееш да се върнеш, и ги дай на сестрите ми. Кажим им, че така, каквото и да се случи... винаги ще бъдем заедно.

Очите на Верана се наляха със сълзи, които се стекоха по бузите ѝ. Алериа завидя на способността ѝ да плаче. Заместничката ѝ огледа надписите по колиетата, които Алериа знаеше наизуст: „*На Силванас. Винаги ще те обичам, Алериа*“ „*На Верееса. С обич, Алериа.*“

— Ти ще се върнеш, милейди, и сама ще ги дадеш на сестрите си. А до тогава аз ще ги пазя, заклевам се!

Верана я прегърна силно. Алериа се вцепени. Тя не бе позволявала никой да я докосва, откакто... Но сега си позволи да обгърне с ръце Верана и остана така за един дълъг миг, преди да я пусне. Верана отдаде чест, избърса лицето си и се оттегли към лагера. Алериа остана сама, за да се успокои на свеж въздух, но не след дълго ушите ѝ потрепнаха, долавяйки тих шепот. Тя бързо се шмугна в сенките и се намръщи, разпознавайки гласа на Туралиън. Той стигна до стената и се облегна на нея, а луната освети широките му рамене. Острият ѝ слух долови името ѝ, острият ѝ поглед — блясък на сълзи. Но тя се обърна и изчезна безшумно така, както беше дошла. Разговорът с Верана я беше разтърсил достатъчно и една среща с Туралиън точно сега можеше да провали всичко, което се бе потрудила да постигне през последните две години. Тя не можеше да поеме подобен риск.

Генералът на Алианса остана сам под лунното небе. Въпреки собствения си съвет към всички, той самият не успя да заспи. Думите на Кадгар и лицето на Алериа не изчезваха от съзнанието му и спомените му за пореден път го бяха отнесли към онази вечер, преди две години, когато целият му свят се преобърна.

Туралиън едва дочу тихия шепот заради силните капки дъжд, които обсипваха палатката му. Първоначално реши, че просто му се причува гласът на Алериа: „Туралиън?“ Той се надигна и на слабата светлина от огнището я видя... да стои вътре в палатката му.

— Алериа! В името на Светлината, колко си подгизнала!

Туралиън скочи на крака, облечен само с ленените си бричове, и се спусна към нея. Трепереща, елфата безмълвно вдигна очи към него, а прекрасната ѝ златиста коса бе полепнала по лицето ѝ. Към устните на Туралиън се засилиха хиляди въпроси. Кога се е върнала? Какво се е случило? И най-вече — защо бе тук, в палатката му, сама в този час?

Но всичко това можеше да почака. Тя беше подгизнала и премръзнала и той понечи да свали мантията ѝ, която бе напоена с вода така, сякаш бе плувала в езерото.

— Ела — каза той и захвърли мократа ѝ дреха настрани. — Застани до огнището. Ще ти намеря някакви сухи дрехи.

Сериозният му тон явно я окуражи и тя кимна, протегна малките си ръце към топлината на блещукащите въглища, а той се разрови из багажа си. Туралиън извади една риза, бричове, плащ и мантия. Тя буквално можеше да плува в тях, но поне бяха сухи. Когато се обърна към нея, забеляза, че не бе помръднала. Явно се бе случило нещо наистина сериозно.

— Хайде — каза нежно той и я поведе към един стол.

Обикновено сдържана, почти надменна, сега Алериа изглеждаше като отчаяно дете. Туралиън прехапа устни, потискайки порива си да я разпитва, и коленичи да събуе ботушите ѝ. Те бяха пълни с вода, а краката ѝ — студени като лед. Той бързо ги потърка и забеляза колко са бледи. Когато ги позатопли, той стана и ѝ помогна да се изправи.

— Ето малко сухи дрехи — каза той и я поведе отново към огнището. — Преоблечи се, а аз ще ти направя нещо топло за пиене. После ще поговорим.

Туралиън ѝ подаде дрехите и се обърна, леко изчервен. Зад гърба си дочу леко шумолене и зачака тя да му даде знак, че е готова, за да се обърне. И рязко си пое дъх, когато усети как две малки ръце обгръщат кръста му и една слаба фигура се притиска в гърба му.

Туралиън не помръдна веднага. После бавно хвана студените ѝ ръце, нежно ги повдигна и ги притисна към сърцето си. То биеше бясно. Туралиън потръпна, когато усети нежната целувка на ледените ѝ устни върху рамото си, и затвори очи.

От колко време бе искал това? Колко си бе мечтал за него? Той много бързо осъзна, че е лудо влюбен в Алериа, и до неотдавна не бе очаквал тя да отвърне на чувствата му. Но през последните няколко седмици като че ли тя го търсеше по-често, докосваше го по-често, макар и само закачливо. А сега...

— С-студено ми е — прошепна тя. — Много ми е студено.

Туралиън не издържаше повече, обърна се и я прегърна, прокара ръце по голия ѝ гръб и се удиви колко нежна бе кожата ѝ под неговите загрубели от войната ръце. Слабата светлина на възлицата се отрази в трите скъпоценни камъка, които висяха на колието около дългата ѝ лебедова шия, и оцвети кожата ѝ в топло златисто. Погледът му се замъгли, когато тя вдигна очи към него. Той примигна и прогони сълзите, които се бяха надигнали от дълбоката емоция, докоснала самата му душа.

— Алериа — прошепна той в издълженото ѝ заострено ухо. Изведнъж той стегна ръце, придърпа я по-близо и я притисна силно към себе си. — Нека те стопля — каза той с треперещ глас. — Нека прогоня това, което те е ранило, което те е уплашило. Не мога да понеса мисълта, че нещо те мъчи.

Той не можеше да направи нищо повече, не можеше да поиска нищо повече. Ужасяваше се, че всеки миг тя ще се съвземе и ще му каже, че просто се шегува, а после отново ще се отдръпне на разстояние, за да говори за тактики или стратегии. Туралиън щеше да ѝ позволи да го направи, ако тя наистина искаше това. Ако се нуждаеше от това, за да се съвземе, да възвърне блясъка в очите си и да прогони тази ужасяваща скованост.

Но тя не се отдръпна. А се протегна и докосна лицето му.

— Туралиън — прошепна Алериа и продължи на своя език: — Вендел'о ерану.

Той нежно хвана лицето ѝ в двете си ръце, почувства крехките кости на страните ѝ и осъзна, че въпреки всичките ѝ умения, енергия и страст, тя все пак е крехка. И никога досега не му бе разкривала крехката си същност. По бузата ѝ се стече капчица и той за миг си

помисли, че е сълза. Но в следващия миг видя, че е просто вода от мократа ѝ коса.

Бавно и колебливо... той се наведе и я целуна. Тя му отвърна страстно и склучи ръце зад врата му. Туралиън се олюля, когато тя се отдръпна и прошепна:

— Студено, толкова студено...

Той я вдигна на ръце и остана удивен, че е лека като перце. Положи я на леглото си и придърпа кожите около двама им. И те се стоплиха.

Туралиън потърка уморените си очи и примигна, за да прогони сълзите, които реши, че се дължат на изтощение.

След тази единствена нощ с него, на сутринта Алериа изчезна. Той бе излязъл от палатката си, за да узнае разтърсващите новини. Алериа и рейнджърите ѝ, разбира се, се бяха върнали от разузнаваческата си мисия. И в онази сива сутрин той се изпълни със съчувствие и болка от новината за щурма на Ордата над Куел'Талас. И за Алериа, която бе изгубила близо двадесетина повече или по-малко близки роднини — братовчеди, лели, чичовци, племенници, сред които и по-малкия ѝ брат.

Той бе изтичал при нея, но когато бе протегнал ръка към рамото ѝ, тя се бе отдръпнала. Той се бе опитал да говори с нея, но тя бе отказала. Сякаш никога не са били близки... сякаш никога не са били приятели. Тогава Туралиън усети как нещо в него се пропуква, нещо, което оттогава потискаше, но му продължаваше да му тежи. Но той все пак беше генерал, водач и не можеше да си позволи да се поддава на личните си тревоги.

Но когато я видя отново в Стормуинд, отново подгизнала до кости, той си помисли... или поне започна да се надява... е, явно е било глупаво да се надява на каквото и да е. Но той бе съгласен да бъде глупак до последния си ден. Защото, въпреки всичко, Туралиън знаеше, че винаги ще обича Алериа Уиндранър и ще помни онази единствена нощ с нея, която бе най-красивият, най-щастливият миг в целия му живот.

* * *

— Идват — гласът на Рексар беше дълбок и спокоен.

Гром проследи погледа на полуогъра и кимна.

— Така е — каза той, стисна Горхаул, а очите му проблеснаха в очакване на предстоящото кръвопролитие. Макар повечето кланове да бяха напуснали Азерот, тук бе останала не малка част от оркската армия. И днес Алианса щеше да се изправи срещу страховита сила.

Гром присви блестящите си червени очи, виждайки многочислените войски, които заляха мъртвата земя. Изглежда хората бяха дошли добре подготвени. Но къде бе водачът им — онзи, който изостави хората си и избяга да предупреди останалите? Гром изгаряше от нетърпение да елиминира точно него. Харата, която седеше до господаря си, изскимтя в очакване, а Рексар се засмя на реакцията на любимия си вълк.

— Ела ми, дребен Алианс — измърмори Гром. — Горхаул е жадна.

Туралиън дръпна юздите на коня си, когато премина хълмистата част, заобикаляща малката долина, и се взря в портала. Дори орките наистина да се оттегляха, доста от тях все още бяха тук. Пътят до портала нямаше да е лесен. Трябваше да пробият през една страховита линия от зеленокожи същества и огромните бледи неща, които се биеха редом с тях.

Двама от воините привлякоха вниманието му. Туралиън дори не беше сигурен дали единият от тях е орк. Приличаше на такъв, но кожата му беше жълтеникавокафява, не зелена, и се извисяваше над всички останали. Телосложението му също изглеждаше някак различно. До него седеше черен вълк, който Туралиън предположи, че е точно толкова смъртоносен, колкото господаря му. Впечатляващ воин, да, но не беше водачът.

Ето там. Онзи другият. По-едър от другите, с гъста черна грива, вързана на опашка, с черна брадичка и блестящи червени очи. Тежката му броня бе покрита със странни символи и той се взираше смело в многочислената армия на Алианса.

Погледите им се срещнаха. Пред очите на Туралиън оркският водач вдигна огромната си секира в знак на поздрав.

— Този път сме готови за вас, негодници! — измърмори Данат. Погледът му беше ясен и той бе повече от готов за битка, както и всички останали войници на Алианса.

— Синове на Лотар! Атака! — извика Туралиън.

Войските му нададоха бойни викове и се изляха от всички страни. Двубоят започна.

Планът беше прост — да се избият възможно най-много орки, докато се проправя път към портала. Туралиън се би яростно — замахваше с чука си наляво-надясно и отблъскваше озъбените врагове, които му се изпречваха на пътя. Алериа беше наблизко и както винаги изглеждаше страшно доволна да пролива кръв. Някакво шесто чувство накара Туралиън да вдигне поглед точно навреме, за да види как елфата стоварва меч си върху един злочест орк, докато друг се изправя зад гърба ѝ и вдига страховития си боздуган. Тя изглежда не го бе забелязала — по лицето ѝ бе изписана дива наслада, докато издърпваше меч си от безжизнения зелен труп. Алериа бе прекалено концентрирана върху отмъщението си, за да...

— Алериа! — извика Туралиън, пришпори коня си и се спусна към нея.

Като че на каданс тя вдигна златистата си глава, очите ѝ се разшириха и тя вдигна кървавия меч да блокира удара, но бе твърде бавна, твърде бавна, а той нямаше да стигне до нея навреме...

Молитвата премина през устните му и той протегна ръце напред. Бялата светлина се изстреля и удари орка точно в гърдите. Той залитна назад, изпусна боздугана си и се строполи на земята. За част от секундата Туралиън срещна погледа на Алериа, но в следващия миг тя вече се бе обърнала към поредния орк и той също се фокусира върху битката.

Погледът му се спря върху оркския водач, когото бе забелязал порано. Той сякаш танцуваше около силите на Алианса. Тежката секира в ръката му свистеше, порейки както въздух, така и плът, а звукът ѝ се издигаше над виковете и рева на множеството ѝ жертви. От време на време оркът спираше, за да изкрещи и да посочи нещо.

Но колкото и да беше мощен, той и воините му бяха помалобройни и от погледа му си личеше, че много добре го знае.

Вълната на Алианса продължаваше да приижда към портала и изглежда водачът им промени решението си. Той се обърна и извика нещо на закачулената фигура до самия портал, а тя му кимна. После оркът изрева нещо друго и всички оркски воители в долината побързаха да се подчинят. Те се изтеглиха от Алианса и бавно, но сигурно се насочиха към портала.

Някакво друго движение привлече погледа на Туралиън. Една закачулена фигура се присегна и извади нещо иззад дясната колона на портала. Туралиън не виждаше какво е точно, но беше метално и блестеше на слънцето. Начинът, по който съществото го държеше, го притесни, и той се сети за разговора си с гнома Мекаторк. „Колко ще е безопасно?“... „Смея да вярвам, че ще бъде точно толкова безопасно, колкото всяко друго гномско творение“... Изведнъж орките спряха да атакуват и се втурнаха към портала. Кадгар твърдеше, че са се сдобили с нужните артефакти и сега вероятно са готови да...

— По дяволите! — извика Туралиън.

Надяваше се да греши. Той огледа морето от сражаващи се орки и войници и видя Кадгар до група магьосници. Спусна се към тях и задъхано му докладва какво е видял. Кадгар го изслуша намръщено.

— На тяхно място бих се върнал у дома... но първо бих унищожил портала, за да не може никой да ме последва.

— Точно така мисля и аз. Нещото изглеждаше механично... като някоя от джаджите, които гномите майсторят.

— Или гоблините — каза Кадгар.

И двамата знаеха, че за разлика от гномите, които бяха плътно на страната на Алианса, от известно време насам гоблините с готовност пробутваха измишльотините си и на двете страни.

— Ние унищожихме последния портал, а сега те определено могат да срутят този. А без Книгата на Медив и Черепата на Гул'дан се съмнявам, че ще можем да го отворим отново.

— Да тръгваме тогава! Ще ги задържа — каза Туралиън, вече обръщайки коня си в посока към портала.

Кадгар го последва. Туралиън отблъскваше орките и си проправяше път през тях като обезумял. Кадгар не откъсваше поглед от портала и фигурата, която се суетеше около него. Той се наведе и изстреля мълния към съществото, което се обърна в последния миг, но не достатъчно бързо, за да избегне удара по врата си. Той не бе

достатъчно силен, за да го събори веднага, но закачулената фигура изръмжа от болка и изтърва нещото, вдигайки ръце към раната си.

Кадгар скочи от коня и сграбчи странната машинка. Тя беше голяма колкото малък щит и определено беше механична... и издаваше странен тиктакащ звук. Магьосникът бързо я разгледа, но конструкцията ѝ бе напълно непозната. Нямаше как да я спре. Каквото и да правеше, щеше да се случи, и то много скоро. Кадгар изсумтя и захвърли нещото колкото може по-надалеч, добавяйки към физическата си сила и магия, така че предметът премина над долината и сякаш щеше да прескочи дори насрещната скала... Експлозията разтърси цялата долина.

Гром изруга, наведе се и прикри глава. И усети пощипване по целия си гръб, който се покри с дребни камъчета разтрошена скала. После вдигна поглед и изпълнен с гняв, се запъти застрашително към уорлока. Кра'кул изглеждаше шокиран колкото самия него и се сви, виждайки приближаващия Гром.

— Предател! Щеше да ни убиеш!

— Не! Не, кълна се! Казаха ми, че е щит... щит, който да ни предпази! Не знаех!

Червена сянка падна пред очите на Гром, той вдигна с една ръка уорлока и го разтърси. Как само му се искаше да му прекърши гръкляна, да му откъсне главата и да я захвърли така, както възрастният човек бе направил с устройството, което уж трябваше да ги защити, вместо почти да ги избие до крак.

— Кой ти каза това? Къде е? Ще му изтръгна сърцето!

Той отново разтърси уорлока, полагайки невероятни усилия да потисне жаждата си за кръв.

— Не знам... Малкор ни го изпрати... Той каза, че е щит...

Гром изруга, изблъска безполезния уорлок настрани и се върна към битката. Беше му казано, че нещото е щит, който да използват в последния момент, за да може целият клан Уорсонг спокойно да избяга. Явно го бяха излъгали. Явно някой с положение... Горфийнд? Нер'зул? Някой е възнамерявал останалите тук воители да не успеят да се спасят. Гром се закле да оцелее, въпреки видимо слабите си шансове, за да може този някой да си плати за това.

Експлозията покоси хората му. Алианса бе успял да се съвземе по-бързо от орките и Гром видя, бесен и безпомощен, че ги изблъскват

като животни на югозапад. И той не можеше да направи нищо по въпроса. Една група напредваше от едната страна, втора — блокираше изхода им от друга, принуждавайки воините му да се натрупат към тесния изход от долината, далече от портала. Далеч от дома.

— Така да бъде — изръмжа той.

Алианса може да получи днешната победа, но ще си плати скъпо за нея. Гром отметна глава назад, отвори широко уста и нададе вика, който вцепени двама атакуващи войници на Алианса.

— Бийте се, воини на Уорсонг! Бийте се като истински орки! Нека кръвта ви запее с бойна страст! Разкъсайте ги на парчета! За *Ордата!*

— Някой трябва да остане тук и да наглежда тази група — каза Туралиън, когато дръпна юздите на коня си до Алериа и Кадгар, и зачака Кърдран да се сниши достатъчно, за да може да го чуе. — Ще назнача няколко мъже на входа на долината, за да им попречат да избягат. Всички останали...

Той замълча. Кадгар не му завиждаше. Никой не искаше да преминава през Тъмния портал, макар че трябваше да признае, че някаква малка част от него — онази част, която го накара да стане магьосник — бе особено любопитна какво ще види отвъд.

— Е, знаем какво трябва да направим — започна Туралиън. — Всеки от вас отново да предаде на отряда си, че това е доброволна мисия. Няма да принуждавам насила никого, нито пък ще се сърдя, ако някой не пожелае да ни последва.

Данат кимна, обърна коня си и започна да раздава заповеди на хората си. Алериа пое към рейнджърите си и им заговори спокойно на музикалния си език. Кадгар се усмихна окуражително на Туралиън, но паладинът не му отвърна. Вместо това тихо му прошепна:

— Алериа едва не загина днес. Едва успях да я спася.

— Туралиън — отвърна също толкова тихо Кадгар, — тя е обучен боец. Сигурно може да надвие и двама ни. Много добре го знаеш.

— Точно това ме притеснява. Знам, че обикновено може да се грижи за себе си. Но... станала е нехайна. Станала е... — гласът му

потрепна и Кадгар трябваше да извърне поглед от мъчителното изражение на младежа.

— Тя поставя избиването на орки пред собствената си безопасност — каза Кадгар. — Поема прекалено високи рискове.

Туралиън кимна натъжено.

— Е, сега ще отнесем битката при тях. Това може да й се отрази добре. Може да е добре и за двама ви.

Туралиън леко поруменя, но не отвърна. Сега погледът му бе насочен към войските и той поведе коня си към тях.

— Синове на Лотар! — извика той. — Всички познаваме битката. Познаваме загубата, но и победата. А сега ни предстои непознатото. — Той срещна погледа на Кадгар и леко се усмихна. — Ще отнесем битката при орките. И ще ги спрем. Няма да им позволим повече да тормозят нито нас, нито други светове. За Алианса! За Светлината!

Той вдигна чука си и дочу радостните възгласи на мъжете, когато оръжието му засия с ярка бяла светлина. Кадгар кимна сам на себе си: ето го онова нещо, което той и Андуйн Лотар бяха усетили у Туралиън още при първата им среща с него. Сега му се струваше толкова отдавна... Както командирът на Алианса, така и магьосникът бяха убедени, че този свещеник, превърнал се в славен воин, ще се справи с призиванието си. Че ще съчетае почти невинната си вродена порядъчност с яростната решителност да защити хората си. И сега ще се изправи начело на армията и ще я поведе към един напълно непознат свят. Кадгар се чудеше дали другарят му наистина бе видял колко силно вдъхновява воините си. И как вдъхновяваше един определен сред тях, който сега го гледаше с особено рядко непринудено изражение на красивото си елфско лице.

Туралиън обърна коня си и го пришпори към каменната рампа на Тъмния портал. Конят му се възпротиви, но Туралиън държеше здраво юздите и го принуди да продължи напред. Завихрената енергия го приканваше и той се гмурна в нея. За миг зеленикавото сияние погълна неговата бяла светлина и той напълно изчезна между двете колони на портала. Алериа и Кадгар бяха точно зад него. Магьосникът пришпори коня си и изпита някакво странно чувство, когато човек и животно преминаха през портала — една хладна вълна, последвана от странно привличане, сякаш се понасяха по силно течение. Обзе го студ и за миг

пред очите му падна мрак, появиха се звезди, блещукане и завихрени цветове и накрая всичко се смеси. После се озова от другата страна на портала, където горещият въздух стопли странно смръзналата се при краткия му преход кожа.

Светло... всичко бе толкова светло. Той рефлекторно вдигна ръка, за да прикрие очи от яркия блясък. Беше и горещо... сухата топлина като че буквално се сблъска с тялото му. Той примигна, почака погледът му да се проясни и занемя.

Кадгар стоеше върху каменен под като джудже до огромния, възхитително изработен портал. В сравнение с него този, който тъкмо беше прекрачил, бе доста нехайно и набързо скалъпен. От двете страни на този се издигаха статуи на закачулени фигури, а стъпалата надолу водеха до втора площадка, заобиколена от огромни, тихо пламтящи огньовете. Две колони, на върха на които също гореше огън, се издигаха от двете страни на някакъв път, покрит със странно...

Напуканата червена пуста земя, която се простираше пред тях, му изглеждаше някак позната и напомняше на Прокълнатите земи. Докато се оглеждаше, напред в далечината земята се разцепи. Изригна огън, сякаш се излюпваше дракон и разцепваше земята като черупка. Но очите на Кадгар се спряха върху небето. Червеното небе с цвят на прясна кръв, където грееше гневно пурпурно слънце и ги обстрелваше с адската си жар. И, Светлината да му е на помощ, небето също му бе познато.

— Не... — промълви той с треперещ глас. — Не — прошепна той отново. — Не тук! Не по този начин!

— Какво има? — попита Алериа, но той не ѝ обърна внимание. Всичко бе същото като във видението му — небето, земята...

— Кадгар! Какво не е наред?

Той се сепна, сякаш се събуди от сън, но ужасната картина пред очите му не изчезна. Магьосникът поклати глава и се усмихна насила.

— Нищо — отвърна той. После, осъзнавайки колко прозрачна бе лъжата му, се поправи: — Имах... видение за това място. Не очаквах... Не мислех, че ще го видя с очите си толкова скоро. Това... ме позамая. Моля да ме извиниш.

Алериа се намръщи разтревожено, но разбра, че той няма да ѝ каже повече от това.

— Тук е... — тя замълча, търсейки думи.

Алериа притисна ръка до сърцето си, сякаш чувстваше физическа болка, и за миг Кадгар надви отчаянието си и изпита искрена жал към нея. Тя беше елф — дете на гората, дърветата и живителната, плодородна земя. И сега изглеждаше шокирана, погнусена... почти колкото самия него.

Изведнъж се изви вятър. Без растения, които да държат почвата, силния полъх надигна пепелявата пръст и я повя към тях. Всички се закашляха и посегнаха към нещо, каквото и да е, за да прикрият устата и очите си.

Това е. Изведнъж Кадгар осъзна, че прекрочвайки портала, бе поел към съдбата, която се надяваше да срещне доста по-далеч в бъдещето. Във видението му той изглеждаше точно какъвто бе сега — старец. И вече беше тук. „По дяволите, та аз съм едва на двадесет и две... Тук ли ще умра?“ — помисли си мрачно той, опитвайки се да се съвземе. „Та аз почти не съм живял...“

Вятърът затихна така бързо, както се и появи.

— Грозно място — каза Данат Тролбейн, закашляйки се до тях. Кадгар потърси подкрепа в сериозното изражение на воина. — И това не напомня ли на Прокълнатите земи или само на мен така ми се струва?

Кадгар кимна. Добре, че се появи нещо друго, което да разсее мислите му.

— Техният... този свят се пропиваше в нашия през рифта. И каквото и да е причинило тези щети... опасявам се, че са били уорлоците и тъмната им магия, бе започнала да влияе и на нашата земя.

Кадгар се концентрира и заоглежда околната среда с безпристрастен поглед. Не само че бе мъртва, но изглеждаше така, сякаш бе източена и пресушена. Какво бяха направили орките с това място?

— Слава на Светлината, поне в Азерот успяхме да спрем покварата. Явно земята тук е страдала от същото нещо, но много по-дълго време. Предполагам, че този свят е бил доста по-плодороден.

Алериа се намръщи.

— Пътят... — тя изведнъж пребледня, а красивото ѝ лице се изкриви от гняв. — Тези... чудовища...

Туралиън се приближи до нея.

— Какво има?

— Пътят... — Алериа като че ли не можеше да намери точните думи. Но опита отново. — Той е... покрит с кости!

Всички онемяха. Със сигурност елфата грешеше. Пътят, който сочеше тя, не бе просто тясна пътечка. Беше широк път, по който можеха да се наредят дузина ездачи. По него можеше да се превозват огромни бойни машини. Пътят бе по-широк от моста, водещ до Стормуинд, и толкова дълъг, че краят му се губеше от поглед. За да е постлан с кости, значеше стотици... не... не, хиляди тела, които...

— Милостива Светлина — прошепна един млад мъж.

Той бе пребледнял мъртвешки, а зад гърба му се надигна шушукане. Още докато войските осмисляха тази информация, врагът се появи. Когато преминаха през портала, от другата страна имаше само шепа орки. Кадгар се надяваше да са единствените, срещу които трябва да се изправят сега, но явно някои бяха успели да извикат подкрепление. По хребета в края на пътя на мъртвите Кадгар видя десетки орки, чиито оръжия проблясваха на ярката червена светлина.

За пръв път, откакто започна целият кошмар, свързан с рифта, Кадгар се уплаши, че войниците може да се провалят.

— Това е малка армия — каза спокойно той. Във видението си беше видял и орки, които стоят на един хребет, реват, крещат и ругаят.

— И ние си имаме армия — каза Алериа и погледна към Туралиън.

— Така е — отвърна той, но емоциите накъсаха гласа му. Той също бе разтърсен от първата си среща с този свят, но сега бе възвърнал решителното си изражение. — Армията ни ще застане между орките и тези, които се опитат да ни наранят. Тя няма да стои и да гледа как собственият ѝ свят страда по начина, по който е страдал този. — Туралиън се обърна към хората си. — Синове на Лотар! Това е борбата, за която сме дошли! Повече от всякога, сега ще се бием за родния си свят! Няма да позволим да ни причинят това, което са направили тук!

Гласът му се понесе ясен и чист като песен, светъл и бляскав като чука, който сега вдигна високо.

— За Стормуинд! За Лордерон и Айрънфордъж и Гномригън! За Азерот!

„Така да бъде“ — помисли си Кадгар и последва генерала си към битката.

ПЕТНАДЕСЕТ

Нер'зул седеше на трона си в цитаделата Хелфайър — мрачната, кошмарна крепост, която Ордата построи скоро след обединението на клановете. Той ненавиждаше това място. Това грозно, потискащо и изкривено място с назъбени ъгли, тъмен камък и коридори, които се извиваха един върху друг като подивяла змия. Ако приличаше по нещо на традиционното оркско селище, което се състоеше от малки сгради, колиби и ниски кули, то това бе възможно най-изкривената представа за него, точно както самите орки се бяха покварили и изкривили.

Докато оркските колиби бяха изградени от зелени клони, покрити с кора, тези сгради бяха от тъмен камък, съединен с грубо желязо. Около тях се издигаха странни подпорни колони, които завършваха с блестящи стоманени остриета, като че ли огромни ноктести ръце излизаха от земята, за да държат цялата конструкция. Извитите, свързващи пътеки се проточваха от един покрив до друг, сякаш по-скоро сградите се бяха разтопили и изкривили, образувайки случайни връзки помежду си.

В задната част се издигаше по-висока кула със заострен връх. Точно там бе положен тронът на Блекхенд — фалшивият трон, който Съвета в сянка дари на своята управляваща пионка. Сега този трон принадлежеше на Нер'зул — новият действителен водач на Ордата, а останалата част от цялата грозотия бе негова крепост.

Нер'зул не поглеждаше през сводестия прозорец към портала. Той не искаше отново да се потрися от това колко опустошен бе някога плодородният му свят. Но все пак не можеше да го избегне. Пръстите му несъзнателно докоснаха белия череп, изрисуван върху лицето му. Смърт. Смъртта на този свят, смъртта на хората му, смъртта на собствената му вяра. Загрубелите му ръце бяха изцапани с кръв... кръвта на толкова много невинни. Кръвта на орките, които му се бяха доверили, които той несъзнателно бе подвел.

„Трябва да спреш да мислиш по този начин“ — прозвуча глас в съзнанието му.

Той го игнорира. Когато нямаше физически контакт с черепа на Гул'дан, можеше по-лесно да игнорира гласа му. Но макар да се бе закълел да не се вслушва в него, сега отправи поглед към черепа, който бе положен на една малка масичка. Светлината на факлите танцуваше върху жълтеникавата кост. Нер'зул осъзна, че му говори, сякаш Гул'дан можеше да го чуе. Което до някаква степен бе вярно.

— Нанесохме много щети... ти и аз. Носители на смърт, вестители на гибел... Но сега можем да се опитаме да ги спасим. И твоят череп, стари мой чирако... твоят череп ще участва в това. Мъртъв си много по-полезен за орките, отколкото жив. И сега се завърна при господаря си. Може би заедно ще можем да им дадем нов шанс.

„Но ти не искаш това, нали, господарю?“

Нер'зул примигна.

— Разбира се, че го искам! Винаги съм искал да помагам на хората си! Това, че им донесох само смърт... ме беляза. Затова и нося това. — Той отново докосна боята на лицето си. Черепи — един пред него и един, изрисуван на лицето му. Лицата на смъртта.

„Може някога да е било така“ — гласът на Гул'дан се прокрадна в съзнанието му, мек и успокояващ. — *„Но ти си по-добър от това, велики Нер'зул! Заедно можем да...“*

Звук от стъпки отклони вниманието на Нер'зул от черепа и той остави недовършен разговора си със собственика му. Пред стария шаман стоеше Горфийнд, заедно с един човек, когото той не познаваше — висок, слаб мъж с черни къдрици и къса брада. Странникът беше облечен с пищни одежди и се движеше като водач — грациозно и властно. Нещо в него не изглеждаше както трябва и Нер'зул се намръщи, усещайки силата, която го обвиваше.

— Взех артефактите — заяви направо Горфийнд и посочи голямата торба в ръцете си.

Нер'зул се изпълни с надежда и даде знак на рицаря на смъртта да се приближи. Горфийнд пристъпи към трона и започна да вади един по един предметите и да ги поставя в скута на господаря си. Нер'зул се вторачи в тях и ги заразглежда внимателно. Голямата, тежка книга имаше червена корица с месинговани краища, на която бе изобразен летящ гарван. В центъра на кристала, голям колкото човешка глава, бе изваяна звезда с тъмновиолетови страни. Третото бе дългият тънък

скиптър от сребро и дърво, в края на който блестеше голям бял скъпоценен камък.

— Да — прошепна Нер'зул и отпусна ръце върху трите артефакта. Той усещаше силата, която излъчваха — огромната сила, която бе достатъчна да разкъса пространството между световите. — Да, с тези неща ще можем да създадем нови портали. Ще спасим Ордата. Трябва веднага да се заловим за работа! Заклинание с подобна величина ще отнеме известно време и всичко трябва да бъде изключително точно. — Той си позволи да се усмихне. — Но с тези три неща няма как да не се получи.

Горфийнд се поклони.

— Казах ти, че така ще стане — напомни той на Нер'зул. После отстъпи назад и се обърна към човека, когото бе довел със себе си. — Но нямаше да успеем да се сдобием с артефактите без помощта на черните дракони. Детуинг е техен баща и водач.

Детуинг! Нер'зул стисна здраво облегалките на трона си. Черепи, рицари на смъртта... а сега пред него стоеше мощно същество, което дори носеше името на смъртта. Нер'зул можеше да види истинската форма на дракона, която обвиваше човешката му черупка като облак дим, и вътрешно потръпна. Устните на Детуинг се изкривиха в усмивка, която по никакъв начин не го успокои, и леко кимна с насмешка. Нер'зул се опита да обуздае дивото си сърцебиене. Той бе сънувал и това... тази сянка на смъртта.

— Той ни предостави услугите на децата си в замяна на свободен преход през Тъмния портал за него и орляка му, както и за определен товар, който поиска да пренесе тук — продължи Горфийнд.

— Товар? — Нер'зул овладя гласа си, макар че леко потръпна, осъзнавайки колко странно прозвучава в собствените му уши. — Какъв товар?

— Нищо, за което трябва да се притесняваш — отвърна Детуинг със спокоен, студен глас, в който се долови слаб намек за смъртоносно предупреждение.

За миг пламъците на факлите се полюшнаха, сякаш от силен вятър, и сянката на дракона се издигна зад него, изпълвайки цялото помещение.

„Виждаш ли? Вече летиш с дракона, макар да не го осъзнаваш още. Летиш със сянката на смъртта, Нер'зул. Няма ли да я

приемеш?“

Нер'зул искаше да вдигне ръце и да запуши ушите си, но знаеше, че това би било напълно напразно. Той си пое дълбоко дъх и се успокои.

— Благодаря ти за огромната помощ, Детуинг. Всички орки са ти признателни.

— Лорд Детуинг.

— Разбира се... Лорд Детуинг.

Драконът в човешка форма стоеше пред него, без да си позволи и най-малкия пропуск.

— Има ли нещо друго, което можем да направим за вас? — попита Нер'зул. Той искаше да се отърве от това същество.

Драконът-човек се замисли, присви устни и потърка брада. На Нер'зул му се стори обаче, че жестът му бе престорен.

— Много благородно от твоя страна, велики Нер'зул — отвърна Детуинг след миг, премервайки внимателно сарказма в думите си. — И бих те излъгал, ако кажа, че онзи череп там не ми е направил особено впечатление.

Думите му бяха учтиви, дипломатични, но не можеха да прикрият едва сдържаната сила. В очите на дракона за миг проблесна огън, който засенчи светлината на факлите. Нер'зул преглътна тежко. Дали Детуинг също чуваше гласа на Гул'дан? Детуинг се засмя тихо и протегна добре поддържаната си ръка. На светлината проблесна пръстен.

— Хайде, добри ми, Нер'зул. Доколкото разбирам, тези дрънкулки, с които приятелят ти Горфийнд се сдоби благодарение на мен, ще ти дадат нужната сила да постигнеш целите си. Този череп повече не ти трябва. И аз го искам.

Нер'зул се опита да потуши завладяващата го паника. Макар Детуинг да бе прав, той все пак не желаше да се разделя с черепа. Все пак Гул'дан беше негов чирак и ако в тази пожълтяла реликва все още се съдържаше някакво познание, определено правото да се сдобие с него се падаше изцяло на Нер'зул.

— Търпението ми започва да се изчерпва — прозвуча подкупният спокоен глас на дракона с име на смърт. — Не мисля, че би искал да стана нетърпелив, Нер'зул, нали?

Нер'зул поклати глава и проясни гласа си.

— Моля, вземи черепа, щом толкова го искаш. Това е просто дреболия.

Това, разбира се, бе лъжа и двамата много добре го знаеха. Детуинг се усмихна, разкривайки острите си зъби, и се запъти към черепа. Очите му се разшириха, когато костта се докосна до плътта му, и за миг на нейното място Нер'зул видя шипове, люспи и метални плочи... и тлеещи червени очи на издължената триъгълна глава.

— Трябва да призная, че съм доволен от... съдружието ни. Изглежда и двамата печелим от него — гласът му бе топъл, почти злорад. — Знай, че ако някога ти потрябваме, трябва само да ни повикаш. А сега ви оставям. Няколко от децата ми ще останат тук, за да ви помагат.

Той кимна на Нер'зул и Горфийнд, обърна се и напусна стаята с прикрит под ръкава си череп в ръка. Оркският шаман и рицарят на смъртта се загледаха в гърба му.

— Щеше ми се да не беше вземал черепа — каза Горфийнд, след като се увери, че драконът си е отишъл. — И все пак, ако наистина не ни е нужен, това би била доста дребна отплата за артефактите, с които се сдобихме.

Нер'зул си пое дълбоко дъх, сякаш стаята отново се изпълни с въздух.

— Имаш ли някаква представа защо го иска? — попита той.

— Никаква — призна с неохота рицарят на смъртта.

Погледите им се срещнаха. В блестящите червени дълбини на очите му Нер'зул видя нещо, което го притесни почти толкова, колкото и присъствието на дракона.

— Времето минава, а прозорецът ни не е широк. Да се залавяме с подготовката възможно най-бързо.

Всички трябваше да напуснат този мъртъв свят, преди да е станало твърде късно.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Кадгар с изненада откри, че му харесва да наблюдава нощното небе на този свят... То не беше червено... Магьосникът въздъхна и насочи телескопа си към една особено ярка звезда. Тя се намираще съвсем близо до съзвездието, което бе нарекол „Чука на Туралиън“. И сега, ако само...

— Колко още?

Кадгар се сепна, подхлъзна се и бързо се хвана за покрива.

— По дяволите, Алериа, престани да се промъкваш така!

Красивата елфа, която надничаше през прозореца, сви рамене.

— Просто така се движа, какво да направя?! А ти си толкова фокусиран, че няма да забележиш дори ако някой огър се потътри насам. Колко още?

Кадгар въздъхна и потърка очи. Кулата, върху която се бе покатерил сега, бе част от предния пост, който бяха нарекли „Крепост на честта“^[1]. Беше им отнело месеци да поставят основите ѝ и още толкова да завършат външните стени и няколкото постройки, включително тази. По време на строителните работи им се бе наложило да устояват на атаките на Ордата, но за щастие повечето от тях бяха само дребни засади. Ордата определено беше някъде там. Сигурно бе и това, че се крие. И точно причината за това бе накарала Кадгар за пореден път да излезе тук и да се взира в звездите.

Последните няколко месеца не минаха съвсем безпрепятствено. След като пристигнаха и извоюваха победа при първата си битка с орките на тяхна територия, Алианса получи контрол върху портала. Или поне от тази страна. Скоро след първия си преход хората се радваха на последвалите подкрепления и припаси. „В знак на уважение от кралиците на Алианса“ — беше им казано. Особено добре дошли бяха няколкото бурета бира. За този дребен лукс трябваше да благодарят на Магни Бронзбиърд.

Но всичко това не продължи дълго. Когато втората каравана с припаси не се появи в уречения ден, малък отряд бе изпратен да

разузнае и се върна с новината, че орките са си възвърнали контрола върху портала от страната на Азерот. И така припасите, които правеха живота им тук не само възможен, а сравнително поносим, започнаха да идват все по-рядко. По същия начин пристигаха и обещаните допълнителни отряди. Туралиън оптимистично бе предположил, че ще успее да организира атака в рамките на един месец, но заради постоянната смяна на контрола над портала, обещаното подкрепление така и не успя да пристигне.

Орките се бяха укрили в една противно изглеждаща крепост на запад от Крепостта на честта. Тя беше огромна и добре укрепена в допълнение на ужасния ѝ вид, и една евентуално успешна атака изискваше много внимателно планиране и сериозна подготовка.

— Скоро — каза Кадгар на Алериа. — Скоро ще стане.

Отначало изглеждаше като пъзел. Малко след като пристигнаха и започнаха строежа на крепостта, започнаха нападенията на орките. Това само по себе си не бе изненадващо. Странното бе, че не спираха да атакуват. Не всеки ден и не по много, но все пак достатъчно. Странно бе и това, че те като че ли вече не се интересуваха от портала.

* * *

Една вечер Туралиън се беше обърнал към Данат, Алериа, Кърдран и Кадгар.

— Може да твърдите всичко за Ордата, но орките определено не са глупави.

— Тогава защо продължават да ни атакуват така? Не са достатъчно многобройни да завладеят крепостта. А и явно не целят да си върнат портала.

— Не мисля, че е късно да попречим на Нер'зул да отвори нови портали — намеси се Кадгар. — Макар че не съм сигурен дали вече не са успели да го направят. Той разполага с нужните артефакти. Но явно му трябва и нещо друго.

Кадгар се бе облегал в грубия си дървен стол и потърка дългата си бяла брада.

— Ще му трябва огромна сила и някаква сложно заклинание, нали? — попита Данат. — Може би през цялото време е подготвял

детайлите.

— Съмнявам се — отвърна Кадгар. — Да, наистина ще е сложно. Но съм сигурен, че се е погрижил за него, докато е чакал артефактите. Скиптър, Книга и Око — замисли се Кадгар. — И какво още? Какво ли още чака?

Бяха опитали да разпитат няколко пленени орки, но никой от тях не им каза нещо полезно. Тези не бяха рицари на смъртта, а обикновени войници — пушечно месо, което цели само да забави Алианса, докато Нер'зул чака... каквото и да е.

Макар да знаеше, че е по-добре да пътува с малко багаж, Кадгар си беше позволил да вземе някои неща със себе си. Едното бе пръстенът, който му позволяваше да разбира всеки чужд език, както и да бъде разбран на неговия. Точно това му позволи да разпитва орките, които говореха само родния си гърлен език. Сред другите неща бяха няколко книги... книги със заклинания, и една, която някога бе принадлежала на Медив. В нея нямаше нищо магическо — съдържаше само бележки за Дренор, неговото небе и континентите му.

Кадгар намираше утеха в това да се вира в нощното небе. То беше червено само през деня и магьосникът се забавляваше да наблюдава съзвездията, докато умът му се занимава с мистерията на Нер'зул. И една нощ, когато бе толкова увлечен, като че ли звездите съдържаха отговора, той получи прозрение. Оказа се, че звездите наистина знаеха отговора.

— Скиптър, Книга и Око! — извика той на Кърдран, който бързо изхвърча от стаята си.

— Ъ? — възкликна сепнатото джудже. — Ума ли си изгуби, момко?

— Извикай останалите, трябва да поговорим.

Не след дълго другарите, лидери на различни сили, се събраха в кулата.

— Туралиън, ти си пръв. Ела и погледни през телескопа. Кажи ми какво виждаш.

Туралиън го изгледа напълно объркан, но се подчини. Погледна през телескопа и каза:

— Виждам... звезди. Какво всъщност трябва да гледам?

— Съзвездията... групи от звезди — Кадгар бе толкова развълнуван, че думите му сами изскачаха от устата му. — На какво ти

приличат?

— Ами, едното наподобява някакъв квадрат. Другото е дълго и тънко. И не виждам други по-ясно определени форми.

— Не... просто не си свикнал да ги разпознаваш. Едно от нещата, в които Медив бе особено вещ, бе астрономията. Той имаше книги със звездни карти на съзвездия, каквито никога не бях виждал. Съзвездията на този свят.

— Т'ва е мно'о хубаво, момко, ама не мо'еш ме накара да се 'дигна до там, ако не ми ка'еш защо — изсумтя Кърдран.

— Виж това — Кадгар пхна в ръцете на джуджето една книга.

Туралиън продължи да се визира през телескопа, докато Алериа, Данат и Кърдран разглеждаха страниците на книгата, които Кадгар им посочи.

— Какво виждате?

— Имена на съзвездия — отвърна Данат. — „Скиптър“... „Тома“ и... „Виждация“.

— Скиптър, Книга и Око — промълви бавно Алериа и вдигна поглед, изпълнен с възхищение към Кадгар. — Значи... Нер'зул се е нуждаел от тези артефакти, защото са отговаряли на тези съзвездия?

— И да, и не — отвърна Кадгар, който едва сдържаше вълнението си. — Много повече от това е. Веднъж на всеки петстотин четиридесет и седем години се наблюдава звездно събитие, което включва тези три съзвездия... Виждате ли тази червеникава точка по средата на страницата? Това е първото нещо, което ще се появи. След около месец ще видим комета, която ще премине през „Скиптър“. А по време на следващия лунен цикъл луната ще се намира точно в центъра на „Окото“. Съдейки по бележките, явно ще е доста зрелищно.

— Значи, щом Нер'зул разполага с предметите, отговарящи на тези съзвездия — започна бавно Туралиън, без да откъсва поглед от звездите — и използва артефактите в момент на особено рядко звездно събитие с точно тези съзвездия... Той ще увеличи силата им, нали?

— При така постигната хармония, симпатичният резонанс... В името на Светлината, Туралиън, не мисля, че Нер'зул може да се провали, ако използва такава енергия.

Туралиън се отдръпна от телескопа.

— Кога? — бе единственото, което промълви.

— След петдесет и пет дни, а силата ще се задържи три дни.

* * *

Те очакваха още подкрепления и се ядосваха на закъснението им. Но поне знаеха точно колко още могат да чакат и кога ще трябва да атакуват, независимо от бройката си. Кадгар въздъхна, обърна се към рейнджъра, който бе прекъснал взирането му към небесата, и се вмъкна обратно през прозореца.

— От вчера сме по-близо с един ден. Не мога да забързам звездите, Алериа.

— Скоро, скоро, търпението е добродетел — изсумтя гневно Алериа, когато Кадгар се върна обратно в стаята. — Писна ми от баналности.

— Доста си нетърпелива за елфа.

— А ти си твърде бавен за човек. Искам да се бия, а не да стоя затворена тук.

Кадгар не успя да се овладее и избухна.

— Ти не искаш да се биеш, Алериа, а да умреш.

Тя изведнъж се вцепени.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички го виждаме. Втурваш се в битка жадна за кръв, жадна за мъст. Станала си нехайна. Биеш се зле, Алериа, а преди не беше така. Затова Туралиън все ти заповядва да стоиш наблизо, а понякога дори да не участваш. Страх го е да не те изгуби.

Погледът ѝ беше надменен, студен и гневен.

— Не съм негова, че да ме губи. Не принадлежа на никого, освен на себе си.

Кадгар знаеше, че трябва да замълчи. Но не можа да го направи. Прекалено дълго време се бе въздържал, наблюдавайки как Алериа и Туралиън, които явно все още се обичаха, се обикалят като уморени кучета. И повече не можеше да понася тази гледка.

— Ти не принадлежиш дори на себе си. Отдала си се на мъртвите. Но присъединяването към тях няма да ги върне, Алериа. Тук, в тази крепост, има един добър, интелигентен мъж, който може да ти даде някой и друг урок за живота. Трябва да се опиташ да поживееш малко... да се отвориш за нещо толкова рядко и прекрасно, вместо да затръшваш врати.

Тя се засили към него и спря на няколко сантиметра от лицето му.

— Как смееш да ми говориш за такива неща! Това не е твоя работа! Какво ти пука за моя живот?

— Пука ми, защото аз нямам подобен избор!

Признанието му изригна, преди да успее да го възпре, и двамата замълчаха за миг, вторачени един в друг. Той самият не бе осъзнал тази истина, но ето че сега тя сама излезе наяве — гола и чиста.

— Знам, че мислиш, че животът ни е изключително кратък. Младостта ни е още по-кратка. Кажете-речи най-много десет години млад и здрав... по-жив от всякога? Аз бях лишен дори от това. Станах старец на седемнадесет. Алериа, аз съм по-млад дори от Туралиън. Погледни само това лице! На двадесет и две съм... но кое двадесет и две годишно момиче би пожелало такъв старец?

Той посочи към лицето си — сбръчкано и очертано със снежнобяла брада и коса. Тя ахна тихо и отстъпи назад. Състрадание смекчи изражението ѝ. Рязко притеснен, Кадгар извърна глава.

— Просто... не искам вие двамата да захвърляте нещо, до което аз никога няма да мога да се докосна... Просто това понякога ме гложди. И съжалявам. Не трябваше да си го изкарвам на теб.

— Не... аз съжалявам. Не мислех трезво.

Тишината се проточи — тежка и неловка. Накрая Кадгар въздъхна.

— Хайде, да потърсим Туралиън и другите. Трябва да приключим с плановете си, защото нещото ще се случи... е, ти знаеш.

— Скоро — каза тя и го удостои с нехарактерна за нея мила усмивка.

* * *

— Мястото е огромно — поясни Алериа.

Туралиън беше помолил тя и отрядът ѝ да проучат цитаделата и сега двамата, заедно с Кадгар, Кърдран и Данат седяха в залата за срещи и обсъждаха новостите.

— Само по пътеките около стените сноват десетки орки. Имат и наблюдателни кули — тя посочи към едно място на картата. — Трябва

да ги нападнем от тук. Докато вие им отвличате вниманието там, рейнджърите ми могат да елиминират стражите. Ако не успеят да подадат сигнал за опасност, основната сила ще се излее през главните порти... където ще ги чакате вие.

— Добре — каза Туралиън. — Ще атакуваме от две страни, едната от които изобщо няма да очакват. Трябва да ги ударим добре. Да им отрежем пътя, за да не могат да избягат. После ще свием редиците и ще посечем всеки, който ни се опълчи.

— Ний ще атакуваме от горе — включи се Кърдран. — Ше им намерим работа, докато вий, момци и моми, довършвате нещата.

Туралиън кимна, но Алериа поклати глава.

— Вие ще сте заети с вашите проблеми — каза тя. — Те имат дракони, не помниш ли?

Всички бяха виждали дългите тъмни форми, които кръжаха над цитаделата или внезапно се спускаха надолу като огромни хищни птици. Но Кърдран се засмя.

— Тъй е, ама са само шепа, момиче! Ше ги избием за нула време, не зна'ш ли?

Туралиън не успя да сдържи усмивката си към увереността на водача на Уайлдхамър.

— При всички положения — каза той — по-добре, за всеки случай, да не разчитаме на помощ от ездачите на грифони.

Кърдран кимна и погледна към Кадгар.

— Можеш ли да направиш нещо за уорлоците или драконите?

— Сигурен съм, че ще измисля нещо — отвърна Кадгар и се обърна към Кърдран. — Имам няколко идеи как да подпомогна грифоните ви и дори войниците на земята.

Туралиън кимна. Планът започваше да се изяснява. А сега предстоеше онази част, която най-много го притесняваше. Той си пое дълбоко дъх.

— Някой ще трябва да остане и да контролира крепостта ни, в случай че се наложи да се изтеглим. Алериа, бих искал този някой да си ти.

— Какво?

Тя се вторачи в него със зяпнала уста.

— Много е важно тук да остане някой, на когото имам доверие. Това е нашето укрепление. Не можем да рискуваме да го изгубим, ако

разделят силите си...

— Нуждаеш се от мен на бойното поле.

— Вече ти казах, нуждая се от теб тук. Изпрати рейнджърите си да елиминират стражите.

Тя поклати златистата си глава.

— Не го прави. Всеки войник тук знае как да удържи крепостта. Рейнджърите ми се подчиняват само на мен. И нямам намерение да ги поверявам на теб. Не и ако ми заповядаш да остана.

— Бъди разумна — започна той, но тя го прекъсна.

— Разумна? Аз съм ветеран на повече битки, отколкото са годините ти, Туралиън!

— Алериа, ти си... безразсъдна — каза Туралиън, колкото и да съжеляваше, че се наложи да го направи. — Спасих ти живота, когато...

— И аз съм спасявала живота на всички ви, и то неведнъж!

— Господа — намеси се Кадгар, постави ръце върху раменете на Кърдран и Данат и кимна към звездите, — сигурен съм, че и двамата искате да видите звездната подредба, за която ви говоря.

— Ами да! — отвърна Кърдран и тримата бързо се оттеглиха.

Туралиън беше прекалено фокусиран върху Алериа, за да забележи, че им бе предоставен момент на спокойствие.

— Алериа, ти не се биеш умно. Не и напоследък. Не мога непрекъснато да те пазя от теб самата!

— Имам право да отмъстя! Те изклаха семейството ми... хората ми...

— Мислиш ли, че Лират би искал да съсипеш живота си? Какъв завет към живота му би било това? — Той за пръв път повдигаше въпроса за брат ѝ и името му потуши жарките слова по устните ѝ. Без да се замисли, Туралиън не изчака отговора ѝ и продължи: — Знаем, че си прекрасен воин. Но... не и точно сега.

— Лират... другите... Не бях с тях. Може би щях да мога да направя нещо. Но не бях там! Стоях в безопасност, докато те измираха.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Туралиън рязко си пое дъх. Досега не я беше виждал да жалее за близките си.

— Затова направих единственото друго нещо. Тръгнах след убийците им. И това ми помогна. Помогна ми да потисна болката.

И изведнъж Туралиън разбра.

— Онова, което ми каза онази вечер — започна той, молейки се да не каже нещо погрешно, — поисках да ми го преведат — той се поколеба, но прошепна: — „Помогни ми да забравя“.

Напиращите сълзи се търкулнаха по ъгловатите ѝ страни.

— Но аз не исках да забравя. Не исках да ги оставя просто да изчезнат. Ако не скърбя за тях... сякаш не са си отишли.

Сълзи напълниха и очите на Туралиън. Сърцето му се късаше. Но тя имаше нужда от това. Имаше нужда да скърби, да оплаче мъртвите. Избиването на орки вече не ѝ помагаше по същия начин, вече не можеше да потиска болката ѝ и тя започваше да се разкъсва от всичко, което задържаше в себе си.

— Не мога да остана тук. Не искам това от мен. Последния път останах. Не искам да гледам как някой, когото обичам, отива да срещне смъртта, докато аз...

Изведнъж ръцете ѝ го обгърнаха и тя зарови лице в гърдите му. Той я прегърна. Слабото ѝ тяло се разтресе от ридание, което бе потискано толкова дълго време, и тя се вкопчи в него като удавник. Туралиън притисна устни към златистата ѝ коса и вдиша аромата ѝ на борова гора и цветя.

— Никога няма да те изоставя — закле ѝ се той.

Тя вдигна лице към него.

— Аз също — прошепна тя, докато той се наведе да я целуне, — никога няма да те изоставя.

[1] „Крепост на честта“ — Honor Hold (англ.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Готово! — Нер'зул се отпусна в трона си и за миг затвори очи, преди да погледне към свитъка, който лежеше в скута му.

Беше прекарал месеци в проучване, четене и концентрация, но най-накрая заклинанието беше готово. Щом звездите се подредяха, той щеше да може да отвори портали към други светове и хората му отново щяха да могат да имат свой свят, дори светове, толкова пълни с живот, колкото бяха навремето самите те. И всичко щеше да бъде негова заслуга.

— Добре — изръмжа Килрог, който седеше близо до него. — Остават няколко дни до пълното подреждане на звездите и тогава най-сетне ще можем да оставим това проклето място на човеците. И ще започнем да градим нов живот!

Нер'зул погледна замислено едноокия воин. Килрог винаги го изумяваше както с острия си ум и отличния си тактически усет, така и с бойните си умения. И когато белязаният вожд на клана Блийдинг Халоу изкуцука през портала, Нер'зул беше решил, че би било грешка да го изпраща отново на бойното поле. Освен това от клана Блийдинг Халоу не бяха останали много воини — две години криене от човеците бе намалило значително броя на някога могъщия клан. Нер'зул бе предпочел да държи Килрог близо до себе си и да назначи воините му за своя лична охрана. Собственият му клан Шадоумуун не бе особено доволен от това, разбира се, но той все още бе достатъчно многоброен, за да се опълчи на Алианса. Пък и Нер'зул вече се смяташе за военачалник на цялата Орда, а не само за вожд на клан. И като такъв не можеше да проявява предпочитания.

— Първо ни чака път — каза той на Килрог и посочи към цитаделата около тях. — Не мога да рискувам заклинанието да се провали. Докато разполагаме с помощта на звездите, трябва да получим и помощта на самата земя. Трябва да имам достъп до възможно най-много лей линии, за да може самият Дренор да захрани заклинанието, което ще ни освободи от пагубния му капан. — Той

въздъхна. — Има само едно място, което е идеално за тази цел — Храмът на Карабор.

Едното око на Килрог се разшири, но като цяло изражението му си остана същото.

— Черният храм! — прошепна той.

Нер'зул кимна и се постара да прикрие собственото си отвращение от това място. Той все още с погнуса и не малко вина си спомняше за войната с дренаите и от идеята отново да влязат в някогашния им храм го побиваха тръпки, макар да знаеше, че Килрог и Ордата не споделят чувствата му. Те все още приемаха смъртта на дренаите като велика победа, а Черния храм — като славна плячка. И ако Нер'зул искаше да ги води правилно, той самият също трябваше да повярва в това.

— Ако извърша ритуала там, успехът ни ще е сигурен.

— Тогава веднага ще се заема с приготовленията по заминаването ни — каза Килрог.

— Заминаване? Къде ще ходим? — попита Каргат, след като нахлу в тронната зала.

От лявото рамо на вожда на Шатърд Хенд стърчеше счупена стрела. Сега той се присегна и я издърпа, ръмжейки. Нер'зул бе поставил Каргат начело на атаките срещу крепостта на Алианса и глупакът бе настоял да участва в много от битките. Повечето пъти дори не успяваха да се изправят директно срещу врага — стрелците на Алианса сееха смърт от високо, докато на Каргат му писнеше и заповядваше отстъпление. Но това поне държеше човеците заети... а също и Каргат.

— Трябва да отида до Черния храм, когато се подредят звездите, за да направя заклинанието за новите портали — обясни Нер'зул, нави свитъка и грижливо го прибра в торбичката, закачена за колана му.

Стана от трона си и разсеяно я потупа. Това не бе най-удобното място, на което бе седял, но определено бе най-внушителното. Пък и щеше да се сдобие с ново в следващия свят, в който отиде.

— Ще свикам войските — отвърна Каргат и понечи да тръгне, но Нер'зул го спря.

— Не — каза той. — Още не. По-добре извикай Дентарг и Горфийнд. Ще говоря с четирима ви тук и ще ви запозная със задачите ви.

Каргат се подвоуми и Нер'зул изрева:

— Сега!

Каргат отдаде чест с косата, която заменяше липсващата му китка, и бързо напусна залата.

— Ще изпратя вест до Хелскрийм — каза Килрог и се обърна да си върви.

— Не.

Килрог се обърна бавно и изгледа Нер'зул.

— Те са все още на Азерот. Трябва да известим Гром и останалите.

— Не, не трябва. Гром Хелскрийм вече получи заповедите си. Той също е част от плана ни.

Килрог изглеждаше обезпокоен и Нер'зул се принуди да се изправи в целия си ръст.

— Не се съмняваш в решенията ми, нали, Килрог?

Последва дълъг момент, изпълнен с напрежение, но накрая Килрог склони глава.

— Разбира се, че не, шамане.

— Иди и събери воините си — заповяда му Нер'зул, след като се увери, че Каргат вече си е отишъл. — Кажим им, че тръгваме съвсем скоро.

Килрог кимна и се оттегли, а Нер'зул започна да снова нервно изстаята. Чудеше се дали бомбата наистина е избухнала, както го бе уверил Горфийнд. Трябваше да е. Гром не се беше появил с кървясали, жадни за сеч очи. Това беше хубаво. Хелскрийм трудно се поддаваше на контрол, но все пак бе изиграл ролята си. И вече не бе необходим.

Не след дълго Килрог се върна и кимна леко в знак на потвърждение, че воините му са готови. Горфийнд пристигна няколко минути по-късно, последван от Каргат и Дентарг.

— Много добре — започна Нер'зул, след като всичките му лейтенанти се събраха. — Завърших заклинанието — обърна се той към Горфийнд и Дентарг и двамата му се усмигнаха доволно.

— Знаех си, че ще успееш, господарю! — възкликна Дентарг.

— Значи, ще отидеш до Черния храм? — попита Горфийнд и усмивката му се разшири за изненада както на Нер'зул, така и на Дентарг.

Нер'зул осъзна, че е трябвало да очаква това. Горфийнд бе един от най-обещаващите млади шамани, които бе виждал в живота си по отношение на способности и възприемчивост, ако не и емпатия, и се бе превърнал в особено мощен, уверен и хитър уорлок, преди да умре. И откакто се бе завърнал като рицар на смъртта, той още повече бе увеличил силата и прозорливостта си. И явно скоро щеше да се превърне в заплаха.

— Да. Това е идеалното място за ритуала.

— Мога да подготвя войните преди смрачаване — заяви Каргат. — Ще оставим малък отряд, който да пази крепостта, а останалите ще ви охраняват по пътя.

Но Горфийнд поклати глава.

— Алианса няма да стои в капана ни дълго време. И когато осъзнаят, че атаките ни само ги държат настрана, ще ни нападнат с цялата си сила.

Нер'зул кимна — той вече бе обмислил това.

— Ти ще останеш тук с клана си — заповяда той на Каргат. — Задържайте силите на Алианса, докато ние отидем до Черния храм. Ще ми е нужно известно време. Трябва да ги забавите възможно най-дълго. Ако оцелеете, присъединете се към нас.

Каргат леко пребледня, но се съвзе и кимна.

— Пустошта пред тези стени ще се отрупа с телата им! — обеща той и вдигна косата, закрепена за ръката му.

После кимна на останалите трима, завъртя се на пети и се оттегли. Другите го чуха как започна да крещи заповеди, веднага щом излезе от залата.

— Не могат да победят — обади се след миг Дентарг.

— Няма нужда да побеждават — отвърна Нер'зул и сви рамене. — Трябва само да държат Алианса далеч от нас достатъчно дълго, за да завърши ритуала. Тази цитадела е стабилна, а войните Шатърд Хенд са славни бойци. Ще се бият добре, а останалата част от хората ни ще почете паметта им на новия свят, който ще завладеем в тяхно име.

— Разбира се — Дентарг леко потрепна, но прие тънкото порицание. — Не се съмнявам във верността на Каргат, нито в способностите на войните му. Той ще се бие до края.

— Да — Нер'зул се обърна към огъра-магьосник от клана Шадоумуун. — А ти ще се биеш рамо до рамо с него.

— Какво? — този път Дентарг се олюля от изненада. — Но господарю, ти се нуждаеш от мен в Черния храм! Мястото ми е до теб! Изведнъж Нер'зул се изпълни с гняв — жарък и чист.

— Мястото ти е там, където аз кажа, че е!

Той се озъби, а гласът му се снижи от яд. Очите на Дентарг се разшириха.

— Лицето ти... — прошепна той и отстъпи пред страха и шока, които го завладяха. — Черепът...!

След миг Нер'зул усети как гневът го напуска. Той се присегна и докосна белия череп, изрисуван на лицето си — стори му се същият както винаги.

— Тези човеци имат магьосници — каза той с по-спокоен глас. — Някой трябва да ги спре, някой, който притежава достатъчно сила да го направи. Някой, на когото мога да се доверя!

Той пристъпи напред и положи ръка върху рамото на огъра. Дентарг отстъпи назад и Нер'зул свали ръка.

— Този някой трябва да си ти.

Дентарг сведе поглед към Горфийнд.

— Защо той не остане?

— Аз познавам порталите и рифтовете много по-добре от теб — отвърна рицарят на смъртта. — Нер'зул се нуждае от мен за ритуала, но пък мога и да остана и да покажа едно-друго на тия човеци.

Дребните очички на Дентарг се насочиха отново към Нер'зул.

— Няма да имам нужда от него — каза Нер'зул с благ, почти оправдателен тон. — И макар да искам да те взема с мен, ти би ми помогнал много повече, ако останеш и подкрепиш Каргат с магическите си умения.

Огърът най-накрая кимна.

— Ще направя така, както заповядаш, господарю. Ще спра човешките магьосници. И ако оцелеем, ще дойдем при вас в Черния храм.

В гласа му ясно отекна желанието му да види това място и да пристъпи в залите му.

— Добре — Нер'зул кимна и се обърна настрани. И двамата знаеха, че шансовете на Дентарг са извънредно малки. — Ще оставя черните дракони тук, за да ви помагат в битката. Сега иди и организирай действията си с Каргат.

С крайчеца на окоето си той видя как Дентарг кимна и се заслуша в тежките му стъпки към изхода. Щом гръмовните му стъпки замряха, Нер'зул се обърна отново към Килрог и Горфийнд.

— Съберете войните и рицарите си — заповяда им той. — Тръгваме веднага.

След по-малко от час Нер'зул седеше на гърба на вълк и напускаше цитаделата Хелфайър, наобиколен от Килрог и войните му, докато Горфийнд и неговите рицари на смъртта проверяваха пътя напред. Зад тях Каргат Блейдфист и орките му ги изпращаха с викове от стените на цитаделата, крещейки името на Нер'зул. Военачалникът на Ордата постави една ръка върху торбичката си, за да се увери, че свитъкът е там, зарови другата си ръка в гъстата козина на вълка и продължи напред.

И повече не се обърна.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Онази нощ Алериа остана при Туралиън. Те говориха дълго, дълго време и най-сетне успяха да издигнат мост над пропастта, която бе изникнала между тях. Когато думите станаха излишни, те оставиха сърцата и телата им да продължат лековития процес. На следващата сутрин двамата излязоха заедно от стаята и въпреки многозначителните усмивки на другарите им, и двамата усетиха, че всички искрено се радват за тях. Въпреки че днес щяха да се изправят пред смъртта, те знаеха, че ако оцелеят, ще ги чака истинско щастие. А те щяха да оцелеят. Туралиън не възнамеряваше да се разделя с нея точно когато отново я бе спечелил.

Още преди зазоряване я целуна страстно и тя потегли заедно с рейнджърите си. Бяха обсъдили всички сигнали и подробни детайли и накрая планираха и времето за действие.

— Ще изгасим светлините за десет секунди и после, ако сме успели да превземем кулата, отново ще ги запалим — беше му казала тя. — Ако не сме успели да ги елиминираме всичките, преди слънцето да се появи на хоризонта, все пак тръгвайте. След час ще могат да виждат толкова добре, колкото вас, и този план ще отиде по дяволите.

Туралиън кимна. Той бе спокоен, защото знаеше, че тя, макар и да се биеше далеч от него, не би допуснала излишни рискове. Алериа отново бе възвърнала разсъдъка си.

Данат щеше да поведе първата атака за примамка, докато Туралиън щеше да доведе основните сили, веднага щом Ордата се включи в битка. Данат и хората му щяха да бъдат по-малочислени, но не за дълго.

— Известно време няма да ви е лесно — беше ги предупредил Туралиън. — Но бъдете сигурни, че всичко ще се развие според плана — и за миг се поколеба. — Може да ви се стори, че се повтаря битката при портала, Данат.

Данат бе вдигнал решителен поглед към командира си.

— Не, няма. Този път ние ще сме тези, които ще хванем зелените проклетници неподготвени. Имам ти пълно доверие, Туралиън. Духовете на мъртвите ни момчета ще се бият рамо до рамо с нас. И ще намерят покой, щом заклешим орките между двете редици.

Туралиън потръпна.

— Данат... — започна той.

Но Данат махна с ръка.

— Нямам предсмъртно желание — каза той. — Не се тревожи за това. Искам някой ден да се прибера у дома и възнамерявам да отведа тези момчета със себе си. Не искам да напиша нито едно писмо, което да започва с думите „С най-голяма скръб“.

Туралиън стисна рамото на заместника си и кимна. Данат щеше да задържи орките достатъчно време, за да може втората атака да ги помете като приливна вълна. Кърдран и неговите ездаци на грифони, заедно с Кадгар и още няколко магьосници щяха да изчакат и да включат към вълната. На Туралиън щеше да му липсва присъствието на магьосника — двамата бяха заедно по време на Втората война и сега щеше да се чувства странно да се сражава, без да го вижда до себе си. Но ако всичко се развиеше добре, накрая отново щяха да са заедно, за да отпразнуват победата си.

И сега, в студа преди зазоряване, той чакаше сигнала.

Групата на Данат бе тръгнала към задната част, откъдето щеше да атакува на коне и с гръмки викове, докато войските на Туралиън бавно и предпазливо се бяха придвижили пеш на разстояние, от което да могат да видят сигнала и в същото време да останат скрити в нощния мрак. Той се загледа в цитаделата и километричната стена, която я обграждаше. На места по цялата ѝ дължина горяха мрачни огньове, които хвърляха достатъчно светлина, за да разкрият железните шипове, украсяващи постройката.

Назъбена, мощна, мрачна — цитаделата имаше силно присъствие. Туралиън предчувстваше, че ще се наложи не само да надвият орките зад стените ѝ — както живите, така и рицарите на смъртта — но и самата постройка. Тя бе абсолютно ужасяващо място, едновременно ъгловата и органична, като че бе някакъв огромен звяр, чиято плът се бе разкъсала на места, за да разкрие острите кости, на които се дължи формата ѝ. Той се взираше в наблюдателната кула и усещаше как очите го заболяват от напрежение.

Ето там... една от тях изгасна. И после пак светна. Щом и в последната кула светлините угаснаха и отново се появиха, Туралиън чу бойните викове на мъжете и тропот на копита. Искаше му се веднага да се втурне напред, но се принуди да изчака. Рейнджърите имаха нужда от време и възможност да стигнат до портата, а това можеше да стане само когато оркските стражи се спуснат към хората на Данат.

Всяка секунда бе жива агония. Накрая, когато чу и звука от сблъсък на оръжия и ревът на орките се смеси с този на войниците, той разбра, че е настъпил и неговият миг. Туралиън вдигна чука си и металната повърхност на главата му отрази ранната утринна светлина.

— Нека Светлината ни даде сили — каза тихо той.

Стоящите наблизо войници кимнаха и много скоро се надигна шушукане, когато чукът заблестя и започна да излъчва вътрешното си сияние.

— Нека ни поведе към победа, чест и слава.

За миг чукът изглеждаше така, сякаш е изграден от бяла светлина. След това тя бликна и обля всички като вълна, а Туралиън бе сигурен, че хората му са почувствали същата сила и спокойствие като него. Слабо сияние обгърна чука и всеки един от войниците, очертавайки ги на фона на червената скала, и той се усмихна на този открит знак за благословията на Светлината.

Туралиън поведе хората си в щурм към стените на цитаделата. Тя се извисяваше пред тях и колкото повече я приближаваха, толкова по-страховита и огромна изглеждаше. Той вече виждаше портата, наподобяваща уста на ужасяващо лице. И точно когато се усъмни, че не е уцелил точния момент, тя започна да се отваря.

— Тя успя — прошепна един от мъжете.

— Разбира се — отвърна спокойно Туралиън. — Тя е Алериа Уиндранър.

О, Светлина, колко много я обичаше само...

Но те не бяха единствените, които забелязаха отварянето на портата. Докато Алериа и рейнджърите ѝ се спуснаха към групата на Туралиън, шепа орки се засилиха след тях. На слабата светлина Туралиън долови лекото проблясване на златистата коса на Алериа и се затича към нея с всички сили. Чукът му се вдигаше почти от само себе си и отново започна да блести — ярка бяла светлина, която озаряваше главата му.

Тази гледка привлече вниманието на един орк, който вместо да последва елфите, се втурна към него. Той атакува и за миг на Туралиън му се стори, че е невъоръжен и подивял, докато не забеляза косата, която стърчеше на мястото на китката му.

— За Синовете на Лотар! — извика паладинът, който усети прилив на енергия, когато се принуди да спре.

Той стовари чука си право върху черепа на орка. Още докато първият враг се свличаше, той отново замахна и нанесе страничен удар на следващия, който се изправи пред него, а след още две крачки се засили с всички сила и повали трети. Към него се спусна друг орк, но изведнъж в лявото му око щръкна стрела и той се свлече без звук. Пети се озъби и размаха тежкия си боздуган, но Алериа скочи напред, избегна удара и замахна с меча си. Острието премина през гърлото на зеленото същество и се появи от задната част на главата му. Туралиън се бе завъртял, довършвайки орка, когото бе зашеметил, и сега се спускаше към стъпалата, следван плътно от Алериа и хората ѝ.

Група орки посрещнаха Туралиън при завоя по средата на стълбището. Те имаха предимство заради размерите, силата и позицията си, но паладинът бе набрал инерция и напредваше устремено. Той държеше чука пред себе си с две ръце точно под металната глава и го използва като таран, изблъсквайки орките един след друг. Силата на ударите го разтресе и той с мъка се овладя, без да отстъпва и на сантиметър назад. Орките бяха отблъснати — някои се наблъскаха в стената, а други се прекатуриха през стълбището и се сгромолясаха на земята. Тези, които успяха да се съвземат и понечиха да атакуват отново, бяха обсипани със стрелите на Алериа и нейните рейнджъри, а малкото, които Туралиън зашемети, но не уби по пътя си, бяха довършени от мъжете, които го следваха.

След известно време, което му се стори като няколко минути, но вероятно бе много повече, той се изкачи на върха. Пред него се простираха укрепленията на цитаделата — много по-дълги от тези на Крепостта на честта и много по-хаотични и странно оформени. Там бяха останали неколцина орки с тежки копия в ръце, които бяха готови да ги запратят обратно към приближаващата армия, но Туралиън видя, че по-голямата част от Ордата вече се бе изляла през главната порта и бързаше да посрещне челно силите на Алианса. Той видя и черните

фигури, които кръжаха в небето и разбра, че черните дракони само изчакват точния момент да се включат в битката.

— Алианс! — провикна се Туралиън, вдигна чука си и се втурна към ръба на укреплението. — Алианс!

От там той забеляза Данат, който яздеше пред челната група, да вдига меча си в отговор на вика му. Той бе покрит с кръв и мръсотия, но нямаше следа от червена човешка кръв. Нито пък бе изгубил много от воините си. Светлината наистина беше с тях.

След миг орките в цитаделата го достигнаха и Туралиън отново бе зает да се защитава и прочиства укрепленията от стражите им. Шумът на битката бе навсякъде — метал срещу метал, камък срещу броня, плът срещу плът, примесени с резове, викове, писъци и крясъци. Всички тела се бяха смесили — зеленото на орките с розовото на човеците и кафявото, русото и черното на конете, заедно с яркия блясък на броните и матовия гланц на бойните секири и чукове.

В един момент, когато най-накрая успя да отклони поглед, Туралиън отново забеляза Данат и се загледа във война, който прониза с меча си един атакуващ орк, освободи оръжието си и отново замахна към гърлото на следващия.

Туралиън тъкмо бе елиминирал последната стража, когато чу силен писък в небето. Вдигна поглед и видя как към цитаделата се засилва облак, носещ със себе си горещ въздух. Той се усмихна, усещайки влажната топлина. Облакът се разби и се превърна в мъгла, която се разстла над цитаделата като одеяло, което прикри остриите ръбове, очертанията и детайлите на постройката.

Тази мъгла играеше номера и със звука и когато прозвуча някакъв силен вик, Туралиън не можа да разбере откъде идва. Нито пък драконите, които кръжаха и извиваха глави насам-натам, опитвайки се да открият източника на звука. Не им се наложи да търсят дълго — от мъглата изскочи дребна форма и падна като камък върху един стреснат дракон. Точно преди сблъсъка формата се издължи, разпери широки криле и рязкото ѝ спускане премина в остър обратен завой.

Това, което явно бе грифон, започна да обикаля около изненадания дракон. Драконът се извиваше към него като куче, опитващо се да прогони муха, но съществуващото, което бе полулъв, полуорел, бе твърде бързо. То рязко се спусна под дракона, точно

когато огромната паст изщрака във въздуха вече зад гърба му. Драконът се обърна и муцуната му избълва мощна струя магма. Но отново грифонът и ездачът му бяха по-бързи. Десетки орки изреваха в агония, когато драконът без да иска овъгли съюзниците си, тъй като бе прекалено фокусиран върху бързия грифон и не забеляза накъде насочва удара си.

Драконът изрева гневно и разтресе цитаделата и мощните ѝ стени с невероятна звукова вълна. Но преди да се съвземе и атакува отново, джуджето Уайлдхамър пришпори грифона си и запрати стормхамъра си към страховития звяр. Оръжието уцели окото му, а гръмотевицата разкъса мъглата, давайки път на ярката слънчева светлина. Воинът Уайлдхамър се провикна, хвана завръщащия се чук и се стрелна нагоре, а перата на грифона му проблеснаха на слънцето.

Замаян и разярен, драконът се опита да полети, но безпощадният Уайлдхамър го подгони настрани. Той неколккратно атакува раненото му око, докато накрая полуослепеният и омаломощен дракон отново се сблъска в стената и тя се срути под неумышления удар на огромното му тяло. Драконът се свлече на земята, разтресе я с мъртвото си тяло, станало жертва на собствената му ярост.

Останалите дракони изреваха от гняв и се спуснаха към самотния ездач на грифон, който се обърна да посрещне стремителния им полет. Но точно когато го наближиха, от разкъсаните облаци се появиха още грифони, които се спуснаха към тях. Всеки дракон бе поне четири пъти по-голям от грифон, но дребните летци бяха бързи и ловки. Те кръжаха около по-големите си противници, подмамваха ги към крепостта и насочваха яростните им атаки или ги изблъскваха един към друг, докато драконите напразно се опитваха да хванат неуловимите небесни летци.

На Туралиън му се стори, че увереността на Кърдран всъщност е била напълно реална. Неговите воини Уайлдхамър постигаха такъв успех с драконите, че явно много скоро щяха да приключат с тях и да се присъединят към главната битка.

Един от грифоните се отдели от останалите и се насочи към Туралиън. На гърба му седяха двама ездачи — единият дребен, а другият доста по-едър. И точно вторият скочи върху широкия каменен път, а виолетовата му роба се развя зад гърба му. Туралиън усети как лицето му се разширява в усмивка. Кадгар!

Магьосникът помахаше с ръка в знак на благодарност към джуджето, което го бе довело, а грифонът размахаше криле и отново се насочи към небесната битка. После Кадгар обърна белоколата си глава към главната кула и присви очи.

— Ще се върна да ти помогна, когато приключи тук — каза той на Туралиън, стисна с една ръка жезъла си, а с другата извади меча си. — Там има някого — огър-магьосник. Първо трябва да се справя с него.

Туралиън кимна. През последните няколко години бе виждал достатъчно магия и уважаваше мнението на Кадгар. Командирът се обърна към двамата мъже, които се появиха откъм стълбището с широки усмивки на лицата. Преди Туралиън да успее да попита на какво се дължат, дочу и стъпки от същата посока. И не след дълго от там се появиха няколко фигури и пристъпиха върху укреплението, фигури, облечени с брони на Алианса.

— Сър! — извика един от мъжете, които приближиха. — Разчистихме северното крило!

Туралиън кимна и отвърна на поздрава им.

— Добре. Тогава ще оставя няколко мъже тук — той погледна към Алериа, която приготви лъка си. — Останалите да дойдат с мен. Ще претърсим цитаделата и щом се уверим, че навсякъде е чисто, ще отворим портата за останалата част от хората ни.

Всички извикаха възторжено и той ги поведе надолу по пътя, по който бе тръгнал и Кадгар, но сви настрани към едно по-тясно стълбище. И както се бе надявал, то го отведе до сърцето на крепостта. И скоро Туралиън бе твърде зает да се бие с орките, които откри там, за да се тревожи за другаря си. Кадгар бавно продължи по пътя, изострайки сетивата си, за да разучи района пред себе си. Той знаеше, че огърът все още е там, но явно не правеше нищо — нито заклинания, нито ритуали. Просто чакаше. Чакаше него.

Пътят свърши пред една кула и Кадгар пристъпи вътре. Стаята, в която се озова, бе широка и със странна форма — не беше точно кръгла, а имаше неравни ъгли, като че по-скоро бе издълбана в нещо, а не построена. В далечния ѝ край се издигаше чудовищен трон, който сякаш бе сглобен от гигантски кости. Магьосникът потръпна от мисълта какъв може да е бил звярът, на когото са принадлежали.

Високият му гръб се извисяваше почти до извития таван, а от двете му страни горяха факли. Но тронът бе празен.

— Господарят ми го няма — отекна дълбок глас, когато една масивна фигура се откъсна от сенките и излезе пред тях.

Кадгар беше виждал огри и преди, разбира се, но те бяха далеч на бойното поле, докато той, заедно с други магьосници, атакуваше от разстояние. Това бе първата му толкова близка среща с подобно създание и той не се сдържа и преглътна тежко, вдигайки поглед нагоре... и нагоре. Главата на съществото почти докосваше тавана и, макар чертите му да бяха диви, в дълбоките му очи проблясваше интелект. После той осъзна какво бе чул и отправи безмълвна благодарност към магьосниците, на които дължеше способността си да разбира чуждия език.

— Няма го?

Огърът се усмихна, разкривайки изненадващо малките си остри зъбки и големите си кучешки зъби.

— Да — отвърна той. — Неотдавна замина. Сега пътува към мястото, където ще проведе ритуала си, докато вашият Алианс си търси белята тук. — Съществото се намръщи, но после придоби спокойно изражение. — Ние може да умрем, но смъртта ни ще осигури живота на Ордата, която ще продължи да завладява нови светове!

— По дяволите! — изруга Кадгар, осъзнавайки какво се случва.

Орките ги бяха надхитрили! Бяха позволили да бъдат атакувани само за да може Нер'зул да се измъкне.

— И все пак може да успеем да го настигнем — заяви предизвикателно той.

— Така е — съгласи се огърът. — Но първо трябва да минете през мен.

Той вдигна ръце, всяка от която бе по-голяма от главата на Кадгар, и те засияха с противна зелена светлина, която сякаш проникваше изпод кожата му.

— Аз съм Дентарг от клана Шадоумуун.

Честен двубой, значи.

— Кадгар от Даларан — отвърна магьосникът.

Той вдигна жезъла си и върхът му излъчи ярка виолетова светлина.

Огърът замахна тромаво и атакува. И двете му огромни ръце се изпънаха напред, сякаш физически да отблъснат Кадгар назад. От тях изригна зелена светлина, която се завихри като вълна, заплашваща да погълне и смаже човешкия маг. Кадгар вдигна високо жезъла си, виолетовата му светлина се усили и зелената вълна се разцепи около нея, преди да се изпари в нищото. Кадгар бързо насочи жезъла към гърдите на огъра и атакува. Виолетовата светлина се изстреля напред към сърцето му. Но Дентарг отклони енергийния лъч с ръце, които все още бяха обвити със зеленото сияние, предпазващо го от магическа атака.

— Явно сме равностойни противници — отбеляза огърът и плесна с ръце. После ги изпъна встрани, а между тях се появи мрак, който помете стаята като черна завеса.

— Може би — отвърна Кадгар.

Той не помръдна при падането на мрака и за секунди изчезна от поглед, както и всичко останало в стаята. С другите си сетива обаче той можеше да види огъра и да забележи, че противникът му го търси. Неподвижен, Кадгар изчака още миг и изведнъж удари жезъла си в пода. Ударната вълна разцепи мрака като черно стъкло, което се пръсна и покри пода с дребни парченца. Но освен това успя и да събори огъра. Ударът от тялото му бе почти толкова силен и съществото изпухтя от болка.

Кадгар побърза да се приближи до него. Светлината около жезъла му се усили и се превърна в твърд светлинен лъч, който бе твърде ярък, за да е виолетов, но все още съдържаше лекия нюанс на Даларан. Кадгар замахна със светлинния лъч към гърлото на тъкмо изправящия се орк и го задържа върху него, докато Дентарг закрепця от болка, а от наранената му плът се вдигна дим.

Атаката, която спаси огъра, не бе магическа, а по-скоро инстинктивна. Той изблъска Кадгар с тяло и успя да се изправи на крака, макар че на гърлото му все още димеше черната изгаряща следа. Дентарг се озъби, разкривайки кучешките си зъби и атакува Кадгар с глава. Но човешкият магьосник рязко отскочи встрани и замахна с меч си към атакуващия огър, прорязвайки горната част на ръката му.

Гневният рев на Дентарг премина в писък от болка. От ръцете му отново се излъчи зелена светлина, макар и този път да бе разкъсана от червени проблясъци. Дентарг отново доближи ръце, концентрирайки

енергията между тях, докато накрая заформи кълбо от чиста магия, в която бушуваше омраза. После събра всички сили и запрата кълбото към Кадгар.

Магьосникът спокойно проучи бързо приближаващото нещо. После рязко прибра меча си и протегна ръка. Кълбото срещна плътта на отворената му длан... и изчезна в нея напълно безследно.

— Благодаря — каза той на сепнатия огър. — Сега се чувствам много по-добре.

После тропна с крак и от удара Дентарг отново изгуби равновесие. Огърът се стовари тежко на колене и склони глава, сякаш осъзнаваше, че пред него стои по-силен противник. Кадгар бързо му спести унижението, извади меча си и го стовари с всичка сила върху открития му врат. Плътта и костта се разцепиха чисто. Кадгар отстъпи назад и остави главата на огъра да се търколи на пода, оставяйки кървави следи. За миг той се успокои и огледа тронната зала, въпреки че бе сигурен, че Дентарг му бе казал истината. После погледна към трупа на огъра, кимна доволно и се затича към Туралиън и останалите. Трябваше бързо да потеглят на път.

* * *

— Добри новини! — извика Туралиън, когато отново зърна другаря си. — Владеем цитаделата!

— Измамиха ни — каза Кадгар без заобикалки. — Нер'зул не е тук. Заминал е преди атаката. Сигурно е взел артефактите със себе си. Чудя се дали не е взел и черепа.

Туралиън се вторачи в него.

— Значи отново са искали да ни отклонят вниманието?

— И успяха — потвърди Кадгар.

Туралиън се намръщи, опитвайки се да открие добрата страна в тази ситуация.

— И все пак... това явно е била по-голямата част от армията им. А ние я разбихме! Освен това завладяхме цитаделата им и, макар Нер'зул да не е тук, това си остава тяхното укрепление... а сега е наше. Бойната им мощ е сразена завинаги.

— Така е, вече нямат армия — обади се Данат, който се приближи навреме, за да чуе последните думи на Туралиън.

На места бронята му беше поочукана и имаше няколко рани по ръцете, краката и лицето си, но иначе изглеждаше невъзмутим, когато дръпна юздите и слезе от коня си до тях. Туралиън го потупа по рамото, щастлив да види, че лейтенантът му е жив и здрав.

— Свърши добра работа днес — каза той на Данат. — Но Кадгар е научил доста лоша новина. Нер'зул не е тук... явно е предусещал атаката и се е измъкнал, преди да се появим. Освен това, смятаме, че е отнесъл артефактите със себе си.

Алериа и Кърдран също се присъединиха към групата и Туралиън информира и тях.

— 'Начи по-добре да тръгваме след тях, а? — предложи Кърдран.

— Знаеш ли накъде са тръгнали? — попита Алериа.

— Не знам... но мога да разбера — отвърна Кадгар и се усмихна. — Познавам магическата аура на Гул'дан още от войната, а също и тази на Окото на Даларан. Мога да проследя и двете.

Всички отстъпиха назад, а той затвори очи и прошепна нещо под нос. Въздухът около него като че ли леко проблесна, от нищото се появи вятър и развя дрехите и косата му. После магьосникът рязко отвори очи. За миг те блеснаха напълно бели, а в тях танцуваха странни образи. Туралиън потръпна и извърна поглед. Когато се обърна отново към другаря си, очите му вече си бяха както преди.

— Открих ги — заяви Кадгар и се подпря на жезъла си. — Но не беше лесно. Изглежда двата предмета се намират на различни места.

Алериа поклати глава.

— Черепата и Окото не са заедно? Но защо Нер'зул би се разделил с някой от тях?

— Не знам, но определено го е направил. Черепът се намира на север, а Окото се движи на югозапад, през това, което наричат гората Терокар. Там долових присъствието и на Книгата на Медив, което ме кара да мисля, че Нер'зул е поел по този път. Мислех, че за ритуала ще му трябва и черепа, защото на мен ми е нужен заедно с Книгата, за да затворя портала. Но явно е изпратил черепа на друго място, въпреки че не разбирам защо.

— А на теб ти трябва и двете? Черепа и Книгата? — попита Туралиън.

— Да — отвърна Кадгар. — Без тях няма да мога да затворя рифта напълно.

Туралиън кимна.

— Значи трябва да тръгнем след двата предмета — реши той. Обърна се и изгледа останалите, претегляйки вариантите в главата си. — Данат, струва ми се, че имаш желание да убиеш още малко орки.

— Определено имам, сър.

Туралиън въздъхна. Болеше го да гледа хората, на които държи, да бъдат толкова изпълнени с желание за мъст. Но кой бе той, за да ги съди... не той бе видял как целият му отряд бива изклан, докато бяга за помощ. Данат трябваше да намери покой по свой начин, както бе успяла да направи Алериа. Той трябваше да се научи, че може да се бие без омраза в сърцето... да се бие в името на, а не срещу нещо.

— Тогава ти ще тръгнеш след Нер'зул. Той има известна преднина, затова, Кърдран, ти и ездачите ти, тръгнете напред и открийте Нер'зул и последователите му. Атакувайте ги веднага... убийте ги или поне ги забавете и докладвайте на Данат. Той ще ви чака с наземните сили.

— Вземете няколко от моите разузнавачи — добави Алериа.

Туралиън се усмихна в знак на благодарност и се обърна към Данат:

— Твоята задача е да унищожис Нер'зул и да върнеш артефактите.

— Смятай я за изпълнена, младежо — отвърна Кърдран и се запъти към грифоните.

Данат кимна, отдаде чест и също се оттегли, за да събере хората си и да се приготви за път. Туралиън се обърна към Алериа и Кадгар.

— Вземането на Черепа и затварянето на портала са мои отговорности. Кадгар, ти си единственият, който може да проследи проклетото нещо. Алериа... — той се усмихна леко. — Обещах ти, че няма да те изоставя.

— Така е, любими. И не мисли, че ще го забравя.

Той протегна ръка, а тя я пое и за миг я стисна силно. Те повече нямаше да се разделят... освен в самия си край. И дано не го направят дори тогава.

— Да вървим — каза с усмивка тя.

Заедно тримата другари загърбиха покорената цитадела и портала в далечината. Те щяха да открият ужасните реликви, с които винаги да затворят рифта... или щяха да загинат, докато се опитват да го направят.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Настигат ни.

Нер'зул се обърна към Килрог.

— Значи ще се движим по-бързо.

Вождът на Блийдинг Халоу изръмжа и поклати глава.

— Вече се движим толкова бързо, колкото да не убием вълците си... или себе си — отбеляза горчиво той. — Още малко и воините ни ще изпокапят от умора, преди Алианса да ни стигне. И кой ще те пази тогава?

Орките маршируваха вече почти цяла седмица и първите няколко дни минаха без инциденти. Бяха достигнали гората Терокар и дори с леко облекчение бяха навлезли под високите й заплетени дървета. Гората бе тъмна и мрачна както винаги — тъмните слегнати корони на дърветата бяха достатъчно нависоко, за да не допускат почти никаква светлина, а земята бе гола, с изключение на тъмния мъх и ниските храсти тук-там. След няколко дни път под горещото слънце всички се зарадваха на сянката, а самата гора изглеждаше прохладна и тиха.

Докато един от воините на Килрог, който бе изостанал, за да наблюдава пътя зад тях, бе дотичал една нощ до лагера им.

— Алианса! — извика воинът, задъхан и облян в пот от тичането. — Точно зад нас са!

— Явно са завладели цитаделата Хелфайър по-бързо, отколкото очаквахме — каза Горфийнд. — Проклетият Каргат! Трябваше да ги задържи!

Килрог бе запазил спокойствие, както винаги.

— Колко са?

Разузнавачът поклати глава.

— Не можах да видя точно, но определено са много. Със сигурност са повече от нас. И се движат невероятно бързо.

— Значи и те напрягат всички сили — предположи Килрог и потърка белега под липсващото си око. — Омразата им дава криле.

— След колко време ще ни стигнат? — попита Горфийнд.

— Може би изостават от нас с два дни — отговори разузнавачът.
— Но водачът им ги пришпорва като луд и напредват много бързо.

— Вдигайте лагера — реши Килрог. — Всички да стават. Ще пътуваме през нощта, за да увеличим разстоянието помежду ни. Движете се!

След няколко минути всички орки отново бяха поели своя марш. От тогава бяха спирали само за няколко кратки почивки до някое от многото поточета на Терокар, за да се напият с вода и да отдъхнат. Но Алианса решително напредваше и скъсяваше дистанцията. И сега орките трябваше да направят труден избор.

— Можем да останем и да се бием — предложи Горфийнд, но Килрог вече поклащаше глава.

— Те ни превъзхождат числено, и то с много — отбеляза едноокият вожд и се намръщи. — Не ми е приятно да призная, но, ако се изправим срещу тях сега, може и да ни избият до крак. И макар да съм готов с радост да дам живота си за Ордата, както и целият ми клан, смъртта ни няма да ни доближи до Черния храм.

— Но не можем и да им избягаме — обади се Горфийнд. — Не мисля, че щом са хванали следите ни, ще си позволят да изостанат.

— Може да се покрием в... — започна Нер'зул, но Килрог го отрязва.

— Това е на дни път от тук — бързо отбеляза той. — Със сигурност не може да мислим за това от сега, нали?

По челото му избиха капчици пот и Нер'зул бе едновременно изненадан и доволен да види, че Килрог Дед-ай, легендарният вожд, известен с невероятния си кураж и безстрашие, сега изпитва страх. Но сега не бе време за претенции.

— Това е единственият ни изход — каза той с достатъчно остър тон, за да не позволи на Килрог отново да го прекъсне. — Човеците ни достигат и, щом не можем нито да бягаме, нито да се бием, трябва да се скрием. И единственото място в тази гора, където можем да направим това, е...

Този път не го прекъсна някой от лейтенантите му, а нещо, което се появи накъде отгоре. Нер'зул усети промяна във въздуха и пращане, предвещаващо буря, но то бе прекалено мощно и концентрирано в стегната струя, която се изля върху тях. Шаманът инстинктивно се приведе. Само след миг нещо профуча точно над главата му, оставяйки

светкавична следа. Той долови някакво тъмно петно, което отново се понесе във въздуха и прелетя между дърветата. После се приземи стабилно на земята и придоби формата на здрава фигура, яздеца крилат звяр.

— Грифони! — извика Килрог и вдигна високо секирата си. — Прикривайте се!

Настъпи хаос. Орките се спуснаха да се крият зад дървета, хвърляха се в близката река или прилягаха по брега ѝ. Всички тичаха, препъваха се и падаха, устремени към мрака, за да се скрият от тъмните фигури, кръжащи над тях.

Втори светкавичен удар се стрелна през дърветата и заслепи Нер'зул, който за миг не виждаше нищо друго, освен бяла светлина и последвалите проблясващи неясни образи. Гръмотевица разтърси гората, разклати дърветата и подкоси много от оркските воини. Очевидно една от атаките на Уайлдхамър бе успешна.

Джуджетата се спускаха с грифоните си и запращаха стормхамърите си наляво-надясно. Няколко пъти пропускаха целта си, но легендарните им чукове просто се издигаха във въздуха и се връщаха обратно в ръцете на собствениците си, които отново ги запращаха срещу врага като отмъстителни духове. Светкавици разцепваха въздуха отново и отново, а гръмотевиците добавяха почти нестихващ грохот.

Когато не хвърляха чукове, воините Уайлдхамър се спускаха ниско към земята и оставяха грифоните им да атакуват орките — с нокти, големи колкото оркска ръка, те пореха гърлата им, избождаха очите им или цепеха черепите им с единствен удар на смъртоносните си човки.

Сред проблясъците Нер'зул забеляза, че някои от орките се бяха скупчили на едно място, явно мислейки, че ще постигнат защита с броя си, но това ги направи още по-лесна мишена. И той видя как един чук поваля дузина орки наведнъж. След светкавицата и гърма само един помръдваше, и то съвсем слабо.

— Избиват ни! — изсъска той към Горфийнд, който се бе привел до него. — Направи нещо!

Рицарят на смъртта го изгледа гневно и бавно разшири гниещото си лице в добре премерена усмивка.

— Това са само шепа дребни човеци и малко по-едри птици. Мислех, че всемогъщият Нер'зул ще може да се справи с такава жалка атака. Но нищо. Ако ти не можеш, аз мога.

Той понечи да се изправи. Каква наглост! Нер'зул си спомни за разговора си с Черепа на Гул'дан. „Каква наглост! Той не може да ти говори така. Не, не може така!“

— Не можеш да ми говориш така, Терън Горфийнд — каза шаманът с леден глас.

Горфийнд примигна, изненадан от тона му.

— Нито пък ще ти позволя да го направиш отново.

Нер'зул се изправи, зареден с гняв. Той сви юмруци и се концентрира върху земята под краката си и въздуха около себе си. Шаманската магия навремето го правеше едно с този свят и му позволяваше да контролира елементите. Но те вече не му се подчиняваха — не и след като той се поклони на Кил'джейден. Елементите като че ли бяха погнусени от демоничната енергия, която сега покваряваше расата му. Но нищо. Оттогава Нер'зул бе научил много нови неща.

Спокойната досега гора, в която отекваха само бойни викове и предсмъртни писъци, сега се разлюля от вятър, появил се от нищото. Един грифон, който допреди малко се спускаше смело, изпънал остри нокти, и надаваше гневен писък с огромния си клюн, сега се въртеше диво, като че ли бе разтърсван от невидима ръка. Ездачът му едва се задържаше на седлото, но накрая се изплъзна и падна тежко на земята. Усетил лекота на гърба си, грифонът се стрелна към небето.

Нер'зул насочи двете си ръце и вятърът поде сухия сив пясък и го понесе гневно към друго джудже върху грифон. Ездачът Уайлдхамър изрева, но не победоносно, а от болка, когато кожата му буквално се излющи от костите му. Това бе музика за ушите на Нер'зул. Грифонът нямаше по-добър късмет. Перата му се разхвърчаха и към вихъра се присъединиха капки кръв. Секунди по-късно върху горския килим останаха само две купчини блестяща плът.

Но Нер'зул само загреваше. Той махна с лявата си ръка и скални късове, големи колкото главата му, изригнаха, изстрелвайки се в небето, сякаш самата земя ги бе засилила натам. Нер'зул се насочи към останалите джуджета Уайлдхамър. Още и още камъни се изстрелваха от земята, а грифоните и ездачите им се опитваха да избегнат ударите

от неочаквано съживените скали. Нападението над орките приключи, когато джуджетата се принудиха да се защитават от тази нова заплаха. Нер'зул се обърна към Горфийнд с леко надменна усмивка. Рицарят на смъртта изглеждаше изненадан, но бързо се съвзе.

— Много добре — призна Горфийнд. — А сега ми позволи да се включа и аз.

Той огледа формите, кръжащи в небето, и за миг остана неподвижен с присвити очи.

— Ето там — каза накрая той, посочвайки към едно от джуджетата. — Този съм го виждал и преди, по време на Втората война. Той е водачът им.

Горфийнд се изправи и вдигна високо ръце. Те започнаха да блестят с пулсираща зелена светлина, а после енергията се изстреля нагоре и удари ездача и грифона му. Грифонът изграчи от болка и започна рязко да пада, с плътно присвити криле. В същото време ездачът му се олюля и се прекатури от седлото. Полуптицата успя да овладее болката си и разпери криле точно навреме, за да спре смъртоносното си падане и тронаво да се понесе във въздуха. После отново размаха криле, издигна се над дърветата и потъна в сенките. Ездачът му обаче нямаше късмет. Джуджето се сгромоляса на земята и остана неподвижно.

Горфийнд вече се бе втурнал към тялото, а Килрог и Нер'зул го последваха. Това бе първото джудже, което Нер'зул виждаше толкова отблизо. Той огледа дребната фигура и се изуми от мускулестата му форма, грубите черти, дългата сплетена брада и татуировките, които покриваха по-голямата част от плътта му. Джуджето Уайлдхамър кървеше от няколко по-дълбоки рани, но гърдите му равномерно се вдигаха и спадаха.

— Чудесно — възкликна Килрог и извади кожата връв от торбичката си. Той завърза ръцете на джуджето зад гърба му, а после и краката му. — Сега вече си имаме пленник.

После изправи вързаното джудже на крака и изрева:

— Изчезвайте, крилати гадина, или ще заколим и изядем водача ви пред очите ви!

Джуджетата Уайлдхамър явно решиха, че им стига толкова. Грифоните изграчиха, стиснаха човки и се издигнаха над дърветата,

скривайки се от поглед. Остана само пленникът на Килрог. Но нямаше време за губене.

— Трябва да преценим загубите си — заяви Килрог, след като се увери, че джуджетата са си отишли. — А също и да изпратим разузнавачи, които да проучат останалата част от армията на Алианса.

Нер'зул кимна.

— Погрижи се за това — каза разсеяно той.

По-скоро щеше да умре, отколкото да си признае, че дори той самият бе изненадан от силата си. Тя бе дошла толкова лесно... и бе толкова мощна. И доведе до такива изумителни резултати. Чувството бе... прекрасно.

* * *

— Изгубихме четвърт от хората си — докладва Килрог малко по-късно, пристъпвайки към Нер'зул, който чакаше до едно по-голямо дърво. — Тези джуджета знаят как да атакуват бързо и ефективно и използват прикритието на дърветата.

Нер'зул долови гневното чувство на уважение в тона на по-стария вожд. Килрог бе изключителен стратег и можеше да оцени добрата тактика, дори и да бе вражеската. После Горфийнд се присъедини към тях.

— Останалата част от армията продължава да ни настига — потвърди той. — Явно са изпратили джуджетата да ни забавят.

Рицарят на смъртта се озъби към пленника, който лежеше на земята близо до краката на Нер'зул. Той бе изпъшкар няколко пъти, но все още лежеше в безсъзнание.

— Колко са далеч? — попита настоятелно Нер'зул.

— Все още на ден, може би два. А в сегашното ни състояние няма да можем да ги удържим.

Нер'зул кимна.

— Тогава остава единственият ни изход — каза той. — Трябва да отидем в Окиндун^[1].

Килрог се сепна и ококори очи, макар да знаеше, че до този момент щеше да се стигне така или иначе.

— Н-не! — заекна той. — Не можем! Не и там!

— Стига си хленчил така! — Горфийнд го изгледа със самодоволна усмивка. — Нямаме друг избор! Това е единственият ни шанс да се измъкнем от армията на Алианса и да стигнем до Черния храм.

Но едноокият орк поклати глава.

— Трябва да има и друг начин! — Той сграбчи ръката на Нер'зул с едната си ръка, а с другата — тази на Горфийнд. — Трябва да има! Не може да отидем в Окин... не и там! Това ще бъде краят ни!

— Няма! — отвърна студено Нер'зул и издърпа ръката си. — Окиндун е противна останка и винаги ще ни напомня за грозната част от миналото ни. Но не е нищо повече от това.

Но, разбира се, беше. Беше много повече от това. Окиндун бе на повече от сто лета, когато самият Нер'зул бе още бебе. Скрит дълбоко в гората Теракар, тогава, както винаги, той принадлежеше на дренаите. Старият шаман им беше казал, че е свято място, където дренаите погребват мъртвите си, където после ходят, за да разговарят с духовете им — точно както оркските шамани се срещаха с предците си.

Нер'зул бе още млад, когато заедно с няколко свои другари се бе промъкнал в гората, за да разгледа странното място, високите му кули и каменния му купол. Младите орки се бяха предизвикали да влязат, да се състезават до високата врата, изваяна в сводестия каменен блок, който се издигаше в предната част на купола, да докоснат нещо отвътре и после пак да се върнат. Никой от тях не смееше да го направи. Нер'зул бе стигнал по-далеч от повечето — беше се промъкнал до входа и бе прокарал ръце по грубия камък на огромната входна врата, но така и не посмя да направи повече от това. И според шамана на клана му никой не го беше правил. „Дренаите защитават своето“ — бе казал той.

После дойде войната. Орките се съюзиха и загърбиха клановите си различия. Като едно цяло те атакуваха миролюбивите дренаи и ги изклаха. Нер'зул се опитваше да не си спомня ролята, която бе изиграл в това унищожително време, нито пък огнените същества, които бяха заповядали елиминирането на тихите им, мирни съседи. И когато Нер'зул отказа да подчини хората си на чужд водач, когато отказа да участва във великия план на някакъв странник, той бе изместен... От собствения си чирак. Гул'дан с готовност се подчини на странника и неговата воля, а в замяна на това получи огромна сила. Гул'дан

захрани Ордата с жажда за кръв и превърна орките в диваците, които бяха днес. А после проклеха дренаите и цялата им култура. Само неколцина бяха успели да избягат. Бяха отишли в Окиндун с надеждата орките да не посмеят да ги последват там.

Но грешаха. Жаждата за власт на Гул'дан нямаше граници, а новият му господар му бе обещал невиждана сила, ако успее да заличи дренаите от лицето на този свят. Затова Гул'дан изпрати група уорлоци от своя Съвет в сянка, който задкулисно контролираше Военачалника на Ордата — Блекхенд. Те нахлуха в Окиндун, уверени в победата си и вече си представяха силата, която щяха да придобият от артефактите, които се твърдеше, че се намират там.

Но нещо се бе объркало. Те наистина намериха един артефакт, но се оказа, че той съдържа някакво същество — същество, което те освободиха, макар и никой да не бе сигурен дали съзнателно или от нехайство. Славното бягство на съществото бе разрушило самия Окиндун — огромният каменен купол се бе сринал, масивният храм се бе разбил на парчета, а безбройните подземни тунели, които подслоняваха мъртвите на дренаите, бяха избухнали и посипали земята с отломки. Унищожителната вълна бе заличила гората в радиус от пет километра, осявайки вече голата земя с костите на дренаите, някога лежали в мир в гробниците на Окиндун.

Само няколко орки от Съвета в сянка бяха оцелели и се бяха върнали да докладват на Гул'дан за загубата на гробищния град, както и за сигурната смърт на всички дренаи, които са се криели там. Оттогава никой не се бе връщал там и до днес орките избягваха Пустошта на костите^[2], както бяха нарекли местността около Окиндун. До днес.

— Нямаме друг избор — повтори Нер'зул, като изгледа гневно Килрог и Горфийнд. — Трябва да отидем там. Някои от тунелите трябва да са запазени или поне част от тях, и от там ще можем да се отбраняваме. Без подобна защита силите на Алианса ще ни избият и ще заличат расата ни.

Килрог изсумтя нещо неразбираемо. Горфийнд присви очи и го изгледа презрително.

— Нер'зул е прав. Нямаме друг изход. Но трябва да бъдем предпазливи. Не искам да събудим нещо, което не можем да победим.

— Значи е решено — каза Нер'зул. — Нали, Килрог? Не ми се иска да те изоставям.

Старият вожд преглътна тежко и склони глава.

— Нер'зул, знаеш, че не се боя от нищо живо. От нищо, което мога да преборя и разкъсам на парчета. Но онова място... — Той въздъхна дълбоко. — Кланът Блийдинг Халоу ще последва Нер'зул.

— Добре. Заедно ще сме много по-силни от всичко, което може да ни чака там. А сега съберете войните и рицарите си — заповяда той на лейтенантите си. — Трябва да стигнем до Пустошта на костите възможно най-скоро.

Килрог кимна и се оттегли, а Горфийнд се загледа гневно в гърба му. После отдаде чест на Нер'зул и го последва, а рицарите му бързо се скупчиха около него. Нер'зул също се обърна и попипа торбата си, проверявайки всеки артефакт, който бе прилежно прибран в нея. Въпреки острите си думи, той се чудеше какво ще открие в Окиндун. Дали дренаите все още се криеха там? Дали щяха да го подведат под отговорност за действията на бившия му чирак или щяха да разберат, че Гул'дан бе измамил и самия него? Дали странните руини щяха да предоставят така нужната защита от армията на Алианса или орките щяха да открият там още по-ужасяваща заплаха? Нер'зул не знаеше. Но не можеше да измисли нищо друго, затова му оставаше единствено да отиде и да види. Само се надяваше да не прави пагубна грешка.

* * *

Войните на Ордата спряха и вдигнаха поглед. Дърветата свършиха точно зад гърба им и сега пред тях се простираше сива почва и руините на Пустошта на костите. В средата на местността се извисяваше Окиндун — четвъртит и грозен. Останките от разрушения му купол стърчаха като счупени зъби, а сринатият храм се гушеше като потрошен череп, наполовина заровен в земята.

Нер'зул също се вторачи. Не можа да се въздържи. Последния път, когато видя това място, святото гробище на дренаите, то бе зловещо и непокътнато. Сега в стените на храма зееха широки дупки, цели стаи бяха отворени към небето, а заедно с поразената гора и

покритата с кости земя, той едва можеше да си представи някога величествения монумент, който на младини го изпълваше с ужас.

Земята около него сякаш се тресеше и отначало Нер'зул си помисли, че това е просто пулсиращата кръв във вените му и забързаният ритъм на сърцето му от гледката на древния гробищен град. Но после осъзна, че вибрациите идват някъде извън него, и се озърна. Орките стояха тихо, неподвижно или леко помръдваха, някои се оглеждаха, като че за същото нещо, което търсеше и той. Накрая погледна зад тях, към дърветата и забеляза някакви проблясващи фигури.

— Алианса е точно зад нас! — извика той, а гласът му се понесе лесно, невъзпрепятстван от дърветата. — Трябва да намерим подслон! Бързо в Окиндун! Бързо!

— Движете се, безмозъчни твари! — добави Килрог и стовари секирата си върху най-близкото дърво толкова силно, че цялото стъбло се разтресе.

Звукът и движението явно извади воините от шокирания им унес и те се завтекоха към входа на разрушената дренайска постройка. Преминавайки през масивния, потрошен портал, Нер'зул потръпна от страх. Дали духовете все още пазеха тази гробница, както бе почувствал първия път, когато я приближи толкова отдавна? Или бяха избягали след унищожението на постройката?

Нямаше време да размишлява за такива неща. Той забърза крачка навътре към разрушения храм, а от там през зиналата дупка, която напомняше за подземния лабиринт. Килрог и Горфийнд вървяха до него, а няколко от воините на Килрог се движеха пред и зад тях. Под земята Окиндун бе по-изящен, отколкото отвън, а резбите бяха по-сложни.

Изглежда, че някои неща бяха оцелели, поне до някаква степен. Елегантната арка, която сега бе разбита, се издигаше над основата на стълбището, по което тръгнаха, и над нея Нер'зул забеляза странно красиви форми, които изглеждаха не толкова религиозни, колкото представителни. Дебели колони поддържаха високия покрив на храма и сега бяха останали части от тях, които с грубата си изчистена повърхност бяха в остър контраст с украсените стени около тях. В тези стени имаше издълбани ниши — цели редици, една над друга, а белите и жълтеникави следи сочеха какво са съдържали. Кости. Без съмнение

всички стени са подслонявали дренайските останки, които сега покриваха цялата земя на Пустошта на костите. Някога намерили покой в тежкия камък, сега дренайските предци бяха изложени на стихииите.

Подът също беше каменен, покрит с дребни плочки, които образуваха сложни шарки, а широкото стълбище свързваше различни нива. Нер'зул погледна надолу и видя поне шест етажа под себе си. Средата им бе разрушена от онази съдбовна експлозия и сега те също стояха открити към небето. После останалите го избутаха в един широк тунел, който се отклоняваше от това централно място.

— Стените тук още са здрави — казваше Килрог, оглеждайки се и после кимна доволно.

Нер'зул бе доволен. Малко по-рано Килрог го притесни със своя почти безумен страх. Но сега явно бе променил мнението си и стоеше спокоен и съсредоточен.

— Тук-там има срутвания, но по-голямата част от тавана и пода са непокътнати. Може да се групираме и да продължим по-нататък, където изглежда има по-малко щети.

Той посочи към края на тунела, който се скриваше в сенките. Нер'зул видя, че е прав — натам имаше по-малко отломки и таванът изглеждаше здрав.

— Тук можем да установим стабилна защита. Алианса ще трябва доста да копае, преди да ни достигне.

— Някои от по-долните тунели също може да са непокътнати — отбеляза Горфийнд. — Трябва да ги проучим внимателно, преди да продължим навътре. Ако нищо... друго не ни чака там, те могат да се окажат дори по-добра защита.

Килрог кимна и заповяда на няколко от воините си да огледат останалата част от този тунел, а няколко други — да проучат няколко по-близки прохода, като внимават да не се отдалечават много. На останалите нареди да пренесат отломките до входа на тунела и да изградят възможно най-стабилна стена. После той, Горфийнд и Нер'зул седнаха да обсъдят бойната си стратегия.

След няколко часа един от разузнавачите на Килрог се завърна. В очите му се четеше удивление, но на устните му бе изписана лека усмивка.

— Трябва да видите едно нещо.

— Какво има? — попита Нер'зул, изправи се на крака и изгупа ръцете си. Той и Горфийнд обмисляха резервния план, който трябваше да осигури спасението им, но още не го бяха завършили.

— Аз... открих нещо, сър — отвърна воинът.

Усмивката му се разшири още повече и това повдигна духа на Нер'зул. Каквото и да бе открил, явно не представляваше заплаха. Нер'зул му даде знак да води и го последва навън, надолу по дългия тунел зад помещението. Там се бяха насъбрали и други орки, които моментално направиха път на шамана.

— В името на предците! — прошепна Нер'зул, а думите му свободно излязоха през зиналата му уста.

Пред него стояха няколко фигури. Едната бе огър, а останалите... бяха чисти орки! Нер'зул обаче не ги разпозна, дрехите и украшенията им бяха напълно непознати за него.

— Кои сте вие? — попита той, спирайки се само на няколко крачки от странниците. — И какво правите в Окиндун?

Един от орките пристъпи напред. Той беше нисък и набит, почти колкото Гул'дан, и Нер'зул като че ли наистина долови голямата прилика с бившия си чирак. Голото теме на новия орк блесна на светлината на факлите, които воините бяха наредили по дължината на тунела, а дългата му черна брада бе леко прошарена. Той стоеше, облечен в странна черна роба, изрисувана с руни, в едната си ръка държеше жезъл и около него се усещаше някаква странна аура на власт.

— Нер'зул? — попита спокойно той със загрубял глас. — Това ти ли си? Къде е Гул'дан?

— Гул'дан предателят е мъртъв — отвърна Килрог, озъби се на странника и го изгледа гневно с едното си око. — Едва не погуби всички ни с неговите долни амбиции! Сега Нер'зул отново води Ордата!

Странникът кимна, явно без да се изненада от новината.

— Тогава ще се подчиня на теб, Нер'зул — отвърна той леко насечено, като че ли не бе говорил доста дълго време. — Аз съм Ворпил. Някога бях член на Съвета в сянка, но едва ли ме помниш.

— Ворпил! — Нер'зул се вторачи в странника, присвивайки очи на слабата светлина.

Да, наистина беше Ворпил, когото помнеше като особено обещаващ млад шаман от клана Тъндърлорд. Но онзи Ворпил имаше гъста черна коса, която се спускаше по целия му гръб, а брадата му бе къса и чисто черна. Какво ли му се бе случило, за да го състари така и в същото време да го дари с такава мистериозна сила? Горфийнд пристъпи напред, той също бе част от Съвета в сянка на Гул'дан.

— Ворпил? — прошепна той. — Как си, стари друже?

Ворпил изсъска и отстъпи назад, както направиха и останалите с него. По лицето му се изписа страх, когато огледа по-добре рицаря на смъртта.

— Спокойно — каза му Горфийнд и вдигна нехайно ръце. — Това съм аз — Терън Горфийнд.

Ворпил дълго се вираше в Горфийнд, присвивайки очи, докато проучваше рицаря на смъртта и с другите си сетива. Накрая очите му се разшириха.

— Терън Горфийнд? — попита той. — Да... усещам, че си ти, затворен в това гниещо парче месо.

Орките свалиха оръжията си и нервно се спогледаха, но се довериха на водача си. Ворпил неохотно пристъпи напред.

— Какво се е случило с теб? Какво е това нещо, което обгръща духа ти като мантия?

— Сега обитавам тялото на същество, наречено човек — отвърна Горфийнд, но срещна празни погледи и се принуди да допълни. — Това е една от расите, които открихме на онзи нов свят — Азерот. Светът, в който отидохме с помощта на портала на Гул'дан.

— Друг свят?

Нер'зул започваше да губи търпение.

— Когато нашият свят започна да умира, Гул'дан успя да отвори портал до друг свят, наречен Азерот. Там срещнахме тези човеци и сега духът на Горфийнд обитава един от трупове им. По-късно ще ти разкажем повече, но сега искам да чуя твоята история, защото може да ни извади от бедата, в която се намираме.

— Каква беда? — възкликна по-едрата фигура, която Нер'зул бе забелязал по-рано, и пристъпи напред, за да се включи в разговора. — В опасност ли сте?

Нер'зул вече бе разбрал, че това същество е огър, но не какъв да е. Светлината на факлите разкриха втората глава върху раменете му.

Двуглавите огри бяха рядкост, а двуглави огри-уорлоци — какъвто очевидно беше този, съдейки по тъмната енергия, която излъчваше — се срещаха още по-рядко. Нер'зул помнеше само двама такива сред обкръжението на Гул'дан. Дясната ръка на Гул'дан — Чо'гал и още един...

— Блекхарт^[3] — прошепна Горфийнд, явно стигнал до същото заключение. — Наистина ли си ти?

Двуглавото същество кимна с двете си глави.

— Да — отвърна едната.

— Но сигурно не ни помните точно така — добави втората.

И определено беше прав. Нер'зул никога не бе контактувал директно с Блекхарт. Гул'дан лично бе избрал огъра, след като пое контрола над Ордата, но шаманът неведнъж бе виждал съществото — внушителна фигура с дълги воински плитки и пронизващи черни очи.

Сега тези очи ги нямаше. Едната глава имаше странна метална превръзка на дясното око, която явно бе споена за нея, а върху другото око бе изрисувана магическа татуировка. Другата глава, която бе покрита с качулка, имаше само едно око над носа си, което бе два пъти по-голямо от нормалното. Плътта на Блекхарт бе покрита със странни руни, на гърдите си имаше един по-голям символ и два по-малки на всяка ръка. Огърът носеше широка мантия, прикрепена към раменете му, която бе придърпана, за да покрие корема му и се спускаше надолу, пристегната с колан. Дебели гривни красяха двете му китки, а в едната си огромна ръка уорлокът държеше масивен чук с шипове. Блекхарт винаги бе притежавал внушителен ръст и сила, но сега се бе превърнал в изумително страховита фигура.

— Пак ви питам — изрева огърът. — Каква беда?

— Алианса е точно зад нас — отвърна Килрог. — Човеците, за които ви казахме, и други раси, които са техни съюзници. Превъзхождат ни числено и не можем да ги надвием, не и без допълнителна помощ.

— Не можем да си позволим погром — добави Горфийнд. — Съдбата на хората ни е в ръцете на Нер'зул, който трябва да стигне до Черния храм. Там ще изпълни ритуала, нужен за спасението ни.

Той не поясни нищо повече, но Блекхарт и Ворпил кимнаха.

— Ние сме тук, откакто Гул'дан ни изпрати да покорим Окиндун — обясни Ворпил. — Оцелявахме между тези стени и тунели с

надеждата някой ден да се върнем в редиците на Ордата. А сега Ордата дойде при нас. Ние познаваме добре руините, те са наш дом от години. — Останалите зад него кимнаха. — Ще се бием с тези човеци и ще ви помогнем да ги победите.

— Ще разбия всеки, който ми се опълчи — съгласи се Блекхарт и вдигна огромния си чук толкова високо, че шиповете му одраскаха високия таван.

— Ще ги разкъсаме на парчета! — допълни втората му глава.

— Предците ни се усмихнаха, за да ни се притечете на помощ в момент на нужда — каза Нер'зул. — Отново сте добре дошли в Ордата, за да се насладите на поредния триумф на расата ни.

Воините около тях започнаха да ликуват и да викат имената на Нер'зул, Ворпил и Блекхарт, както и „Ордата“ толкова силно, че разтърсиха стените около тях. Нер'зул се усмихна. Очевидно бе прав да дойде тук, в Окиндун. С тези нови съюзници със сигурност щеше да достигне до Черния храм.

[1] Окиндун — Auchindoun (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Пустошта на костите — the bone Wastes (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Блекхарт — Blackheart (англ.) — black (черен); heart (сърце).
— Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ

Данат удари юмрук в отворената си длан.

— Хванахме ги! — извика той. — Остава само да ги довършим!

— Да, но не сега — отвърна Талресар.

Един от рейнджърите на Алериа по някакъв начин бе възприел ролята на съветник на Данат в преследването им на Ордата и, въпреки съдържания му характер, Данат го харесваше. Освен това елфът доста често се бе оказвал прав.

— Трябва да изчакаме до сутринта.

— Дотогава ще са се окопали — възпротиви се Данат и изгледа гневно слабия рейнджър с червеникавокафява коса, а после отпрати поглед към обсипаната с кости земя, където се издигаха величествените руини. — Ако атакуваме сега, ще можем да ги елиминираме, преди да успеят да изградят защита!

— Огледай се само — настоя Талресар. — Ти може да си готов за битка, но хората ти не са. Смрачава се и те са уморени. Да не би да предпочиташ да ги изпратиш в мрака под земята, където ще бъдат слепи за опасността и прекалено уморени да се защитават при неизбежната засада.

Данат обърна гневното си, загрижено лице към елфа.

— Те убиха Кърдран!

Тази новина бе разтърсила цялата група, която вече бе изтощена от бързото темпо, което Данат им бе наложил. Когато джуджетата Уайлдхамър се върнаха, без да крият сълзите си за падналите си другари, сред които бе и любимият им водач, самият Данат се принуди да извърне поглед. Той бе изгубил толкова много, а сега и прямото, весело джудже... Колко още трябваше да загинат, преди да се отърват от тези проклети зеленокожи?

— Разбирам те — каза тихо Талресар. — Но няма да почетеш духа му, ако изпратиш изтощените си хора да отмъстят за смъртта му. Те просто ще се присъединят към него.

Данат се намръщи, но знаеше, че елфът е прав. Командирът осъзнаваше, че не бе спрял да пришпорва хората си през целия път от оркската цитадела, за да хване Нер'зул в гората навреме. А сега, каква ирония на съдбата, точно когато постигнаха целта си, бяха твърде уморени да продължат напред.

— Една нощ — каза накрая той. — Ще починем една нощ и на сутринта ще атакуваме.

— Мъдро решение — съгласи се Талресар и, както обикновено, Данат не можа да разбере дали елфът бе искрен или саркастичен. И отново както винаги, той реши да игнорира тона му и просто да приеме думите му.

— Предай на всички да издигнат лагер и да си починат — инструктира го Данат. — Ще нападнем призори.

После слезе от уморения си и прежаднял кон и го поведе към реката. Данат блисна вода по напращеното си запотено лице и също отпи дълбоко, а след това се върна и буквално се строполи в палатката си.

Събуди се след няколко часа и с изненада забеляза не само още палатки, но и няколко високи колони, които ограждаха едно широко четвъртито място.

— Какво е всичко това? — попита той Херик, един от сержантите. — Ще останем тук само тази нощ.

Херик сви рамене.

— Някои от мъжете споменаха, че няма да е зле да издигнем укрепление — обясни той. — Затова започнаха да го маркират с тези колони. Не видях нищо лошо в това и се съгласих. Стана бързо, елфите помогнаха.

— Реших, че това би бил добър знак на почит към саможертвата на нашите другари джуджетата — каза Талресар, който пристъпи от сянката на близкото дърво. — Все пак сме съюзници. Как по-добре да го докажем, ако не със съвместен строеж на укрепление?

Данат се вторачи в елфа.

— Точно ти ми обясняваше колко са изморени хората! А сега, вместо да си почиват, те секат дървета и правят подпори?

Талресар се усмихна.

— Само няколко, а и с много ръце работата е лека. Погледни резултатите.

Данат се обърна в посоката, която елфът му посочи. Джуджета, човеци и елфи стояха и разговаряха тихо. Те все още изглеждаха уморени, но по лицата им имаше усмивки. По едно време един от хората на Данат потупа по рамото един елф и едно джудже...

— Воините ти бяха прави. Това не само има стратегическа стойност, но е и единственото място на този свят, което не е червено и безжизнено. Гората поне е все още жива. Ако някой ден се върнем тук и довършим това, което започнахме днес, ще наречем мястото Алерийска крепост. Честно е — орките унищожиха голяма част от Куел'Талас и в замяна на това ние ще завладеем това единствено зелено място в този изоставен свят. Ако не, тези стълбове ще останат да напомнят за това, че Алианса е идвал в тази гора.

Данат за пръв път долови толкова много жар в гласа на Талресар. Той отново огледа хората си и кимна.

— Но първо да приключим с тези орки, а?

Той прие храната, която Херик му подаде, и си намери тихо място край един от огньовете. Там той изпъна крака, кръстоса ръце върху гърдите си, облегна се на дебелото стъбло зад гърба си и отново заспа.

Данат се сепна и се събуди от вика на Талресар и от един странен зловещ креслив звук. И бързо скочи на крака.

— Какво става?

Но не получи отговор от врявата. Той се втурна към източника на шума и видя близо дузина елфи, които се бяха скупчили върху нещото, издаващо ужасните крясъци.

— Отдръпнете се! — заповяда той.

Елфите се изправиха с неохота и се изтупаха, докато двама от другарите им продължаваха да държат здраво едно от най-странните същества, което Данат някога бе виждал. Натрапникът бе облечен в тъмновиолетова роба, която сега бе разкъсана и оцапана с кръв и мръсотия. Той бе висок почти колкото човек, имаше ръце и крака, но с това се изчерпваха приликите. Изпод качулката му надничаше не човешко лице, а птича глава. Тя бе дълга и заострена, по-голямата част от лицето заемаше лъскав виолетов клюн, а овалните му жълти очи проблясваха в мрака. Над очите му, подобно на вежди, стърчаха перца, които се сливаха с останалите червени, виолетови, златисти и кафяви пера около главата му, явно еквивалент на коса. Очевидно елфите не

бяха особено нежни с пленника си и сега едното бляскаво око бе затворено.

— Какво същество си ти и какво търсиш в лагера ни? — попита настоятелно Талресар.

— Губиш си времето — каза Данат. — Сигурно не разбира езика ни.

— Но Гризик, да! Той да! И не иска наранява!

Гласът на съществото вибрираше странно, но все пак бе разбираем. Данат примигна удивен.

— Той е като говорещ папагал, изрича думи без смисъл — измърмори един от мъжете и вдигна юмрук към човката на птичечовека.

— Не, почакай! — заповяда Данат. — Повтори.

— Гризик! Не иска наранява, не, не! Само иска знае... кои вие? Защо дошли?

Данат погледна към Талресар, който сви рамене, отстъпи назад и остави командира си да продължи разговора.

— Името ти е Гризик?

Съществото бързо кимна и Данат продължи:

— Отговори на въпросите ни и може и ние да отговорим на твоите. Какво си ти?

— Гризик е аракоа^[1] — отвърна птичечовекът, отсичайки рязко всяка дума, която бе последвана от свирукане и въздишка. — Стара раса. Сигурно най-стара на този свят. Гризик любопитен. Не иска наранява!

— Вече го каза. Но защо ни шпионираш? Как така разбираш езика ни?

— Аракоа интелигентни — отвърна гордо Гризик. — Умни. Гризик следи вас, слуша внимателно, учи бързо! Мисли вие странни. Любопитно.

— Какви са аракоа — съюзници или врагове на Ордата?

Този въпрос предизвика особено бурна реакция. Перата по главата на Гризик се изправиха и той се сви, сякаш от страх.

— Гризик страхува и мрази тях... Сега... да. Преди не били лоши. Преди ги познавал. Но сега... — Той потръпна.

Данат бе видял достатъчно, за да разбере, че Гризик не представлява сериозна заплаха и направи знак на елфите, които все

още го държаха.

— Дайте му вода и се погрижете за раните му — заповяда им той, а после се обърна към Гризик: — Обясни ми.

— Аракоа древна раса. Ние живее сами. Но! Ние вижда мирни дренаи, примитивни орки. Но кой да знае? Орки полудели. Как... ние не знае. — Въпреки дебелината си роба, той потрепери, а перата му нервно се раздвижиха, преди да продължи. — Орки и дренаи не приятели... но не мразят. Уважават.

— Чакай, чакай — каза Данат, вдигайки ръка. — Забави малко. Орки и дренаи? Дренаи като Дренор ли?

— Дренор наричат този свят, да. Те горда раса, те нарекли този свят като тях. Те силни... преди.

— Спомена за някаква лудост... Орките са се обърнали срещу дренаите ли?

Гризик кимна.

— Да, да. Преди много, много дренаи. Те използва ярка светлина. Те живее много дълго. Те мисли тях силни и добри, никой не може спре дренаи, не, не. Но орки... — Гризик изсвири с уста и замахна с ръка пред себе си. — Край. Сега само малко. Сега преди горди дренаи се крие.

Данат усети как го побиват тръпки.

— Орките... са затрили цяла цивилизация? — той вдигна очи към Талресар. — Явно Ордата е загряла, преди да дойде в Азерот.

— Явно. Само че Азерот не им се даде така, както Дренор. Ние сме по-силни.

— Или имаме по-голям късмет — Данат поклати глава. — Цяла цивилизация на мирен народ. Какъв срам. — Той се обърна към съществото аракоа. — Кажи ми още. Твърдиш, че дренаите са били миролюбиви и силни, а орките отначало са били примитивни. Как така са успели да надвият тези дренаи?

— Орки... — Гризик търсеше правилните думи. — Всички орки събрали заедно. Вече не отделно.

— Орките наистина имат различни кланове — обади се Талресар. — Явно невинаги са били обединени и ръководени като Орда.

— Дълги Уши прав! — изчурулика развълнувано Гризик.

При всякакви други обстоятелства Данат щеше да се засмее на обидения поглед, който Талресар хвърли към съществото.

— Орки несъюзени. Те стана силни, зли. Кожа стана... от такава — той посочи кафявите си пера — сега такава — и после посочи зелените.

— Кожата им е променила цвета си? От кафява на зелена? — каза Данат и повдигна вежда.

— Да! После зелени орки атакува и убива дренаи. Аракоа мисли ние следващи! — той посочи към огромните руини, които едва се виждаха през дърветата. — Окиндун. Там спи мъртви дренаи. Там свещено. Повечето... — Той потупа земята.

— По-голямата част е под земята? — попита Данат.

Гризик кимна.

— Извива под земята, да. Сега всички мъртви.

На Данат му хрумна нещо.

— Ти бил ли си там? В този Окиндун? В тези тунели?

Гризик кимна ентузиазирано.

— Знаеш ли накъде водят? — попита Данат.

Гризик кимна.

— Бил долу, долу много пъти. Но... защо иска отиде там?

— Аз съм Данат Тролбейн от Алианса — отвърна Данат. — Ние преследваме оркската Орда от нашия свят и искаме да ги нападнем сутринта, да ги елиминираме и да унищожим веднъж завинаги заплахата им. Те се крият в онези тунели. Трябва да ги открием. Бихме... се радвали да ни помогнеш.

Талресар го изгледа с негодувание, но Данат не му обърна внимание. Гризик изглеждаше достатъчно безобиден, а и явно също мразеше Ордата. А Данат предпочиташе да предотврати загубването им в лабиринта на града на мъртвите.

— Гриз... Аз знае как влезе там. Знае път, който дори орки там, не знае. — Той се наведе напред. — Аз знае къде орки живее и откъде мине нови орки.

Данат и Талресар отново се спогледаха.

— Това е невероятно полезна информация — каза Данат. — Ние ще...

— У-ха! — Съществото аракоа развълнувано скочи на крака и се вторачи в грифоните, които бяха накацали по дърветата. Те бяха впили

нокти в клоните и спяха, скрили глави под едно крило. Гризик се спусна към тях.

— Каква красота! — прошепна той и погали най-близкия грифон по рамото.

Звярът леко потрепна, но не се събуди. Данат забеляза, че ръцете на Гризик имаха по-скоро птичи пръсти, но докосваха нежно перата на грифона.

— Ей, ти! К'во прайш там? — извика един от ездачите Уайлдхамър и се втурна към Гризик.

— Спокойно, Фергън — провикна се Данат, преди джуджето да се нахвърли върху техния потенциален нов водач. — Това са грифони от нашия свят — обясни той на Гризик. — Всеки грифон си има ездач — джудже Уайлдхамър, като Фергън.

Гризик бе стигнал до последния грифон — величествено животно, което трепереше като че от студ, въпреки топлата нощ.

— Тя тъгува — каза той и погали грифона по гърба и рамото.

— Т'ва е Скай'рий — каза Фергън, с по-сърдит от обичайното глас. — Тя бе грифонът на Кърдран.

Гризик потрака с клон и наклони глава, поглеждайки към Данат.

— Ездачът на Скай'рий — Кърдран, бе водачът на Уайлдхамър — обясни Данат. — Той... падна в днешната битка.

Гризик кимна.

— А-а! Пленник. Аз видя него.

— Пленник? — възкликна Данат.

— Орки води пленник в Окиндун. Прилича него — птичечовекът посочи към Фергън. — Червена козина на брада. Синя боя на кожа. Много силен глас.

Данат се развълнува. Кърдран е жив? Той се обърна към Талресар.

— Трябва да го спасим.

— Джуджето знаеше рисковете — отвърна хладно рейнджърът. — А мисията стои над личните чувства.

Но Данат поклати глава.

— Кърдран е един от най-доверените лейтенанти на Туралиън. Фактът, че е жив, означава, че Ордата подозира, че той притежава важна информация за силите ни... ако успеят да го пречупят. Трябва да

го измъкнем от там, преди това да се случи. А този... аракоа може да ни отведе при него.

Талресар въздъхна.

— Гризик, със сигурност ще се изложиш на опасност, ако ни помогнеш. Защо ти е да го правиш?

— Отговор лесен. Вие против Орда — отвърна Гризик и щракна решително с клюн. — Аз също мрази Орда за това, което направи на аракоа, на този свят.

Данат отмести поглед от Гризик към Талресар. Рейнджърът кимна. Това бе най-добрият им шанс... и, ако Гризик все пак се опиташе да ги предаде, щеше да си плати, и то бързо.

— Да действаме тогава — каза той.

Докато Гризик успя да начертае прост план на Окиндун и тунелите, както и да им обясни всичко на общия език, с който се справяше все по-добре, Данат се отказа от идеята да поведе само малък спасителен отряд за Кърдран. Вместо това, предложи един по-добър план.

* * *

И сега той крачеше в един дълъг мрачен тунел, само с факла в ръка. Гризик вървеше може би десетина крачки пред него, а Талресар бе между тях — нито аракоа, нито елфът се нуждаеха от светлина тук. А след Данат се движеше половината армия на Алианса.

— Тунели широки — десет хора на Алианс може мине — беше им казал Гризик. — Тунели високи. Даже огри само леко наведе! Дренаи добре построили. Експлозия унищожила център, не стигне до външни тунели. Те още чисти, сухи и здрави.

Това бе убедило Данат, особено след като Релиън бе отишъл с Гризик и се бе върнал да потвърди думите на птичечовека.

— Прилича на дълга зала в дворец — докладва рейнджърът. — Точно както ни каза той, а и не забелязах никакво друго движение, нямаше дори дребни гризачи.

— Ще се разделим на две — бе решил Данат. — Половината от силите ни ще ме последват в тунелите до Окиндун. Другата половина ще атакува челно. Ще се промъкне през руините и ще отвлече

вниманието на Ордата, докато ние се появим в гръб. Щом заемем позицията, ще атакуваме и ще ги приклешим между двете редици.

А сега, по-малко от час след като влязоха в тунела, Гризик спря и посочи към широката врата пред себе си.

— След това стълби — каза аракоа. — Води до сърце на Окиндун.

Данат се намръщи, спомняйки си лабиринта, който аракоа им беше начертал.

— Но ти не знаеш къде точно ще бъде Ордата, нито къде може да е отвела пленника? — попита отново той.

За съжаление, птичечовекът за пореден път повтори отговора си.

— Знае път до Окиндун. Но не много повече — за миг сянката на качулката му хвърли страховита сянка върху остроото му лице. — Мои хора... не добре дошли тук. Дренаи почита мъртви, не обича натрапници. Аз идва, гледа малко... учи малко. Само малко.

Данат кимна. Той знаеше, че би било прекалено много да иска аракоа да ги отведе право при Кърдран, но все пак не му се харесваше идеята да се лута без посока из дългите тунели, докато Ордата се готви за засада. Гризик се протегна към вратата... и отскочи назад, изщраквайки изненадано с клюн. Вдигна ноктести ръце и приклезна, а вратата изскърца леко и се отвори. Данат вдигна щит и меч... и спря, вторачвайки се във фигурата, която се появи на вече отворената врата.

[1] аракоа — arakkoa (англ.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Не беше орк. Беше напълно непозната за Данат раса. Фигурата беше висока и широкоплещеста, с бледосиня кожа, която почти блестеше на слабата светлина на факлата. Изражението му бе сериозно и благородно, подобно на елф, но малко по-грубо. Имаше по-малки заострени уши и широки извити очи. Редица ръбести плочи покриваха горната част от главата му, достигайки точно до строгото чело, а от челюстта му, от двете страни на малката гъста брада излизаха дебели камшичета. Сребърна коса покриваше главата и падаше надолу зад раменете на странника, който бе облечен в пищна брокатена, но доста овехтяла роба, а в ръката си държеше дълъг, богато украсен жезъл. Под изтъркания ръб на робата му се подаваха крака, завършващи с копита, а Данат забеляза, че някъде отзад се движи нещо, което явно бе опашка.

Фигурата проговори с дълбок, спокоен глас, изправи жезъла пред себе си и върхът му заблестя с бледовиолетова светлина, която се отрази в очите му. Тези очи се насочиха към Гризик, който се криеше зад Данат, и леко се присвиха. Той отново заговори, този път по-гневно и Гризик му отговори на същия език.

— Какво е това същество? Какво иска? — изрева Данат към Гризик. — Определено не се радва да те види тук.

— Аз само каза, че води благородни воители тук.

Съществото отново ги изгледа и спря погледа си върху Данат. После прошепна нещо и жезълът му заблестя още по-ярко. Отвори очи и заговори... на перфектен общ език.

— Това... същество... ми казва, че ви е довело тук. Какви сте вие и какво търсите сред почитаните мъртви?

Данат свали щита си и прибра мечата си, шокиран от факта, че странникът говори езика му, но още по-загрижен за това да го убеди да им позволи да преминат, отколкото да разбере как го е научил.

— Извинявам се за нахлуването — каза той на странника. — Не желаем да притесняваме нито мъртвите, нито вас. Но оркската Орда се

прикрива в тунелите ви и е пленила наш другар. Искаме да го освободим, а също и да елиминираме зеленокожите.

Странното същество, което Данат реши, че трябва да е дренаи, осланяйки се на твърдението на Гризик, че това е дренайски храм, го изгледа гневно при споменаването на Ордата, но накрая кимна.

— Да, орките са нахлули в тунелите ни — призна той, свали жезъла си и го подпря на земята. — Настанили са се в Лабиринта на сенките^[1], който се намира в дълбините на Окиндун и е най-запазен. Там ще намерите другаря си, както и по-голямата част от силите на Ордата.

— По-голямата част? — попита Данат и се наведе леко напред.

— Някои от орките не са тук отскоро — отвърна дренаят. — Живеят тук от няколко години, още преди експлозията. И обитават друг тунел — той поклати глава, а по благородните му черти премина смесица от гняв и скръб. — Те мърсят този храм с присъствието си прекалено дълго време.

— Скоро ще поправим това — увери го Данат.

— Казахте ми каква е целта ви, а сега ми кажете какви сте? Пътувал съм на много места, но никога не съм виждал такива като вас.

— Аз съм човек — отвърна Данат. — Ние идваме от друг свят, наречен Азерот... Орките построиха портал между двата ни свята и ни нападнаха, но ние сразихме армията им и ги отблъснахме обратно. Сега искаме да затворим портала веднъж завинаги и да защитим дома и хората си.

Дренаят го огледа внимателно с немигащи очи и Данат предположи, че се опитва да разбере дали думите му са истина. Накрая той кимна.

— Това е благородна цел — каза той, отдръпна се от вратата и се изправи срещу Данат. — Аз съм Немураан, един от последните окенаи^[2]. Ние бяхме жреците на нашата раса и се грижехме за мъртвите в Окиндун.

Данат представи себе си и Талресар и двамата се поклониха.

— Приветствам решителността ви както да спасите другаря си, така и да премахнете покварата на Ордата — продължи Немураан. — Ако ми позволите, мога да ви помогна и за двете.

— Ще ви бъдем много благодарни — отвърна искрено Данат. Той показа на океная грубата карта, която Гризик бе начертал. — Само това

знаем за Окиндун.

Немураан разгледа кривите линии и се засмя, макар и с горчивина.

— Този ли начерта всичко това? — попита той и посочи с израстъците на брадичката си към съществото аракоа.

Гризик вече не се криеше, но стоеше предпазливо настрана сред воините на Алианса. Данат кимна.

— Той броди из тунелите ни с години — продължи окенаят, — но знае само откъде може да открадне нещо.

— Аз не искам прави лошо! — възпротиви се Гризик. — Не знае, че има някой в Окиндун! Никога не взема нещо, ако знае...

— Ако си знаел, че някой може да те хване? — прекъсна го Немураан. — Много внимавайте с този — предупреди той Данат. — Аракоа винаги са били нечестива и себелюбива раса.

— Досега е бил честен с нас — отвърна Данат. — А и му вярвам, че ненавижда Ордата.

— Да! — потвърди въодушевено Гризик, а тъмните му очи проблеснаха. — Мрази всички орки! Моля, моля! Има общ враг!

— Така е — съгласи се Немураан. — Добре тогава, аракоа, от тук нататък започваме на чисто.

Окенаят се обърна към Данат, взе пергамента от ръката му и извади малка черна пръчица от джоба на робата си. Набързо поправи няколко линии, свърза няколко тунела и значително разшири картата.

— Орките са там — каза той и посочи мястото на картата. — Елате, ще ви заведе до там.

Без повече приказки Немураан подаде картата на Данат и се обърна, насочи се към стълбището и затрака с копита по каменния под. Данат погледна към Талресар и Релиън, които кимнаха. После си пое дълбоко дъх и последва дреная към Окиндун.

— Сам ли живееш толкова много години? — попита той Немураан, когато излязоха от втората широка зала и поеха по серия криволичещи коридори.

— Има и други — отвърна окенаят и вдигна жезъла си, за да освети пътя. — Някои от нас оцеляха след атаката на Ордата и избягаха тук. По-късно дойдоха още дренаи, които потърсиха подслон от внезапните нападения на орките. Много от тях загинаха при експлозията, а други се изгубиха. Останахме много малко.

Данат се огледа наоколо, чудейки се къде ли са останалите, но Немураан поклати глава.

— Няма да ги видиш. Макар да изглеждаш благороден и честен, не бих изложил хората си на риск. Те ще останат скрити. Аз ще ти помогна, но ако решиш да ме предадеш, поне расата ми ще оцелее.

— Мъдро решение — съгласи се Данат. — Аз бих постъпил по същия начин.

Те продължиха да вървят, докато накрая достигнаха поредната врата.

— Това е началото на Лабиринта на сенките — каза Немураан. — Зад тази врата се намира Ордата — той се обърна и изгледа Данат отблизо, изражението му бе мрачно, но в очите му се четеше... нетърпение? Радост? — Бих ви помогнал и по-нататък, ако ми позволите — каза тихо той, — но се опасявам, че помощта ми може да не се понрави на всички ви.

Данат се намръщи и вдигна вежда.

— Какво искаш да кажеш?

Океният склони глава.

— Аз съм пазител на душите на нашите мъртви — обясни покорно той и стисна с две ръце жезъла си. — В момент на голяма нужда мога да ги призова. Бих го направил сега... те ще се зарадват на възможността да прочистят дома си от нечестивите орки.

Данат леко се разтърси от прямотата в думите на дреная. Той знаеше, че рицарите на смъртта на Ордата са оркски духове в човешки тела, и бе убеден, че духовете съществуват, макар винаги да бе учен, че мъртвите трябва да бъдат оставени да почиват в мир. Но ако Немураан бе пазител на мъртвите, сигурно нямаше нищо лошо в това да ги призове за помощ... нали? Малко по-рано Данат бе казал на Туралиън, че духовете на загиналите му войници ще се бият редом с тях, но това бе само образно казано. А сега явно духовете на някои мъртви можеха да приемат подобна идея буквално. Накрая Данат сви рамене. От подобни въпроси се вълнуваха по-духовните хора, а от военна гледна точка той определено не би отказал допълнителна помощ.

— За нас би било чест — отговори той на Немураан. — Ако това не би ги притеснило или разгневило, с радост ще приемем помощта им.

Немураан кимна и дълбоко се поклони, очевидно доволен от решението на Данат. После се изправи и вдигна жезъла си. Виолетово сияние разцъфна по дължината на коридора, изпълвайки го със светлина, на която отвърнаха множество събудени искри от целия таван. Постепенно искрите станаха по-ярки, цветът им преля от виолетово към синьо, зелено и златисто. После започнаха да слизат и да се издуват, приемайки форма и очертания. Най-близката до Данат и Немураан се промени и прие огромна форма, очевидно на дренаи, но по-едра от последния. Вместо роба, тя носеше орнаментирана броня, на рамото ѝ бе подпрян гигантски чук, а по гърба ѝ се стелеше дълга пелерина. Още и още придобиха ясни очертания и постепенно изпълниха цялата зала. И всички се взираха в Данат и хората му.

От нищото се появи вятър и развя наметалото на Данат и дългата коса на Талресар. Данат почувства остър студ и започна неконтролируемо да трепери. Спектралните воини напредваха, красиви и неумолими, а Данат остана вцепенен от ужас. Водачът им протегна ръка и погали челото му. Човекът извика, когато в съзнанието му нахлуха образи — младият Фарол и Ван в конюшната преди да потеглят... Думите на Ван, завинаги прекъснати от боздугана... Надвесен над коня си и бягащ от битката, за да може мъртвите да открият мир... Завръщането на Скай'рий... без ездача си... Трупове... толкова много трупове... „Момчетата ми, момчетата ми... Съжалявам, толкова много съжалявам...“ Ордата, силна и въоръжена, изливаща се по плодородни поля, но не на Азерот. Стотици поля, стотици светове... невинни хора, избивани от зелената вълна, която не принадлежи на тези места и изсмуква живота от тях... И се мести на следващото и следващото...

— Душата ти е помрачена, Данат Тролбейн от Алианса — каза духът, макар че лицето му изобщо не помръдна. Думите му прозвучаха в съзнанието му. — Скърбиш за мъртвите. Въпреки че си дошъл тук и сърцето ти е изпълнено с мъка и гняв, истинската причина, която те тласка напред, е чиста и справедлива. Бъди спокоен. Аз съм Боулестраан, някога наричан Ослепителната Светлина. Аз и армията ми ще ти помогнем в тази борба.

Студеният ужас бе изместен от странно чувство на мир. Данат примигна. Той отново погледна към духа и с изненада забеляза, че

очите му бяха от чисто злато, а от челото му също се излъчва златиста светлина.

— Дълбоко сме ви задължени — успя да отвърне Данат.

Не му бе лесно нито да изрече думите си, нито да откъсне поглед от фигурата пред себе си. Тогава той се замисли дали това бе имал предвид Туралиън, когато му говореше за величието на свещената Светлина, защото Боулестраан и армията му от духове вече изобщо не изглеждаха толкова ужасяващи. Те бяха величествени, златни, блестящи и красиви. Данат осъзна, че току-що е бил подложен на изпитание и с облекчение забеляза как дренайските духове вече кръжат закрилнически около воините му. Той бързо разклати глава да се съвземе и намести щита си. Извади меча си и стисна здраво увитата му с кожа дръжка. И погледна към Талресар и Релиън.

— Щом излезем, оставате с мен — каза им той. — Трябва да открием Кърдран — после се обърна към хората си. — Орките са зад тази врата. Те не подозират, че сме тук и вероятно очакват атаката ни на зазоряване, след няколко часа. Имаме шанс да ги хванем неподготвени — да се възползваме максимално от него. Щом преминете през тази врата, убийте всеки орк, който ви се изпречи настреща. Крещете, викайте и ритайте каквото ви попадне. Трябва да ги объркаме, да ги накараме да се паникьосат и чудят колко са противниците им и къде са. Така ще бъдат по-лесни мишени.

Войниците кимнаха и вдигнаха юмруци в знак на безмълвен поздрав. Данат също вдигна юмрук. После се обърна към вратата, пригответи се и даде знак на Немураан да я отвори. Окенаят хвана дръжката и с изненадваща сила отвори рязко вратата, а ударът на камък в камък отекна като гръм в затвореното пространство сред руините.

— За Синовете на Лотар! — извика Данат и се втурна през вратата.

Вратата водеше към средно голям тунел, където се намираха около дузина орки — някои от тях спяха или дремеха, а други поправяха оръжията си. Когато Данат нахлу при тях, те се сепнаха и вдигнаха погледи. Някои успяха да се изправят и да се пресегнат към оръжията си. Но бяха прекалено бавни. Първият удар на Данат разряза гърлото на един орк, който тъкмо понечваше да подаде сигнал за тревога. Командирът продължи да размахва оръжие, поряза челото на

друг, а след това, докато оркът поклащаше глава да проясни погледа си, Данат прониза сърцето му.

Неколцина от хората му вече го бяха последвали. А сега започнаха да прииждат и блестящите златни мъртви — неумолими и величествени, със своите спектрални, но смъртоносни оръжия. При тази гледка орките се паникьосаха, зареваха от ужас и много от тях захвърлиха оръжията си и изпопадаха на земята. И там си и останаха. Повечето орки още не бяха успели да се въоръжат.

— Тръгвайте! — извика Данат към хората си, след като елиминира първите няколко орки. — Тръгвайте! Убивайте всеки, когото видите! — после се обърна към Боулестраан: — Изпрати войните си с тях!

Дренайският командир кимна. Войните-духове вече бяха започнали да се разпределят към хората на Данат.

— Немураан... заведи ме при пленника им!

Окенаят кимна и отвори вратата в далечната стена, повеждайки Данат и двамата рейнджъри към един по-къс и тесен коридор. Гризик също ги последва. Коридорът ги изведе до една по-широка зала, където още орки седяха, ядяха или спяха. За щастие, и двамата рейнджъри бяха приготвили лъковете си. От изящните им ръце излетяха стрели, които повалиха няколко орки, преди дори да се усетят, че не са сами. После Данат се спусна сред тях, посичайки с меча си всички подред, а виковете и крясъците на жертвите му се сляха с шума, който се вдигаше от съседната зала... където хората му вършеха същите страшни неща.

Гризик също не бездействаше. Птичечовекът се стрелна напред в един странно полегат скок, който го отнесе безшумно зад няколко орки. Дългите нокти на изпънатите му напред ръце прерязаха гърлото на един орк с един-единствен замах. Втори орк се обърна и вдигна високо секирата си, но аракоа се наведе рязко, избегна тромавия замах и се извъртя напред. Бързо изкълва очите на орка, а след това преряза и гърлото му. Какъвто и да бе този аракоа, помисли си Данат, виждайки бързото му, безшумно клане, със сигурно не беше пацифист.

— Оттук! — извика Немураан, след като последните защитници на тази вече окървавена зала бяха повалени, и посочи към следващата врата.

Окенаят не бе атакувал директно нито един орк, но самото му присъствие и светлината на жезъла му явно по някакъв начин объркваха орките и ги правеха по-лесни мишени. Новата врата се отвори към една по-малка стая. Половината от помещението беше заето от странна дървена рамка, наподобяваща маса с изправени напречни греди. И към тези греди бе завързана една дребна, мускулеста фигура. Около нея имаше локва кръв, и още толкова засъхваше върху кожата му. Той бе увиснал на въжетата, с които бе вързан, и Данат, колкото и изпечен воин да беше, за миг се стъписа от ужас, виждайки какви жестокости е преживял другарят му.

Само един тежко брониран орк се подпираше на близката стена, а до него бе подпрян боздуган с шипове — явно единствената охрана на пленника. Когато Данат нахлу в стаята, той се изправи с изненада, а очите му се разшириха, когато елфите изстреляха две стрели в гърдите му. Трета стрела се заби точно между очите му и оркът се строполи, преди дори да успее да промълви нещо.

Данат вече се бе заел да развързва въжетата, на които висеше другарят му.

— Кърдран! — извика той, сграбчвайки тялото му. — Кърдран!

Талресар промърмори нещо на музикалния си език, но също пребледня, докато помагаше на Данат да положат джуджето върху масата. Данат стоеше в пълен шок. И двете ръце на Кърдран се изкривяваха по неестествен начин, а белезите и раните по мускулестото му тяло сякаш бяха повече от татуировките му. Ръцете и краката му бяха напълно потрошени, като че са били блъскани с боздуган, а единственият знак, че е още жив, бе слабото повдигане и спадане на гърдите му. Джуджето наподобяваше на нещо, което може да се види само в кланица. Какво му бяха *причинили* орките?

— О, Светлина... Дори не знам откъде да започна — промълви Данат с дрезгав глас, взирайки се в кървавото, потрошено тяло.

— Аз знам... ако ми позволите.

Данат изведнъж се съвзе. Немураан се бе приближил, а жезълът му блестеше ярко.

— Аз съм жрец. Ще направя всичко по силите си да го излекувам. Но трябва да знаете... връзката на духа на другаря ви с живота е слаба. Мога да опитам да го излекувам или да облекча прехода му. Ако предпочитате да го оставите да премине...

— Не! — извика Данат. — Прекалено много преминаха пред очите ми... моля те. Ако можеш да го излекуваш, направи го.

Данат и Талресар отстъпиха назад, а дренаят протегна ръка. Постави я върху окървавената глава на Кърдран, а с другата ръка вдигна жезъла си. Окенаят затвори очи и започна молитвата си. Данат леко потръпна, когато около тялото на Немураан се появи чисто и нежно сияние. Той не разбираше думите, но звукът им успокои сърцето му. Сиянието се усили около ръката на дреная, която бе поставена върху челото на Кърдран. То продължи да се усилва, докато накрая стана толкова ярко, че Данат се принуди да затвори очи. Той и преди бе виждал такова нещо. Това същество от друг свят, този дренай, толкова странен на вид... владееше Светлината също като Туралиън.

Леко изпъшкване накара Данат да отвори очи.

— А? К'во? — измърмори Кърдран и замята глава наляво-надясно. — Дайте да ви видя, зеленокожи твари! — Той отвори очи и се вторачи право в синята фигура, надвесена над него.

— Всичко е наред — увери го Данат, преди джуджето да започне да се противи, и постави ръка върху рамото му.

Немураан отстъпи назад, сиянието около него започна да отслабва и той се усмихна.

— Той е... ще се...?

— Направих всичко по силите си. Излекуван е... до голяма степен. Но не всички белези ще могат да бъдат изтрити, нито пък всичко счупено ще бъде като преди.

— Кой е счупен? — изсумтя Кърдран, изправи се бавно, размърда ръце и крака и попипа тялото си. — Ух! Не знаех, че имам толко'а мно'о кръв — после вдигна поглед към Данат. — А-а, Данат, момко! — възкликна той, осъзнавайки кой стои до него, и на широкото му лице грейна усмивка. — Ти си тука, а? Крайно време беше! Не бери грижи... тия твари не можа'а да измъкнат ни една дума от мен. Донесе ли ми чукчето?

— Той трябва да си почива — намеси се дренаят.

— Да бе! Почивката е за мъртвите — изръмжа Кърдран.

— Понякога не е дори за тях — отвърна тихо Талресар, поглеждайки към Немураан.

— Той е воин Уайлдхамър — каза Данат на жреца, давайки му най-доброто обяснение, което можа да измисли. — Донесох го,

Кърдран. Ето.

Чукът му бе при Скай'рий, когато грифонът се завърна, а Данат бе достатъчно прозорлив да го вземе със себе си. Той подаде оръжието на джуджето и не успя да сдържи усмивката си, когато Кърдран хвана масивния чук и го вдигна високо... въпреки че сега движенията му бяха малко по-бавни и сковани от преди.

— Мно'о добре — Кърдран огледа чука си и кимна одобрително. — А сега, момко, к'ъв е планът? И кои са тия нови приятелчета?

Той кимна към Гризик и Немураан, а Данат не пропусна да забележи отвращението, което се изписа върху лицето на океная, който бе приет като равен с птичечовека.

— Немураан е окенаи, дренайски жрец на мъртвите — обясни набързо Данат. — Той е един от последните пазители на това място. Дължиш му живота си — той те излекува.

— А-а?! — възкликна Кърдран, който започна да си изглажда картинката. — Благодаря ти, момко. Уайлдхамър не забравят такива дела.

Немураан се поклони вежливо.

— А това е Гризик, той е аракоа — продължи Данат. — Мрази орките, намери ни в гората и ни доведе тук. А планът? — Той вдигна меча си. — Войските ни прочистват тунелите. Останалите ще атакуват скоро и ще отвлекат вниманието на орките. А ние ще открием Нер'зул и ще набучим главата му на кол.

— Аха, ей тоя план ми харесва. И къде е тоя оркски шаман?

И двамата се обърнаха към Немураан, който извърна глава.

— Най-добре защитената зала е някогашното ни място за молитви — каза окенаят. — Сигурно ще го откриете там.

— Води ни! — каза Данат и Немураан кимна.

Той ги изведе от стаята към един къс коридор, който завършваше с една широка и тежка каменна стена, покрита със сложна резба.

— Ето тук, зад тази врата е залата за молитви — в очите му проблесна мъка. — Тук идвахме да почетем мъртвите си и да говорим с тях.

Релиън пробва дръжката.

— Заключена е — каза той.

— Отдръпни се, момко — обади се Кърдран и вдигна чука си. — Мо'е малко да я поодраскам.

Джуджето все още едва се държеше на крака. Данат понечи да се възпротиви, но реши да не го спира. Кърдран трябваше да се увери, че може да се бие. Данат затаи дъх, когато джуджето се изправи и запрати чука си към каменната бариера.

Гръмотевицата, която отекна при сблъсъка, едва не го събори. Последва силно пропукване и облак прах, и когато Данат помахаше с ръка, успя да забележи, че вратата се е строшила. През нея се виждаше широка кръгла зала, а в центъра ѝ стояха скупчени няколко фигури. Няколко от тях вдигнаха очи, очевидно изненадани, но двама — не. Единият бе масивен едноок орк, а другият изглеждаше по-възрастен и на лицето си имаше изрисуван бял череп. Този трябваше да е Нер'зул.

За част от секундата погледите им се срещнаха. И още преди Данат да понечи да атакува, Нер'зул прошепна нещо на едноокия орк, обърна се и се втурна към вратата в далечния край на стаята.

— О, не! — извика Данат и се спусна след Нер'зул, но едноокият орк се засили към него и го спря. Дълъг белег разделяше едната страна на лицето му, а окоето бе покрито с превръзка, но другото око гледаше гневно към Данат.

— Аз съм Килрог Дед-ай — заяви гордо оркът на общ език със силен акцент, удари се в гърдите с една ръка, а с другата вдигна високо огромната си секира. — Аз съм вождът на клана Блийдинг Халоу. Убил съм много човеци. Ти няма да си последният. Заповядано ми е да ти попреча да преминеш... така и ще стане.

Данат внимателно огледа новия си противник. От белите кичури в косата и бръчките по лицето му си личеше, че е по-стар от него, но тялото му все още бе здраво и мускулесто и самият орк се движеше с грациозността на роден воин. Освен това явно имаше и чест. И по някаква причина Данат реши да му отвърне подobaващо.

— Така да бъде — каза той и вдигна меча си в знак на поздрав. — Аз съм Данат Тролбейн, командир на армията на Алианса. Убил съм много орки и ти няма да си последният. И ще премина!

Той се спусна напред с вдигнат пред себе си щит и меч, вече засилен с мощен замах. Килрог парира удара и едва не отблъсна меча от ръката на Данат, който се прихвана между острието и дръжката на секирата. Данат обаче не се забави и стовари щита си в гърдите на орка. Килрог се олюля и отстъпи крачка назад. Данат се възползва от момента, освободи меча си и замахна отново — този път ниско

странично. Върхът му преряза тялото на Килрог точно над кръста и вождът на Блийдинг Халоу изрева гневно, виждайки собствената си кръв. Раната обаче не го забави и той отвърна с бърза атака. Стовари тежкия си юмрук върху щита на Данат, огъна твърдия метал и събори собственика му. После замахна със секирата си, която се изви в една почти ленива дъга и се насочи към долния край на щита. Данат трябваше да отскочи, за да избегне удара, който щеше да го разполови, и потръпна, виждайки как задният край на секирата се удря от вътрешната страна на щита му и го отблъсква надалеч, изкривявайки ръката, с която го държи.

Данат вдигна очи и срещна погледа му. Човекът видя отражението на собственото си страхопочитание в единственото око на Килрог, който кимна. Явно и двамата се приемаха за достойни противници. Изведнъж температурата се покачи и Данат се усмихна яростно. От всички посоки на стаята се чуха писъци — не само от болка, но и от страх, когато воините-духове на Боулестраан отново се появиха, красиви и ужасни, за да подкрепят силите на Алианса. Точните стрели на Талресар и Релиън поваляха орк след орк.

Кърдран се бе съсредоточил върху орките в предната част на стаята, където сам-самичък успяваше да ги държи настрана, замахвайки яростно и хвърляйки стормхамъра си към тях. Бойният му дух бе все така жив, въпреки старанието, което враговете му бяха положили да строят тялото му.

Килрог бе забелязал всичко това. Той гневно изрева и атакува... но не Данат, а мъжете, които се бяха скупчили от едната му страна. Тежката секира се вдигаше и падаше със светкавична скорост и двама войници паднаха, целите в кръв, докато другарите им отскачаха назад, опитвайки се отчаяно да удържат ударите на разярения оркски водач. Дренайските духове се понесоха към него със смъртоносна решителност, но Килрог избегна атаките им, фокусиран върху човеците. Докато войниците на Данат успяха да покосят другите орки, Килрог си беше прокарал път през тях.

Изведнъж Данат потръпна. Силен монотонен шум изпълни главата му.

— Какво...? — той се огледа на всички страни, но не успя да открие източника му.

После осъзна, че идва иззад другата врата, през която Нер'зул бе избягал. А от процепа под вратата се виждаше светлина. И изведнъж Данат осъзна, че звуците всъщност представляват напяване. Това сияние, напяването и начинът, по който космите по гърба му настръхнаха — всичко това убеди Данат, че явно се готви някаква магия. В името на Светлината, дали не отваряха портал точно сега?

— Изблъскайте ги! — провикна се той към хората си. — Към съседната стая! Бързо!

Но Килрог блокира пътя им. Вождът на Блийдинг Халоу вече бе почти сам. Всичките му воители бяха повалени от биещите се рамо до рамо елфи, джуджета, човеци и дренаи, но той не даваше никакви знаци, че смята да се предаде. Данат виждаше, че огромният орк е готов да се пожертва, за да осигури на Нер'зул нужното време за магията му, каквато и да бе тя.

Изведнъж от другата страна на вратата се провикна глас. Данат не можа да разбере гърления език, но нямаше и нужда — каквото и да се е опитвал да направи Нер'зул, вече бе готов. Дочу се слабо пропукване и сиянието изпод вратата рязко се усили, изпълвайки стаята със светлина и звук. После рязко избледня и изчезна напълно, а в стаята като че ли стана по-тъмно от преди.

Кърдран обаче успя да премине покрай едрият орк. Задъхан, той замахна с всички сили и стовари чука си във вече потъмнялата врата. Входът пропадна със силен трясък и джуджето Уайлдхамър изрита останките настрани, разкривайки по-малката стая и изписания с руни кръг в центъра на каменния ѝ под. Стаята беше празна.

Килрог също се обърна към вратата и се усмихна доволно.

— Преминахте... признавам си. Добре се би, но се провали, човеко. Господарят ми вече е в Черния храм, за да изпълни ритуала си. Вече не можеш да го спреш. Безброй светове ще бъдат стъпкани под краката на Ордата.

— В името на Светлината, ти поне няма да го последваш!

Изпълнен с гняв, Данат поднови атаката си. Той нанасяше удар след удар, но старият оркски воин всеки път успяваше да парира. Килрог грабна щита с една ръка и го хвърли настрани, а с другата си ръка засили секирата си и отблъсна меча му точно преди да разреже корема му. После се ухили на Данат, разкривайки дългите си извити бивници.

— Трябва да се постараяш повечко, човеко — присмя се оркът.

Хвана секирата си с две ръце и замахна към лицето на Данат, после обърна посоката и замахна още веднъж, принуждавайки противника си да отстъпи назад, ако не иска да се прости с главата си. При следващия замах Данат се наведе рязко и засили щита си нагоре. Той се удари в ръцете на Килрог, изблъсквайки ги нагоре, а оркът изгуби равновесие. Данат замахна напред, мечът му уцели корема на орка и потъна дълбоко. Командирът почти се изненада от успеха си.

Килрог изрева, стовари ръцете си надолу, запращайки щита точно върху главата на Данат, и залитна назад. Раната на корема му кървеше обилно, но това явно го разяри още повече. Той отново вдигна секирата си, стовари я върху щита на Данат и тежкото острие потъна дълбоко в метала. После дръпна рязко оръжието си и връзките на щита се скъсаха, оставяйки Данат беззащитен.

— Сега ще се изправим острие срещу острие — каза му Килрог, отскубна щита от секирата си и го захвърли настрани. — И само един от нас ще остане, за да възпее тази битка.

— Съгласен съм — измърмори Данат през зъби.

Той стисна меча си с две ръце, вдигна го над едното си рамо и се спусна напред право към Килрог. Точно, когато оркският вожд пристъпи да го посрещне, Данат рязко спря, използва инерцията да се завърти на един крак, пусна едната си ръка, а с другата замахна навън, за да може ударът му да дойде от обратната страна — сляпата страна на Килрог.

Проблясващото острие уцели врата на изненадания орк и преряза гърлото му. Килрог се строполи, секирата падна от ръцете му, които се вдигнаха автоматично, за да спрат кръвта, струяща от дълбоката рана. Но вождът на Блийдинг Халоу падна на колене с усмивка на лицето.

— Чрез моята кръв... Ордата... ще живее — успя да изпъшка оркът, с притихващ глас. — Предци... Идвам...

Окото на Килрог Дед-ай се изцъкли и той се катурна на една страна върху гравирания каменен под на залата за молитви. Данат стоеше задъхан, но вдигна меча си в знак на почит към падналия си противник.

— Бра'о, момко — каза Кърдран, пристъпи към Данат и го потупа по рамото.

Но Данат поклати глава.

— Провалих се — каза горчиво той и се загледа в трупа на Килрог. — Той беше прав. И направи това, което трябваше... осигури им достатъчно време, за да избягат — Данат се намръщи и стисна зъби. — Каквото и заклинания да са използвали, то ги е пренесло в някакво място, наречено Черния храм. Как можем да ги спрем сега? Дори не знаем къде е това място!

Аракоа се обърна с блеснали очи.

— Гризик знае! Може заведе вас там!

— Знаеш къде...

— Сър! — един от хората на Данат нахлу в стаята, следван от Немураан и носещите се фигури на дренайските мъртви. — Орките се разбягаха, сър! Някои от тях обаче се насочиха навътре в тунелите! — той замълча, явно в очакване на отговор и изглежда се изненада от мълчанието на Данат. — Сър?

Кърдран сръчка командира.

— Ти водиш, момко — напомни му тихо Уайлдхамър. — Дори да си се провалил, не мо'еш го показва на хората, нъл'?

И беше прав, разбира се. Данат кимна и изправи рамене. После срещна погледа на войника.

— Оставете ги да бягат — каза той. — Разбрахме къде е отишъл Нер'зул и трябва да го последваме. Потегляме към мястото, наречено Черния храм.

— Черния храм?

Данат се обърна, долавяйки гнева в спектралния глас на Боулестраан, и видя разярения поглед на духа, който не бе насочен към него.

— Това навремето бе Карабор, нашето свято място. Но орките го поквариха, както правят с всичко, до което се докоснат — той стисна блестящия си чук, който бе напълно чист, въпреки че бе посякъл незнаен брой орки. — Моля се като стигнете там, да прочистите това свято място от тях.

Данат кимна.

— Такъв е планът. Благодаря ви за помощта. За нас бе чест да се бием редом с вас.

— За нас също — отвърна Боулестраан и кимна. — Ти и целият Алианс сте благородни воители и достойни хора. Всичко добро, Данат

Тролбейн. Сега ще се оттеглим в мир, докато не бъдем отново призовани.

Той и воините му избледняха, оставяйки след себе си съвсем слабо сияние, което накрая също изчезна. Данат се обърна към Немураан и без да се замисли, каза:

— Ела с нас. Това не е място за живеене. Можеш да служиш на хората си по-добре, ако напуснеш тези руини и се върнеш в света. Можем дори да те вземем с нас в Азерот, ако пожелаеш.

Немураан се усмихна.

— Вашият свят сигурно е чудесен, за да даде живот на хора като вас — поласка ги той. — Оценявам думите ти. Но, не мога да приема, мястото ми е тук. Нашите мъртви ще останат на този свят — почетно положени да почиват в Окиндун или разпилени из гората, или дори застлали пътя, който орките погрешно назовават „Пътя на славата“. Те ще останат тук, в Дренор и аз ще остана, за да се грижа за тях. Свещената Светлина ни е отредила това място с причина и някой ден тя ще триумфира над всички. Дотогава ще се радвам, че съм успял да ви помогна и че ти и хората ти също носите Светлината. Вървете и нека куражът и силата ви отвоят орките като прах пред силен вятър. А кой знае? Може някой ден хората ни наистина да се борят рамо до рамо. — Той се поколеба. — Мога ли да помоля за една услуга, преди да тръгнете?

Данат кимна.

— Само я назови.

— Не позволявайте онзи да развали това, което Светлината му дари. Той със сигурност е благороден и яростен воин, но мъдростта белязва война точно толкова, колкото и смелостта.

Той посочи към Кърдран, който се намръщи и леко поруменя. Макар и разтревожен, Данат си позволи да се усмихне.

— Ще направя каквото мога, но виждаш какъв е инат.

— А-а! Я стига, вий там!

— Добре де, ранени друже — обърна се Данат към Кърдран. — Имаме да превземаме Черен храм.

Данат Тролбейн се поклони на Немураан и се запъти към тунелите на града на мъртвите, надявайки се молитвите на океная за Алианса да бъдат чути.

- [1] Лабиринта на сенките — the Shadow Labyrinth (англ.). — Б.пр. ↑
- [2] окенаи — Auchenaï (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

— Не се тревожи... движим се в правилна посока — принуди се да каже Кадгар, когато групата спря да почине и да пие малко скъпоценна вода.

Всички се нуждаеха от успокоение. Бяха тръгнали на север от оркската цитадела, заобикаляйки дивото крайбрежие на изток. Земята бе все така същата, като тази около портала, макар и по-малко сурова — напукана, сива трошлива почва, изсъхнали растения и дървета. Тук-там се виждаха зелени участъци, но по-голямата част от Дренор бе пуста и безжизнена.

Сега земята наоколо бе станала по-неравна, с по-стръмни склонове и баири, а вятърът бушуваше от всички страни. По-скоро наподобяваше планинска верига, каквато никой досега не бе виждал. Каменни шипове стърчаха от скалните стени около тях, насочени във всички посоки, сякаш самите върхове бяха жадни за кръв. Скалите бяха матови, червеникавокафяви... в цвета на изсъхнала кръв, а в сравнение с тях небето изглеждаше живо и алено. Това бе едно от най-неприятливите места, които Кадгар някога бе виждал, и той си помисли, че тръпките, които го побиха, се дължат колкото на ветровете, които се вихреха сред заострените скали, толкова и на самата гледка.

Той лениво се протегна към най-близкото острие, но спря точно преди да го докосне... може би предизвикването на съдбата не бе най-добрата идея.

— Черепът не е далеч — повтори той.

— Сигурен ли си? — попита Туралиън.

— О, вярвай ми. Сигурен съм.

Той вече усещаше присъствието му в главата си, без дори да го търси — монотонно пулсиране точно зад очите му, което почти можеше да види, ако стисне силно очи. Определено бяха близо.

— Добре — отвърна Туралиън, вдигна чука си и огледа каменните остриета. — Това място започна да ми омръзва.

— Мисля, че... — започна Кадгар, но Алериа вдигна ръка да замълчат.

— Чуйте!

Кадгар напрегна уши, но слухът му не беше толкова добър, колкото на елф. Мина време, но всичко, което чуваше, бе вятър. И после... някакво пляскане, сякаш на криле, но звукът бе по-остър от този, който издаваха познатите му птици. Единственото друго същество, което можеше да издава подобен звук по време на полет, бе...

— Дракон! — извика той, сграбчи Туралиън и го издърпа на земята, скачайки самият той.

И точно зад гърба си дочу гневен рев и съскане. Нажежена до бяло болка прониза ръката му и още докато си поемаше дъх, за да я притъпи, отново чу съскане. На ръкава му димеше дупка, а под нея се виждаше лошо изгорената му кожа. Съскането се оказа звукът от нещо, което подриваше скалите под тях. Магма. Крас твърдеше, че черните дракони бълват магма. Кадгар вдигна поглед и видя няколко дребни форми да прехвърчат между скалите, а после се издигнаха и отново се снижиха.

— Вдигнете щитове! — извика Туралиън и се изправи на крака. — Готови на оръжие! Това не са възрастни дракони... Можем да се справим с тях!

Туралиън беше прав. Съществата, които ги атакуваха, не бяха много по-едри от коне, може би бяха дълги около метър и осемдесет и малко повече с разперени криле. Имаха малки глави и само няколко шипа по гърба и Кадгар осъзна, че това трябва да са младите индивиди. Драки^[1] — така ги беше нарекъл веднъж Крас. Да, това бяха драки.

— Драки — млади дракони — предупреди той Туралиън и вдигна жезъла си, когато черните дракончета се завъртяха за втора атака. — Не са силни като родителите си, но все пак са опасни.

Туралиън кимна, но вече се бе фокусирал върху връхлитащите същества. Той отново се чувстваше в свои води и вече се бе настроил да действа като военен командир.

— Стрелци, стреляйте свободно! — извика той.

До него Алериа започна да обсипва със стрели едно дребно и бързо същество. Една от тях улучи гърлото му, големият ѝ лък

отгласна стрелата с такава сила, че лесно проби все още меките му люспи и нещото се олюля, очевидно от болка. Втора стрела прониза окото и мозъка му и то се строполи на земята, изграчи и повече не помръдна.

Това окуражи войниците и те започнаха ентузиазирани да размахват оръжия и да нападнат младите дракони, навеждайки се, за да избегнат малките им, но остри нокти, както и топките лава, големи колкото юмрук, които бълваха. Драките прелитаха около тях, издигаха се и отново се връщаха. Вече бяха по-малко... няколко лежах мъртви сред скалите.

Туралиън се обърна да каже нещо на Кадгар... и спря, неочаквано залитна и се овладя точно навреме, за да не се надене на близките каменни шипове. Всички се олюляха, опитвайки се да се задържат на крака, а земята под тях като че ли затанцува.

— Какво, в името на Светлината? — възкликна Туралиън с дрезгав глас и в следващия миг се вторачи назад от ляво на Кадгар.

Гледаше със страх, но още по-голям страх изпитваше от неизвестното. Кадгар също се обърна назад. И едва не падна от ужас. Съществуто, което тропаше тежко през — не около, а *през* каменните шипове, беше чудовищно, дори в сравнение с огър. То бе почти два пъти по високо от тези гиганти, кожата му бе дебела и груба като камък, а по ръцете и раменете си имаше врязани странни форми. По гърба му стърчаха тъмни шипове, наподобяващи малка планинска верига, такива имаше и по раменете и горната част на ръцете си. Но лицето... лицето може би беше най-ужасяващата част. Приличаше на огърско, но изглеждаше много по-интелигентно. Съществуто нямаше бивници, но зъбите му бяха дълги, остри и жълтеникави, ушите му бяха заострени и с туфи, а единственото му око блестеше гневно... и гледаше към тях.

— Натрапници! — извика бегемотът, а от силата на вика му скалите около тях се пропукаха. — Смажете ги!

Изад скалите от изток и запад се появиха още фигури. Това бяха някакъв вид огри... каквито Кадгар вече бе виждал, и те се зъбеха, ръмжаха и се смееха, напредвайки към войниците на Алианса.

— Почакай! — извика Кадгар.

За негово облекчение, създанията всъщност се спряха. Слава на Светлината, той поне можеше да разговаря с тях.

— Не ви мислим зло!

— Зло? Вие живи, това е зло! — изрева съществото и продължи да се приближава.

— Каквото и да му каза, не подейства — измърмори Туралиън.
— На всичкото отгоре драките се връщат.

Кадгар никога не бе вярвал, че ще се зарадва да види дракони, но когато драките се завърнаха за следващата си атака, буквално му се прииска да им благодари. Огрите и господарят им се разсеяха от младите левиатани, които започнаха да бълват магма срещу двете групи, и насочиха цялото си внимание върху въздушната им атака. Те вдигнаха масивни островърхи боздугани, а Кадгар осъзна, че това бяха просто шипове, отчупени от самата скала. И веднага видя шанс за спасение.

— Драките! — извика той. — Атакувайте драките!

Алериа го изгледа за миг и магьосникът разбра какво си мисли. Това може би бе идеален момент за бягство — драките щяха да атакуват огрите и странния им водач вместо тях. Но Туралиън се усмихна и кимна, той поне бе разбрал. Сега воините на Алианса също се насочиха към гущероподобните същества и ги атакуваха с мечове и стрели. Но усилията им бяха дребни в сравнение с това, което правеха огрите. Те с лекота хващаха младите дракони във въздуха и ги стъпкваха с масивните си крака.

Огромният им водач също уби един от крилатите, но не си направи труда дори да използва боздуган — той просто се протегна и го хвана по същия начин, по който Кадгар веднъж беше хванал една ябълка, която негов другар му бе подхвърлил. Колосалният звяр хвана дракона с една ръка и притисна крилете му между палеца и показалеца си. После го доближи до устата си, отметна главата си назад и погълна люспестото тяло на една хапка. Предъвка няколко пъти, за да натъпче изцяло крилете му в подобната на пещера уста и накрая преглътна.

— Това беше... — започна Туралиън, но не успя да намери думите, с които да опише видяното. Той свали меч си и вдигна визъора си, без дори да осъзнава какво прави. — Ти... тези...

Съществото се вторачи в него.

— Дракони идват. Вие не бяга, а можеше избяга. Вие остана и бори... помогна нас.

В този дълбок глас прозвуча изненада, Кадгар ясно я долови. И бе склонен да се обзаложи, че малцина съзнателно са рискували живота си, за да помогнат на огрите. Той се окуражи — нещата се развиваха точно, както се беше надявал.

— Не, ние не избягахме. Не сме ваши врагове. Искаме само...

Кадгар тъкмо си пое дъх да продължи с опита си за евентуално примирие, когато изведнъж земята отново се разтресе, и съществото се обърна назад, към мястото, откъдето се бе появило. То се изгърби, присви ръце към широките си гърди, а от устата му излезе странен звук, нещо между ръмжене и скимтене. Кадгар гледаше и можеше да се закълне, че звярът, който току-що бе погълнал цял дракон, изглеждаше уплашен. И потръпна при мисълта какво би могло да уплаши подобен гигант.

Отговорът се появи няколко минути по-късно, когато второ чудовищно създание се появи от планините. То бе още по-едро от първото, с повече каменни шипове по гърба, раменете и ръцете. Кожата му бе по-червена, единственото му око беше толкова бледо, почти изцяло бяло, а зъбите му, естествено — по-дълги и по-остри. В това бяло око личеше висок интелект и скоро то се прикова към Кадгар, Туралиън и останалите хора.

— Кои вие? — попита настоятелно то. — И защо още живи?

— Само минаваме от тук — заекна Кадгар, а окото на огромното същество се присви невярващо. — Ние не сме ваши врагове. Просто ни пуснете и ще...

— Не! — категоричността на тази единствена дума бе сразяваща. — Вие си отиде, вие говори. Говори за грон. Говори за Груул — гигантският звяр се потупа по гърдите. — Орда дойде. Не, по-добре вие умре. Тайна остане тайна. Грон остане тайна.

Туралиън се обърна към първото същество, с което разговаряха, надявайки се на помощ, но Кадгар бе сигурен, че няма да я получат от него. Масивното нещо се бе присвило и изглеждаше точно като едно току-що наказано дете. И той осъзна, че то е точно това. Второто чудовище бе неговият баща... а това беше детето. От тази мисъл го побиха тръпки.

— Ще опазим тайната ви! Ние помогнахме на... грона с драконите! Той може сам да каже!

Гигантът, който се бе представил като Груул, се намръщи и се огледа, и явно чак сега забеляза трупове на черните драки по скалите.

— Вие убийци на дракони?

— Да — отвърна отчаяно Кадгар.

Но Груул нямаше да бъде толкова лесно подлъган. Той отметна чудовищната си глава назад, отвори широко пълната си с кучешки зъби уста... и се изсмя. Дълбокият му глас разтърси скалите около тях и няколко каменни остриета се отчупиха и се строшиха в земята.

— Убива малки дракони, може би — каза той, все още ухилен. — Ние може това. Няма нужда от помощ. Не, вие умре.

— Почакай! — извика Кадгар. — За какво имате нужда от помощ?

Сигурно щяха да успеят да се справят с нещо повече от драки, ако толкова им се налага. Груул веднага придоби сериозен вид.

— Вие прекалено слаби. Не може помогне.

— Може и да можем. Кажете.

Груул замълча, а после промълви с мрачен тон:

— Велик баща на Чернокрили.

На Кадгар му бе нужен момент, за да се усети за кого говори Груул. Очите му се разшириха и той избухна:

— Детуинг? Искаш да убием Детуинг?

— Какво — провикна се Туралиън. — Детуинг? Тук?

— И те искат да го убием? — включи се Алериа.

Кадгар бе шокиран колкото и тях. Те знаеха, че черните дракони са се съюзили с Ордата, бяха видели няколко от тях да преминават през портала към Дренор, но предполагаша, че това са били само по-нисши членове на черния орляк, не и самият баща... техният велик и страховит господар!

— Той остави няколко черни дракони да охраняват орките при цитаделата — измърмори Туралиън. — Но явно е довел останалите тук, в тези планини.

Кадгар кимна, но бързо осъзна, че Груул все още ги наблюдава в очакване. Пое си дълбоко дъх и изправи рамене.

— Да. Разбира се. Не се тревожи... Ние ще се справим с Детуинг — каза той на грона с престорена увереност. — Той не е никакъв проблем за нас.

Кадгар положи усилия да игнорира неловкото мълчания на другарите си и се замоли Груул да не забележи потта, която изби по челото му, или поне, ако я забележи, да не разбере на какво се дължи. Груул кимна и огромните му устни се разшириха в гротескова усмивка.

— Добре — заяви той. — Глупаво, но храбро! Груул харесва. — Той се наведе към тях. — Сега докажете. — Той вдигна гигантската си ръка и посочи към близкия хълм. — Детуинг... Вие убие. Помогне грон прочисти планината от гадини. После... вие премине — усмивката му се превърна в намръщване, което разкри остриите му кучешки зъби. — Не казва на никого!

Кадгар кимна.

— Съгласни сме.

Той се надяваше гласът му да не прозвучи толкова несигурно, колкото го чу в собствените си уши. Груул се обърна и пое към планинския склон. Масивният грон не си правеше труда да търси пътека, той си я правеше сам. Тежките му крака разбиваха скалите и проправяха широк път през каменните върхове, които се прекършваха в твърдата му кожа. По-малкият грон побърза да последва родителя си, а огрите — Кадгар с ужас осъзна, че вече му се струваха „дребни“, въпреки че бяха поне два пъти по-високи от него — се помъкнаха след двамата си водачи. Кадгар ги последва с натежало сърце. Беше му хрумнало нещо. Детуинг беше тук... а и черепът се намирал в тази посока... Той се спря за миг, затвори очи и се усмихна.

— Какво правиш? — прошепна Алериа, когато двамата с Туралиън го настигнаха. — Трябваше да търсим Черепа на Гул'дан, а не да се изправяме срещу Детуинг! Имаш ли представа на какво е способен този дракон?

— Всъщност да — отвърна той. — Но черепът е у него.

— Какво? — възкликна Туралиън.

— Черепът е точно пред нас, както и Детуинг. Така или иначе щеше да се наложи да се изправим срещу него.

— Чудесно! Сега ни остава само да се преборим с Детуинг, за да си върнем черепа! — Тя потръпна. — По-добре да се изправя сама срещу цялата Орда!

Дълбоко в себе си Кадгар споделяше думите ѝ, но сега не виждаше друг изход. Нуждаеха се от черепа, а той бе в ръцете на

Детуинг. Магьосникът се бе унесъл, припомняйки си някои заклинания, когато Туралиън го стисна за ръката и кимна.

— Виж — каза тихо той.

Тъкмо бяха стигнали до долината, която щеше да ги изведе до посочения хълм. Спряха и се разгънаха по ръба ѝ, за да се огледат. Яйца. Земята бе покрита с яйца. Бяха дълги около метър и излъчваха пулсираща червена светлина, която разкриваше тъмни вени, прозиращи през самата черупка... както и формите, свити вътре.

— Това са пренасяли онези каруци, които Алериа е забелязала! — прошепна Туралиън. — Нищо чудно, че точно над тях кръжат дракони! Детуинг е пренесъл яйцата в Дренор! Ако се излюпят, черните дракони ще завладеят този свят!

— Значи трябва да се погрижим да не се излюпят — каза Алериа, вдигна вежда и намести една стрела.

Кадгар сложи ръка на лявото ѝ рамо и посочи напред.

— Но това ще е първата ни цел.

Останалите проследиха погледа му и тихо изругаха, виждайки тъмните форми, които се приближаваха към тях от далечния край на долината. За щастие се оказа, че сред тези, които пазеха яйцата, нямаше възрастни дракони. Първият млад дракон, който долетя, бе елиминиран от Груул, който с един небрежен замах засили дребния летец към отсрещните скали. Камъкът се пропука, а тялото на дракона се разби и тупна на земята. Следващият падна, пронизан от стрелите на Алериа в дясното око, а Кадгар вледени трети с едно бързо заклинание. Тези трите обаче бяха едва началото — яростен вой се надигна от всички страни на долината и изведнъж се появиха още тъмни форми и се насочиха към тях.

Огрите притежаваха изключителна брутална сила. Макар и по-дребни от грифони, те все пак бяха достатъчно едри, за да повалят драките и да им пречупят вратовете или да спукат черепите им. Много от тях се оказаха и заклинатели. Те изстрелваха огнени мълнии, които прогаряха крилете и кожата на младите дракони. Многобройните драки можеха и да победят едната от двете групи, но сега гроните се биеха рамо до рамо с воините на Алианса. Туралиън бе предупредил хората си да вдигнат щитове към ноктите и зъбите на драките и в същото време да се целят в крилете им. Макар и здрави като дебела кожа, те бяха слабото им място — загубил някое крило, драконът се

принуждаваше да падне на земята, където вече не бе толкова подвижен. Огрите бързо схванаха тактиката и започнаха да късат крилете им, захвърляха кожените им останки и стъпкваха приземените вече същества с тежките си крака. На Кадгар това му напомни неприятното чувство от гледката как жестоко дете къса крилете на пеперуда.

По едно време Туралиън прошепна:

— Не съм сигурен, че се борим с когото трябва.

Кадгар трябваше да признае, че тактиката бе брутална, направо жестока, но резултатите бяха неоспорими. Груул и другият грон, които Кадгар бе възприел за мъжки, бяха отчупили по едно каменно острие от близките скали. Те ги размахваха като боздугани с такава сила, че образуваха вятър, който блъскаше драките едни в други, и по този начин ги правеше по-лесна мишена за огрите и човеците. Драконите, които бяха достатъчно злочести да се озоват в близост до боздугана, биваха моментално разбити, и скоро цялата долина се покри с крилати трупове.

— А сега яйцата — обърна се Кадгар към Туралиън.

Но паладинът се поколеба, вторачи се в едно яйце и не посмя да посегне към него. Кадгар се намръщи.

— Какво има? — попита той.

— Аз... драконите са съзнателни същества. Те мислят, имат чувстват. Едно е да убиваш драки, но това са... деца. Те са едва... бебета. Дори не могат да се защитят. А ние просто ще ги избием.

— Туралиън — намеси се Алериа, — кълна се в Светлината, че те обичам и не само заради това твое състрадателно сърце. Но това са черни дракони. Знаеш какво ще стане, ако не ги убием сега.

Туралиън кимна мрачно, изправен пред поредното трудно решение, което трябваше да направи като генерал в разгара на битка.

— Унищожете яйцата! — извика той, пристъпи към най-близкото яйце и стовари чука си върху него.

Дебелата черупка се строши със силен трясък, последван от помек звук, когато чукът се удари в недоразвитото бебе-дракон. Голямо колкото средно голямо куче, неизлюпеният дракон имаше тъмночервена кожа и малки израстъци на местата, където щяха да се развият крилете и главата му. То не реагира на атаката, само леко потрепна. От счупеното яйце изтече бледа червеникава течност,

зародишът се търколи на земята и предсмъртните му тръпки скоро утихнаха.

Останалите воители на Алианса бързо последваха примера на командира си. Тъкмо когато Туралиън приключваше с последното яйце, а огрите разчленяваха последните драки, Кадгар чу мощен рев откъм високия хълм — същото място, където бе усетил присъствието на черепа. Той вдигна поглед и видя как още една сянка се издига във въздуха, а крилете ѝ хвърлиха мрак върху цялата долина. В сравнение с нея, дори Груул изглеждаше като джудже. Гронът отстъпи към скалите в края на долината, озъби се и се изправи заплашително. Огрите и по-малкият грон обаче не притежаваха куража му — те закрепяха и побягнаха от страх. Слънцето се отрази в кожата на съществото, което се спусна надолу, изви врат и отвори широко огромната си паст. От гърлото му бликна лава — буен поток магма, който моментално изпепели огри, човеци, мъртви драки и строшени яйца — всичко, което имаше нещастieto да попадне на пътя му.

— Назад! — извика Туралиън на хората си, които вече се бяха разбягали при вида на чудовищния феномен. — Назад към скалите на долината!

Всички се скупчиха там, а Кадгар, Туралиън и Алериа застанаха най-отпред и се загледаха в приземяващия се дракон. Кадгар преглътна тежко. Той знаеше, че тези същества са изумителни, но Детуинг... Той бе просто неописуемо чудовищен. Драките, с които се бяха сражавали, изглеждаха като бебета в сравнение с масивния си баща. Кадгар едва побираше гледката в съзнанието си. Но въпреки силното си изумление, едно нещо събуди любопитството му. По гърба на бащата на черния орляк проблясваха сребристи метални плочи. Под тях сияеха червени линии, наподобяващи магмата, с която Детуинг тъкмо ги бе атакувал. Кадгар забеляза как масивните нокти на дракона се забиха дълбоко в каменния под на долината — всичките, с изключение на един. Той остана вдигнат и присвит, сякаш бе наранен... или държеше нещо.

— Черепът! — прошепна той на Туралиън и Алериа. — Носи го със себе си!

— Колко мило, че ни го е донесъл — промърмори Туралиън. — Но как ще си го вземем?

Детуинг сви крилете си зад жилестото си тяло и се отпусна върху здравите си крака. Изви назад дългия си врат и се вторачи

заплашително в тях, с изпълнени с гняв червени очи.

— Децата ми! — изрева драконът, а гласът му прозвуча като огън, галещ запалено дърво, като метал, отсичащ кост. Гневът му бе примесен с мъка. — Децата ми са избити! — Той вдигна опашка и я стовари, а в земята се разтвори дълга цепнатина. — Елате ми, гнусни и страхливи нещастници, убийци на безпомощни деца! Елате и срещнете болката и лудостта, преди да ви погълна цели! Кой иска да стане на пепел пръв?

Детуинг присви блестящите си очи и насочи смъртоносния си поглед върху Груул.

— Ти — каза той и в тази единствена сричка се съдържаше цял свят на обещана агония, а гласът му затихна почти до шепот, почти до милувка...

Светлината да му е на помощ, Кадгар почувства острата благодарност за това, че този страховит поглед поне засега го отмина. Груул обаче не потръпна.

— Аз! — заяви той. — Аз Груул, най-велик сред грони! Това моя земя. Мои планини. И ти няма вземе от мен! Ти си отива или свърши като деца!

Гневният рев на Детуинг едва не подкоси Кадгар.

— Децата ми! — изрева той, а болката в гласа му почти... почти накара Кадгар да изпита съчувствие към него. — Въплъщение на съвършенството... красиви и безпомощни...

Думите на Детуинг станаха неразличими, когато той започна да вие и едва не се свлече от гняв и мъка. От устата му капеше магма, която разцепи скалата, на която стоеше, а плющящите му криле завихриха въздуха почти като торнадо. На Кадгар му се прииска да се бе вслушал в думите на Туралиън. Какво си въобразиха, че могат да направят? О, Светлина, какво си бе въобразил той — да се изправи срещу това чудовище, това древно злоещо, ужасяващо въплъщение на гняв? Как изобщо бе възможно да го победят?

— О, колко си смел! — гневът на Детуинг премина в присмех — по-малко суров, но не по-малко смъртоносен. — Явно такъв кураж се иска, за да трошиш яйца и да избиваш невинни деца! Колко жалко, че няма да доживееш да се похвалиш с великото си дело!

Той размаха криле, а от силния порив, който създадоха, Груул изхвърча и се блъсна в скалите зад гърба му. Огрите му извикаха от

страх и се свиха, почти прегръщайки скалите около долината. Груул не можеше да се надява на помощ от тях.

— Жалки смъртни! Историята ме познава под много имена, всички споменавани със страх — Нелтарион, Закас и много други. Но ти ще ме запомниш като Детуинг, защото аз нося крилете на смъртта! Аз съм проклятието на живота, мракът в историята, господарят на смъртта, най-великият унищожител! И по-добре повярвай, щом ти казвам, че този свят е мой!

— Никога! — отвърна Груул, изръмжа и се спусна към Детуинг.

Гигантският грон се блъсна в колосалните гърди на дракона, а от удара скалите около тях се разцепиха, а отчупените каменни върхове се затъркаляха надолу. Повечето от хората на Алианса се подкосиха и дори огрите се олюляха и паднаха на колене. Около скалите на долината се бяха появили още дракони, които наблюдаваха баща си, и дори те бяха принудени да отстъпят назад. Но след като прахолякът се вдигна, Груул още клатеше глава, а Детуинг стоеше непокътнат и спокоен.

— Това ли е най-доброто, на което толкова великият Груул е способен? — изсъска заядливо Детуинг и се наведе толкова ниско, че кокалестият му гребен докосна твърдата глава на грона. — Само това ли можеш?

Драконът вдигна едната си предна лапа, докато другата остана свита към гърдите му, и с един нокът посегна към главата на Груул, сякаш се готвеше да размаже насекомо. Това като че ли бе някакъв сигнал. Драконите изреваха, наскачаха от скалите и се спуснаха с убийствена скорост към човеци, огри и грона, които се присвиваха сред скалите около долината. Огрите стояха като парализирани, вторачени и със зинали уста.

— Синове на Лотар! Атака! — гласът на Туралиън беше ясен и силен и се понесе много по-далеч, отколкото бе нужно.

Той вдигна чука си и с прояснен поглед се втурна да посрещне драките. Чукът му засия, когато улучи първия дракон точно по главата. Звярът падна като камък.

— За Куел'Талас! — извика Алериа и рейнджърите ѝ започнаха да стрелят.

Бойни викове се надигнаха сред воините на Алианса — човеци и елфи, и бързо се примесиха с рева на огрите и грона, които започнаха

да се отърсват от ужаса си. Драконите се спускаха устремени и горди с баща си, бълваха магма и щракаха с огромните си челюсти сред враговете си. Огрите и гронът явно си спомниха за съвсем скорошната си битка с драките и отново започнаха да хващат летците още във въздуха и да отскубват крилете им. Един огър затръшна крилатия си противник толкова силно в скалите, че едно огромно каменно парче се отчупи и се затъркаля надолу, поваляйки всички, които не бяха достатъчно бързи да се отдръпнат от пътя му.

Кадгар не откъсваше поглед от битката между Детуинг и Груул. Гронът бе достатъчно смел дори да пристъпи към черния дракон, но скоро щеше да бъде победен. Магьосникът подозираше, че причината да е жив все още се дължи изцяло на желанието на Детуинг първо да си поиграе с него и да поизмъчва съществото, което бе решил, че е избило всичките му безценни, ужасяващи деца. И когато свършеше с Груул... Трябваше да вземат черепа от него. Трябваше.

Кадгар вдигна високо жезъла си и изрече думи на мощ. Последвалата светкавица ослепи очите му за миг и остави в тях послеобрази. Мощната мълния удари гърдите на Детуинг и дори успя да отмести туловището му няколко стъпки назад. По металните плочи върху гръбнака му пробягаха светкавици, наподобяващи капки вода върху горещ тиган, но Кадгар осъзна, че драконът изобщо не бе пострадал.

— Добър удар, дребно магьосниче — похвали го Детуинг, но дългата му муцуна се изкриви в студена усмивка. — Но тези магийки ги знам хиляди години преди расата ти да ги научи... Ще трябва да се постарая много повече, ако искаш да пробиеш кожата ми!

Груул отново се нахвърли върху него, спечелвайки неохотно възхищение от страна на Кадгар, който отчаяно се чудеше какво да направи. Детуинг отново насочи вниманието си към грона, на чиито мощни удари устоя с лекота, размахвайки само криле.

Кадгар се загледа в дракона и усети някакво лошо чувство още докато подновяваше атаката си. И с ужас видя как Детуинг без никакво усилие отблъсна магията, която трябваше да вледи дори костите му. Детуинг беше прав. Кадгар осъзна, че е действал като надменен глупак. По никакъв начин не можеше да пониже бронираната драконова кожа. Бронирана...

Кадгар присви очи. Детуинг блестеше на червената слънчева светлина, блестеше като месинг или като кърваво езеро... и Кадгар го наблюдаваше внимателно. Металното покритие... И процепите и пукнатините, под които прозираше магма... И всичко си пасна. Вледеняващото му заклинание не проработи, защото не можеше да се пребори с горещината, която цялото тяло на Детуинг излъчва. Черният дракон буквално бе изграден от лава! А тези плочи по дължината на гръбнака му... които сега Кадгар забеляза, че са зачервени по краищата от горещината... придържаха цялото му тяло.

Светкавицата също не проработи. Огънят и ледът бяха безполезни. Най-мощните му магии не действаха на дракони. Ами най-слабите тогава? Дали да не опита едно от първите заклинания, които научи в Даларан, най-елементарния трик, който всеки чирак знае?

В него се надигна надежда — болезнена, но опияняваща. Можеше и да стане... може би. Това бе последният му шанс и той щеше да го използва. Трябваше да го направи. Но трябваше и да се приближи. Кадгар се промъкна, присви рамене и се прокрадна напред между Туралиън и Алериа, които се биеха с един черен дракон до двама огри. И пристъпи... сам... към Детуинг. За щастие, Груул продължаваше да му отвлича вниманието, и никое от двете гигантски същества не забеляза привидно стария мъж, който се промъкна до тях и застана само на десетина крачки от главата на Детуинг. Груул се бореше с тежкия ноктест крак, с който Детуинг го бе приклешил към земята. Драконът се беше навел и тъкмо отваряше уста, когато Кадгар вдигна ръце и произнесе заклинанието си. Детуинг усети магията и се огледа наоколо, а когато съзря Кадгар, му се изсмя.

— Още магийки? — подигра му се драконът и присви очи като доволна котка. — Колко забавно. Не разбра ли, че твоите трикове не могат да ме наранят? — но после, когато осъзна думите на Кадгар, очите му рязко се разшириха от ужас. — Какво си... жалка твар, ще ти откъсна езика!

Той се обърна, напълно игнорирайки Груул, и се устреми към Кадгар. Гледката бе толкова страховита, че Кадгар почти забрави да довърши заклинанието. Той разтърси глава, съвзе се и изрече последните думи с треперещ глас. От дракона пред него отекна мощен пукот. Детуинг изрева и се сгърчи от болка, когато металните плочи, покриващи тялото му, се разместиха и започнаха да се отделят от него.

Връзките им се разкъсаха и няколко плочи напълно се отделиха, а изпод тях потече магма, като че изригна вулкан и заля долината. Явно бронята на Детуинг наистина бе придържала тялото му, а сега заклананието на Кадгар я премахваше и драконът започна да се разпада.

— Не! — Детуинг изглеждаше напълно потресен, ако това изобщо бе възможно.

Той изви врат, за да огледа щетите — изкривения метал и леещата се магма, и обърна яростно блестящи очи към Кадгар.

— Този път може и да победиш, признавам. Но ме чуй внимателно! *Добре те запомних, магьосниче!*

Кадгар преглътна тежко, без да може да отмести поглед.

— Образът ти е запечатан в паметта ми — продължи Детуинг, а гласът му завибрира по костите на Кадгар. — Ще те преследвам както в съня ти, така и след като се събудиш. Бъди сигурен, че ще те хвана, и щом го направя, ще ме молиш да те убия! Защото само така ще можеш да се спасиш от ужаса, който те чака.

Величествените му криле се разпънаха, а мощните му нокти се отвориха и освободиха както Груул, така и черепа. И Детуинг се издигна във въздуха и полетя към планините, пляскайки тежко с криле. Силно разтрепераните крака на Кадгар най-накрая поддадоха и той се свлече на земята, където остана известно време занемял и всъщност с ясно съзнание, че бе извадил невероятен късмет.

Останали без баща и водач, останалите черни дракони явно изгубиха кураж и фокус. Едно от по-едрите същества моментално се отдели от орляка. Тялото му бе покрито с дълбоки рани, а едното му крило се огъваше под странен ъгъл.

— Татко! — извика то и се обърна да захапне по-дребния грон, който го държеше за опашката. — Татко, чакай ме!

После избълва магма към ръцете на грона и когато най-накрая успя да се освободи, се спусна след Детуинг. Виждайки как страховитият Детуинг бе принуден да се оттегли, огрите и гронът сякаш зажадняха за още кръв. Те се нахвърлиха върху драконите, които не бяха успели да се измъкнат навреме, и започнаха да ги разкъсват на парчета с огромните си месести ръце, прехапваха гърлата им, а после вдигаха все още гърчещите им се тела и ги набучваха на заострените

скали. Кадгар се възползва от суматохата и бързо сграбчи черепа, който Детуинг изпусна.

„Човек!... Но особено мощен. Усещам невероятен потенциал! Но това трябваше да се очаква, нали? Все пак е самият млад чирак на Медив! Ти можеш да станеш още по-силен, стига да проявиш куража да последваш съдбата си. Защо не станеш мой чирак? Ще ти покажа, че кръвта и нейното проливане са ключът към...“

— А-а! — възкликна Кадгар.

Гул’дан! Той стисна зъби и затвори съзнанието си. Дори мъртъв, Гул’дан явно бе сериозна заплаха. Кадгар бързо прибра черепа в една торба и се запъти към мястото, където Туралиън и останалите все още се биеха.

— Взех черепа! — извика той на Туралиън, който тъкмо избягваше смъртоносна атака на един черен дракон.

— Браво! — отвърна той. — Тогава да се омитаме от тук. Оттегляме се! Сега!

Хората му бързо се събраха, а Алериа строи своите рейнджъри. Огрите и гронът бяха прекалено заети да изтезават малките драки, за да забележат липсата им. Туралиън бързо ги изведе далеч от планините.

— Номерът ти мина, Кадгар, и то доста добре — обърна се той към другаря си, когато се отдалечиха от долината и клането. — Взехме черепа и се справихме с драконите... Сигурно скоро няма да могат да се притекат на помощ на Ордата.

Кадгар си спомни за заплашителните думи на Детуинг и потръпна. Той не бе сигурен, че оптимизмът на Туралиън е оправдан. Но въпреки всичко кимна така, сякаш наистина го вярваше.

— Остана само Нер’зул. Щом се сдобием и с книгата, ще мога завинаги да затворя портала.

Оставаше само да попречат на владеещия небето и земята велик шаман да отвори портали към безброй други светове. Но все пак се бяха справили с невероятно опасна заплаха от дракони. Кой знае, може да успеят да се правят и с това. Едно поне бе сигурно. Ако не успееха да спрат орките тук и сега... никога нямаше да могат да го направят.

[1] Драки — drake (англ.) — букв. „паток“, но тук е „малък дракон“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

— Наближаваме село! — докладва Ба'рак, подпирайки ръце върху коленете си, за да си поеме дъх.

По кожата му все още имаше засъхнала кръв около грубите превръзки, които набързо получи, след като Каргат Блейдфист заповяда на клана Шатърд Хенд да се оттегли от цитаделата Хелфайър. Но всъщност Ба'рак имаше най-малко наранявания в сравнение с останалите от неговата група и точно затова сега бе тук.

— Ще продължа сам, за да стигна по-бързо — заяви Каргат и огледа другите орки. — Лекувайте се и възстановете сили. Щом се върна, ще продължим към Черния храм.

Докато вървеше, Каргат си мислеше как бе стигнал до тук. Наистина, когато Нер'зул му заповяда да остане и забави силите на Алианса в цитаделата Хелфайър, очевидно не бе очаквал някой от групата му да оцелее. Нито Каргат, нито някой от Шатърд Хенд се страхуваше да умре. Но да загинеш с чест бе едно, а да умреш за едното нищо — съвсем друго. А това да оставят Нер'зул и другите беззащитни срещу Алианса би обезчестило целия клан, дори накрая всички да загинат в битка. Точно затова, когато Каргат видя, че Алианса е завладял цитаделата и е разбил цялата им защита, той събра всички воители, които успя да открие, и ги поведе към Черния храм. За съжаление, групата се оказа много по-малка, отколкото очакваше, а мнозина бяха толкова тежко ранени, че не оцеляха дори първата нощ. Сега бяха останали само шепа орки, и всичките ранени.

Той крачеше напред и се дивеше на пейзажа наоколо. По-голямата част от Дренор бе същата като полуостров Хелфайър — пуста, гола и напукана червена земя. Защо тогава този район тук бе толкова зелен? Под краката му се стелеше мека трева, а сред високите дървета се виждаха гъсти храсталаци. Очевидно Награнд не бе покосен по същия начин като останалата част от света, но защо?

Ироничното бе, че точно най-зелената и чиста част от Дренор бе дом за болните и слаби орки. Каргат се спря на един хълм и се загледа

в селото, което се простираше пред него. Стабилните стени, покривите с куполи и дъсчените веранди бяха в типичния стил на оркско селище, включително неговото собствено. За миг Каргат дори се замисли дали да не доведе воните си тук, да прогони сегашните му обитатели и да обяви селото за свое. Щяха да останат настрана от войната. Нер'зул така или иначе не очакваше да ги види отново и надали щеше да се изненада от липсата им. Щяха да оставят Ордата да замине в някой нов свят, а те да изживеят дните си тук, грижейки се за стадата и посевите си и утолявайки жаждата си за кръв с горските зверове.

Но не, Каргат се укори за мислите си. Той бе дал обет да се бие в името на Ордата. Как би живял със себе си... или би погледнал някой орк в очите... ако не им се отдаде напълно? Освен това, помисли си той и го побиха тръпки — покоряването на това село изискваше да елиминира сегашните му обитатели и никой от воините му не би одобрил подобно нещо.

Каргат се спусна по хълма и внимателно се приближи към селото. Той забеляза няколко орки, които сновяха бавно — кафяви петна на фона на красивата зеленина, но те още не го бяха забелязали. Когато стигна на около тридесет метра от най-близката колиба, Каргат спря.

— Гея! — извика той и се закашля от болката, която го прониза при по-дълбокото вдишване. — Майко Гея!

Орките, които бе забелязал по-рано, се сепнаха и вдигнаха поглед, но бързо се скриха в най-близката колиба. Каргат се замоли да са отишли да извикат Великата майка, защото се съмняваше, че ще може да се провикне втори път. Само след миг завесите на входа на колибата се полюляха и отдръпнаха. Майка Гея се появи и пристъпи към него, присвивайки очи на слънцето.

— Кой е там? — провикна се тя с типичния си остър глас.

— Каргат Блейдфист, вожд на клана Шатърд Хенд — отвърна той и с мъка се изправи пред нея.

— Каргат, значи? Не съм те виждала от много години — каза Гея.

Най-накрая тя застана на половината път между него и колибите и срещна погледа му. Кадгар забеляза, че очите ѝ бяха все така виолетови, а дългата ѝ коса — все така гъста, макар и леко прошарена. Не изглеждаше зле, а нетърпелива. А извивката на устните ѝ... от погнуса ли беше?

— Какво търсиш тук? — попита настоятелно тя, потвърждавайки впечатлението му.

— В Дренор е дошла армия на Алианса — каза ѝ Каргат, а в повелителния му тон прозвуча и уважителността към по-възрастните, която му бе втъпена като малък. — Завладя цитаделата Хелфайър и скоро ще се отправи към Черния храм.

— Е, и? Защо трябва да се интересувам от това? — попита Гея и подсмъркна. — Паметници на войната... това са тези две места. По-добре да ги няма.

— Имам нужда от воини — обясни Каргат, надявайки се да звучи уверен и настоятелен, а не отчаян. — Всеки орк, който може да се бие, трябва незабавно да ме последва.

Гея се вторачи в него с широко отворени очи.

— Да не си полудял? — избухна тя. — Това е селото на болните, забрави ли? — Тя го огледа и на устните ѝ се появи лукава усмивка. — Не, виждам, че не си... но, ако предпочиташ, може да продължим разговора си в някоя от колибите?

Той нервно подсмъркна, което я накара да се усмихне още по-широко.

— Така си и помислих. Много добре знаеш кой живее тук — усмивката ѝ премина в намръщване. — И искаш да увеличиш мъката им, като ги поведеш на глупавата си война? Защо им е притрябвало да се бият? Защо е притрябвало на когото и да е от нас? — Тя го изгледа гневно. — Вие нахлухте в света на човеците. Поемете си последствията.

Каргат усети как устните му се изпъват и заголват зъбите му, защото гневът надделя над страха му.

— Ние всички сме част от Ордата — напомни ѝ рязко той. — Ние сме една раса и трябва да оцелеем или изчезнем заедно. — Той я изгледа за миг и реши да смени тактиката. — Нер'зул твърди, че може да ни измъкне от този ад. Ако успее да се добере до Черния храм и задържи армията на Алианса достатъчно дълго, ще успее да отвори портали до други светове. Ти ще можеш да се сдобиеш с цял свят само за теб и пациентите ти.

— Какво му е на този свят? — отвърна Гея и посочи към зеленината наоколо. — На мен си ми харесва.

— Този свят умира.

— Само част от него — прекъсна го тя. — Онази част, която вие и безумните ви уорлоци омърсихте. Награнд си е същият — тя го изгледа самодоволно. — Той е маг'хар — неопетнен. А също и хората му. Сега те са болни от червена шарка, някои дори умряха от нея, но поне нашарената им кожа е кафява и не са покварени от тъмната магия на Ордата.

— Трябва да изпълниш дълга си! — настоя Каргат. — Всички воители трябва веднага да дойдат с мен!

Гея се изсмя.

— Искаш воители? — попита тя. — Вземи си ги сам. Измъкни ги от болничните им легла и ги поведи на война.

Каргат я изгледа гневно, изпълнен с ярост, която притъпяваше дори страха му.

— Не ми изглеждат толкова болни — каза той и се загледа в многото орки, които бяха наизлезли от колибите и наблюдаваха разговора им. Той забеляза, че някои куцаха, други стояха превити или приведени, но всички изглеждаха цели-целенички. И на този етап всеки, който можеше да държи боздуган, бе добре дошъл.

Каргат се приближи към селото, точно когато една фигура излезе от колибата си и се запъти към тях. Беше млад воин, а когато се приближи, Каргат забеляза, че е висок и мускулест. Но пристъпваше с мъка и залиташе. Кафявата му кожа беше бледа, с изключение на местата, където бе покрита със страшни червени гнойни мехури, много от които прокапваше слаба червеникава течност, наподобяваща оцветени сълзи. Каргат се сепна, разпознавайки младежа. Това беше Гарош Хелскрийм, синът на Гром!

— Какво се е случило? — попита Гарош, когато се спря до Гея. — Защо си тук? Нещо за Ордата ли? — младежът го изгледа странно. — Да не би да е... — ужасен мокър стон излезе от гърлото на Гарош и той падна на колене задъхан, а от устата му се изля кръв и жлъчка, стече се по брадата и гърдите му и покапа по тревата.

— Предупредих те да не се напрягаш! — сопна му се Гея и положи ръка на рамото му. Явно тя не се притесняваше да го докосва. — Още не си се излекувал от шарката и изобщо не трябваше да напускаш колибата! — тя вдигна гневен поглед към Каргат и се усмихна злобно. — Искаш ли да вземеш Гарош със себе си? Такива воители ли дойде да търсиш тук?

Каргат се бе отдръпнал, виждайки кръвта, която изкашля младият орк, и сега отстъпи още по-назад.

— Не, това не са воители — в тона му прозвуча отвращение и отчаяние. — Вече не са дори орки... те са напълно безполезни. — Той изгледа гневно Гарош, а после и Гея... и останалите орки в селото, озъби се и повиши тон, колкото може. — Жалки слабацити! Направете услуга на Ордата и умрете още тук! Ако не можете да помогнете на хората си, нямате право да живеете!

Каргат се завъртя на пети и си отиде. Не му оставаше друго, освен да събере воините си и да ги поведе към планините. Не разполагаше с достатъчно хора, за да защити Черния храм, а колкото повече се замисляше, толкова повече му се струваше, че не дължи нищо на Нер'зул. Не, той щеше да поведе всички воители, които успееше да събере, и да открие подходящо място, където да се устроят и възстановят. Някой ден отново ще да бъдат силни и тогава може би ще се опитат да си върнат цитаделата Хелфайър и останалата част от родната си земя. А, когато все пак му дойде времето, Каргат се закле да загине в бой. Отново се сети какво остави зад гърба си и потръпна. Независимо от всичко, той нямаше да свърши като тях.

— Трябва да се върнеш обратно в леглото — Гея смъмри Гарош, макар и по-нежно, а оркът отблъсна ръцете ѝ.

— Какво каза той? — попита настоятелно той, но шепнешком, тъй като гърлото му още се присвиваше от изхвърлянето на толкова течност. — За... нещо за баща ми ли беше? Той... той жив ли е?

Гея извърна поглед от надеждата, която проблесна в очите на младежа. Дали Гром е жив? Тя нямаше представа. Нямаше и нужда да знае. През последните няколко години се беше наслушала за стария Хелскрийм, за зверствата, бойната му ярост и неудържимия му стремеж към насилие. Той бе първият, който се посвети на Ордата и скверната магия на Гул'дан — нещата, които напълно го поквариха. Дори да беше още жив, със сигурност не можеше да бъде спасен.

— Той не каза нищо за баща ти — отвърна му тя, хвана го за ръката и този път не позволи да бъде отблъснат. — Сигурна съм, че е още жив и е добре, иначе Каргат щеше да каже нещо.

Гарош кимна и я остави да го поведе обратно към колибата. Сърцето на Гея отново се разтуптя за него и всички орки, поверени на грижите ѝ. Дали щяха да се преборят с червената шарка? Може би

някои от тях, но не всички. И част от нея все пак вярваше, че смъртта им ще е по-чиста от тази на орките, които бяха омърсили душите си така, че петното им личеше през кожата им. Тя поклати глава и продължи да върви с Гарош, отказвайки да погледне назад, където се виждаше как зеленокожият Каргат се отдалечава.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Хей, момчета!

Изненадан, Туралиън вдигна очи. Някаква форма тъкмо се бе стрелнала от облаците и прелиташе в мрачното небе. Този вик моментално спря Алериа и рейнджърите ѝ да обсипят снижаващата се фигура със стрели и попречи на Туралиън да заповяда на хората си да заемат защитна позиция. Вместо това паладинът отстъпи назад и зачака — с прибрани ръце и лека усмивка той наблюдаваше как Скай'рий разперва криле и се приготвя за кацане. Още преди полуптицата да забие мощните си нокти в земята, Кърдран вече се смъкваше от гърба ѝ и бързо закрачи към Алериа и Кадгар. Радостта на Туралиън от срещата с джуджето обаче се помрачи, когато забеляза скованата му и бавна походка, и дори премина в тревога, виждайки и странната прегърбена фигура, която също скочи от грифона и забърза след джуджето.

— А-а! Колко се радвам да ви видя всичките — каза Кърдран, здрависа се с Туралиън и Кадгар и целуна ръка на Алериа. — Едва се отървахме, ей! Тия проклети зеленокожи ме хвана'а, да им се не види.

Туралиън се намръщи и огледа ниския си другар.

— Радвам се, че си успял да им се измъкнеш.

— А, не... спаси'а ме и ме излекува'а — поправи го Кърдран. — Момчето Данат ме 'дигна на крака и после им видя сметката в ония руини. Викат им Окиндун. Там си намерихме и един странен приятел, дет' мо'е даже тебе да понаучи туй-онуй за Светлината. Мно'о добре стана, че се появи... аз, ъ-ъ... не бях в най-добрата си форма.

Туралиън изгледа другаря си с подновено чувство на възхищение. Това, което Кърдран току-що каза, бе равносилно на признание, че е бил на смъртно легло.

— Много се радвам — каза въодушевено той.

— Е-е, ама ня'а се зарадваш на следващата част. Нер'зул се измъкна. Той и любимите му рицари на смъртта направи'а магия, с

която се пренесо'а на няк'во място, дет' му викат Черния храм, и не успяхме да ги спрем.

Туралиън въздъхна и постави ръка върху рамото на Кърдран.

— Не се тревожи, Кърдран. Сигурен съм, че с Данат сте дали най-доброто от себе си. И наистина се радвам, че си добре. — Той замислено прокара ръка през косата си. — Черен храм... звучи страшно. Какво знаем за него?

— Не мно'о, ама тоя пернат приятел тука ше ни заведе до там.

Кърдран посочи с палец към фигурата, която го бе придружила на гърба на Скай'рий. Тя се поклони раболепно.

— Т'ва е Гризик. Той заведе Данат до Окиндун и после Данат ме откри там.

— Гризик знае! — заяви птичечовекът с висок и тънък глас. — Аз каже за Черен храм. Знае какво и къде!

— Това ли е спасителят ти? — попита Алериа. — Този, който те е излекувал?

— Не, не, онзи беше дренаи. Малко сложно стана...

— Тогава какво си ти? — попита спокойно Алериа и Туралиън осъзна, че елфските й очи са проникнали през сенките на качулката, покриваща лицето на Гризик.

— Аз аракоа — отговори Гризик и отметна качулката си.

Туралиън се опита да запази самообладание, забелязвайки дългия клюн и оперението по главата на странника.

— Ние родени на този свят... като орки. Аракоа дълго време живее сами. Малко среща орки и дренаи. После орки събрали, съюзили и станали Орда. И убили дренаи.

— Окиндун е бил гробищният град на тия дренаи — поясни Кърдран. — Тъй ми каза Гризик.

— И Черен храм на дренаи — допълни Гризик. — Но тогава имал друго име. Там последна крепост на дренаи и там аз и мои братя също отишли да воюва с орки — в очите му проблесна нещо, което Туралиън възприе като гняв, но като че ли се долавяше и някаква злоба. — Тогава провалихме. Но не защото били малко. Орки имали вещер — Гул'дан. Той много силен. Той променил земя, призовал вулкан сред нас — сега в малките му очички определено блестеше гняв.

— Гул’дан, а? — Кадгар свали торбата от рамото си, отвори я и извади черепа. — Ето това е всичко, което е останало от него. Повече няма да ви притеснява — каза младият-стар магьосник на съществото аракоа, преди бързо да прибере черепа обратно, прикривайки облекчението си.

Гризик се облеци.

— Вие убили Гул’дан? — попита той почти шепнешком.

— Не — призна Туралиън. — Някой друг ни изпревари. Но ние унищожихме силите на Ордата и разрушихме една от главните им крепости. Сега трябва само да стигнем до Черния храм, да открием Нер’зул и да го убием.

Съществото аракоа изпъна врат.

— Аз може заведе там.

Туралиън срещна погледа на Кърдран, който сви рамене. Туралиън разбра — мъдрото джудже също не беше сигурно дали може да се довери на Гризик, но нямаха друг избор.

— Благодаря ти — обърна се той към птичечовека. — Помощта ти е добре дошла — после се обърна към Кърдран. — Довечера заедно ще начертаем карта, базирана на информацията на Гризик. Утре ще се върнете при Данат. Ще решим къде да се съберем за последната атака.

Кърдран кимна.

— Добре, момко, тоя план ми харесва — съгласи се той. — А се’а кой мо’е ми донесе бира и нещо за ядене? Кат’ се подкрепя, ше ви разкажа повече за пътуването ни и битката при Окиндун.

Туралиън се усмихна.

— Нямам търпение — каза той на джуджето и наистина беше така.

Той срещна погледа на Алериа и се усмихна, когато тя мушна ръката си в неговата. Утре отново щяха да потеглят на път, но поне тази нощ щяха да поседят и да пийнат и да послушат несъмнено колоритната история на Уайлдхамър.

* * *

Няколко дни по-късно те язدهа между две ниски планински вериги, когато пред тях се откри една широка долина. Кърдран ги беше

открил, докато почти се бяха изравнили с мястото, което Туралиън знаеше, че орките наричат цитадела Хелфайър и Тъмния портал. Гризик ги беше повел още по-далеч на юг и после на изток, покрай водите, които аракоа бе представил като Поглъщащото море^[1]. Там, на самия край на сушата, се издигаше Черния храм, където долината Шадоумуун се простираше към планините, които се спускаха право в бурното море. И точно там ги чакаха Данат и останалите от Алианса. Те не бяха губили време. Щом дръпна юздите и спря, Туралиън забеляза груб, но функционален лагер близо до югозападния край на долината, около половината на който бяха издигнати дебели дървени стълбове.

— Идеята бе на Кърдран — каза Данат, когато се приближи до тях и стисна ръката на Туралиън. — Беше решил, че е нужно да си устроим място, откъдето да наблюдаваме долината, а и на двама ни се стори, че тук ще имаме добра позиция за отбрана.

Туралиън кимна. Наистина беше така — от тук можеха да видят всичко до самия край на брега, включително масивния вулкан, който се издигаше в центъра, и бълваше дим, пепел и лава във всички посоки.

— М-да, тука е по-добре и не се налага някой да стъпва по оная земя — добави Кърдран, присъединявайки се към тях. — Ако не виждате, лавата е зелена и цял'та земя е просмукана с нея.

Кадгар кимна и Туралиън забеляза измъченото изражение на другаря си.

— Тъмна магия — прошепна той с дрезгав глас. — Най-чистата тъмна магия, която съм виждал. Дори нямам представа какви заклинания е използвал Гул'дан, за да сътвори всичко това. Това е чисто оскверняване на природата... нищо чудно, че целият свят загива. — Той се намръщи към Кърдран. — Дръж хората си възможно по-далеч от онова нещо. И не навлизайте в долината, освен при крайна нужда.

— О-о, не се тревожи, ще летим далеч от там — увери го Кърдран. — Добрата новина все пак е, че вече огледахме мястото — той извади парче пергамент и им показа картата, която бе начертал. — Черният портал е там, в далечния източен край — каза той и посочи към масивната тъмна структура, която ясно се виждаше през долината. — От там не мо'е и да се излезе лесно, освен през долината. Направо си е кат' голяма подкова, дет' се отваря насам.

— Някаква следа от Нер'зул? — попита Алериа.

— Да-а, там е — отвърна Кърдран. — Заедно с ония рицари на смъртта и още няколко орки, но не са мно'о. — Той се усмихна широко. — Тоя път ги приклешихме, ня'а накъде да бягат.

Туралиън вдигна поглед към Данат, който кимна.

— Обсадихме храма веднага, щом пристигнахме — обясни той. — Не искахме да рискуваме да получат подкрепления.

— Добре — Туралиън се обърна към останалите. — Трябва сами да отидем там. Кадгар, ти си ключът — трябва да елиминираш Нер'зул и да спреш заклинанията му. Алериа, ти и рейнджърите ще го защитавате от разстояние. Стреляйте по всичко, което се обърне към него. Аз ще съм плътно зад него и ще се погрижа за всичко отблизо. Пробиваме защитите им, откриваме Нер'зул, убиваме го, вземаме си артефактите и се омитаме от тук. Съгласни ли сте?

— Абсолютно — съгласи се Кадгар и останалите също кимнаха.

— Добре.

Туралиън въздъхна и изрече кратка молитва, призовавайки Светлината за защита. Той усети как тя ги облива — топла и успокояваща, и й благодари. Стисна ръце с Кърдран, Данат и Кадгар и се обърна към Алериа. Тя се усмихна храбро, макар и да знаеше рисковете. Алериа. Слава на Светлината, те не проявиха глупостта да продължат да странят един от друг. Вместо това бяха открили сила и спокойствие в близостта си. Той я притисна до себе си за един дълъг момент, опрял брадичка в златистата ѝ коса. После се наведе и я целуна. Отдръпна се, усмихна се възможно най-искрено и вдигна чука си.

— Да вървим.

Те се спуснаха към долината, следвани от останалата част от силите на Алианса, като само шепа мъже останаха да охраняват лагера. Когато достигнаха вулкана, Туралиън за пръв път видя Черния храм и единствено силната му вяра му попречи да спре и да пришпори коня си в обратна посока.

Мястото беше огромно и се издигаше дори над стърчащия от земята вулкан. Беше изградено от камък, който навремето вероятно е бил светъл, но сега бе покрит с пепел и други гнусни субстанции, които поглъщаха светлината. И се извисяваше като сянка, придобила плътно тяло — набита, грозна и зловеща, подигравателно очакваща

армията, която се нахвърли по стените ѝ. Туралиън можеше да види, макар и не в детайли, че по цялата повърхност имаше гравюри, а на върха на централната част имаше издатини, които му напомнях на протегната към небето ръка. Докато Туралиън се опитваше да поеме гледката, конят му се спъна и едва не го изхвърли на каменистата земя.

Светкавица — зелена, силна и зловеща, разтърси небето с мрак, вместо със светлина. Конят изцвили уплашено и се завъртя назад. Ездачът му, почти толкова уплашен, се опита да го успокои.

— Какво става? — провикна се той към Кадгар след последвалия гръм.

— Звездите са се подредили — отвърна Кадгар. — Опасявам се, че...

Думите му замряха, когато самата земя се разтресе, а небето проблесна в зелено. Туралиън видя още една светкавица и рязко вдигна глава. Онази част, която наподобяваше ръка, протегната към небето... сега блестеше.

— О, не — промълви той и се обърна отново към Кадгар.

— Както предполагаш! — извика той. — Нер'зул е започнал заклинанието.

— Можем ли да го спрем?

— Аз мога — отвърна мрачно Кадгар. — Само ми помогни да стигна навреме при него.

— Нямаш грижи за това.

Туралиън вдигна високо чука си, призова всичката си вяра и я канализира в свещеното си оръжие. Повърхността на чука засия, продължи да се разпространява и усилюва, докато накрая заблестя толкова ярко, че засенчи дори бликащия вулкан. Орките и рицарите на смъртта, охраняващи Черния храм, се извърнаха заслепени, но светлината не накърни очите на воините на Алианса и сред тях се надигнаха възторжени възгласи. Туралиън премина в галоп между тях, а чукът му прогори път през защитниците на храма. Но изведнъж една фигура се появи на пътя му.

— Твоята светлинка не ме плаши! — извика Терън Горфийнд, хванал здраво жезъл в ръка.

За всеки, притежаващ добро зрение, бе очевидно, че лъже. Рицарят бе свалил качулката си и страховитото му загнило лице и горящите червени очи бяха болезнено видими. Това лице се изкриви от

болка, а тялото му се напрегна така, сякаш искаше само да избяга. Горфийнд вдигна странното си оръжие. То блестеше с многоцветна светлина, която се сблъска със сиянието на Туралиън и се опита да го потуши.

— Свещената Светлина е всичко, което ти не си, чудовище! — отвърна Туралиън, насочи чука към Горфийнд и изстреля светлинен снаряд. — Ако не можеш да я надвиеш, приеми я!

Светлинният лъч уцели Горфийнд, но той вдигна жезъла пред себе си и потуши атаката на Туралиън, разпръсвайки ослепителното бяло в разноцветни лъчи. После бе ред рицарят на смъртта да отвърне на удара — той насочи жезъла си към Туралиън и от върха му се появи сянка, която обгърна командира на Алианса. Туралиън усети как мракът се свива и притиска както светлината, така и крайниците му, и яростно се запревива в опита си да се освободи. Усети въздух под краката си и се строполи на земята, търколи се и се преви. Явно атаката го бе съборила от коня му, но мракът не го напусна и продължи да го притиска към земята.

Той се опита да си поеме дъх, но дробовете му отказаха да се подчинят на командата му. Беше паднал. Разбира се... той дори не можа да се задържи на коня си. Какъв генерал бе той? Войските му също щяха да погинат. Той ги бе повел право към смъртта. Лотар щеше да е толкова посрамен от него...

Туралиън се превиваше и полагаше всички усилия да диша, но пипалата на мрака бяха обвили гърдите му и продължаваха да се стягат. Увиваха се около него като змии, придържаха ръцете му настрана и проникваха в устата, ноздрите, очите му... и го изгаряха! От затворените му очи прокапаха сълзи, но те само възпламениха огъня.

Така щеше да загине... като провал, като катастрофа. Смъртта на толкова много хора щеше да е на неговата глава. Всички невинни в другите светове, приковани от ужас пред заливащата ги зелена вълна. Хората, които му повярваха, когато им каза, че Светлината ще бъде с тях. Светлината... Каква Светлина? Къде бе тя сега? Къде бе тя, когато се нуждаеше от нея...

Алериа! Тя също щеше да загине и да се върне при семейството си. И щеше да го проклина в какъвто и живот след смъртта да вярваха елфите. Тя никога не го бе обичала, вече го виждаше ясно. Той бе

просто играчка, която тя щеше да надживее, а след това да продължи напред. Кадгар... Кърдран... Данат...

Пипалата на мрака се стегнаха още, Туралиън отвори очи, а погледът му беше празен. „Съжалявам, Лотар. Провалих те. Аз не съм като теб. Поведох ги...“ Той примигна.

Беше ги водил по възможно най-добрия начин. Не, той не беше Андуйн Лотар, Лъва на Азерот. Само Лотар можеше да бъде Лотар. Обратното твърдение би било върхът на наглостта. Той бе Туралиън и Светлината наистина беше с него. Тя не го бе изоставила, не и ако я повикаше с цялото си сърце. „Само поискай. Трябва само да поискаш... с чисто сърце. Затова те избра Лотар. Не защото си мислеше, че ще бъдеш като него, а защото знаеше, че ще бъдеш себе си.“

Стегнат с пипала от мрак, Туралиън пое малка глътка въздух и се замоли. Отвори очи и знаеше без да разбира как, че от тях извира чиста, бяла светлина. Погледна надолу към тъмните пипала и те се стопиха, отдръпнаха се точно така, както трябва да направят сенките пред Светлината. Гърдите му се изпълниха с въздух и той се изправи на крака, сграбчи чука си и го размаха към това, което бе останало от сенките.

Атаката, която му се стори като цяла вечност, бе траяла само няколко секунди. Горфийнд се бе възползвал от момента да се приближи и когато Туралиън възвърна зрението си, забеляза, че рицарят на смъртта е само на няколко крачки от него. Червените очи се разшириха, когато Туралиън пристъпи напред... явно той не бе очаквал младият командир на Алианса да се съвземе толкова бързо, ако изобщо можеше да го направи... и не бе подготвен за тежкия удар на чука, който го уцели право в гърдите. Туралиън бе сигурен, че чува чупене на кости под износената броня, а рицарят на смъртта се олюля, отстъпи назад, но не падна.

— Не можеш да победиш — изсъска Горфийнд през зъби. — Аз вече съм мъртъв... какво по-лошо от това можеш да ми причиниш?

Жезълът се стрелна напред, удари корема на Туралиън, който се преви, а Горфийнд прокара ръка по задната част на шлема му. Внезапно в главата на Туралиън разцъфна болка, сякаш шлемът му бе стегнат от менгеме, което го притиска към слепоочията и черепа му. Зад очите му избухнаха звезди и за миг му се стори, че светът около

него се върти. Отчаяно той отново замахна с чука си в мощна дъга... и усети как се удря в нещо твърдо. Дочу шум и пъхтене и изведнъж болката изчезна.

Туралиън примигна, за да разсее петната пред очите си, пое си дълбок, болезнен дъх и вдигна поглед точно навреме, за да види как Горфийнд се олюлява, а едната му ръка виси безжизнена. Докато рицарят на смъртта се опитваше да възвърне равновесие, Туралиън се спусна напред с високо вдигнат чук. Напредвайки, той отново призова вярата си и оръжието, както и цялото му тяло заблестяха ослепително ярко. Рицарят на смъртта изкрещя и вдигна ръце, за да прикрие очи от светлината, от която вече кожата му буквално пушеше и се сбръчкваше.

— В името на Светлината! — извика Туралиън едновременно като похвала, молитва и обещание.

Светлината се усили още повече и когато стовари чука си, той не само разби съживеното тяло — преминавайки през него, сиянието проряза Терън Горфийнд, проникна в плътта му и я превърна в мокра смърдяща купчина.

Страшен писък прониза ушите на Туралиън и той отстъпи назад ужасен и невярващ на очите си, а накъсаната свистяща струйка, представляваща душата на Терън Горфийнд, се отскубна от тялото му. Паладинът вдигна блестящия си чук и отново замахна, но закъсня само с част от секундата. Крещейки от болка и гняв, духът вече бе поел към пращящото зелено-черно небе.

— Хайде!

Туралиън се сепна от гласа на Алериа. Сърцето му се изпълни с копнеж да я види. Той бързо скочи на коня си и се устреми към нея. Пред тях яздеше Кадгар и те бързо го настигнаха. Рицарят на смъртта бе последният пазител на храма. Сега те се намираха в самия Черен храм, пред дългото стълбище, което се извиваше до самия връх, откъдето проблясваше зловеца светлина.

Алериа... Кадгар... Данат... Кърдран... по дяволите, те няма да загинат тук. Туралиън разтърси глава и отпъди последните следи на сянката, която още го държеше, стисна здраво чука си и пое към съдбата си.

[1] Поглъщащото море — the Devouring Sea (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Нер'зул стоеше на върха на Черния храм, в центъра на един описан кръг. Над него, скрита от надвисналите облаци и проблясъците на зелените светкавици, грандиозната среща на „Виждащия“, „Жезъла“ и „Книгата“ тъкмо достигаше своя връх. А това, което беше горе, бе и долу. Долу, под краката си, Нер'зул усещаше лей линиите на Дренор, които се преплитаха над, около и през него. Той затвори очи и почувства как целият свят трепери в ръцете му. Затова дренаите бяха построили храма си тук, затова и само тук той можеше да извърши ритуала си. От това място той буквално можеше да източи силата на цялата планета и да я впрегне в заклинанието си.

Около него, в един по-голям кръг, очертан около неговия, стояха няколко рицари на смъртта, малцината уорлоци, които бяха оцелели след яростта на Дуумхамър. Още няколко орки, някои от собствения му клан Шадоумуун, стояха в трети, по-голям кръг и гледаха навън с вдигнати оръжия. Те бяха там за защита, докато всички останали помагаха на Нер'зул да канализира енергиите на планетата и да изпълни ритуала.

Веднага щом звездите се подредиха, те започнаха заклинанията си и вече ги изпълняваха цял ден, като само енергиите, преливащи през стария шаман, го крепяха да не се строполи от умора и глад. Сега кожата му бе настръхнала, а косата му танцуваше около него, като че развята от невидим вятър.

Вече приближаваха края на заклинанието. Алианса беше разбил дебелите стени на Черния храм преди няколко часа и всеки момент се очакваше да пробие последните им защити. Но натрапниците щяха да закъснеят. Нер'зул бе сигурен в това и триумфираше. Той вдигна Скиптъра на Саргерас с дясната си ръка и Окото на Даларан — с лявата. И двата предмета заблестяха — вътрешната светлина от върха на скиптъра и танцуващият блясък във виолетовия център на Окото. Двата артефакта фокусираха енергиите на лей линиите в една почти физическа форма и канализираха силата ѝ право в ръцете на Нер'зул.

Сега цялото му тяло пулсираше и той знаеше, че вече не стои на каменния под, а се носи над него.

— Сега! — извика той, допря върха на Скиптъра до Окоето и усети как цялата им енергия преминава през тялото, сърцето и съзнанието му.

И знаеше, че очите му излъчват светлина, по-ярка от слънцето. Сега той виждаше магическите линии, които оплитаха света и пронизваха въздуха, виждаше душите на всички около него, виждаше връзката между тях и този свят... между този свят и целия космос. Той усещаше булото, което обвиваше Дренор и го отделяше от другите реалности. И с едно рязко разсичащо движение на скиптъра той разкъса това було с такава лекота, с каквато би разкъсал парче тънък пергамент.

Светът се разтресе. Земята потрепна. Небето затътна. Страховит стържещ звук отекна далеч от долу и се сблъска с оглушителен крясък, който се стрелна от облаците. Дренор крещеше и се разтърсваше от болка. Другите участници в ритуала се олюляха, когато Черният храм се раздвижи, и много от тях се свлякоха на колене. Нер'зул също залитна, но успя да се задържи на крака, поддържан от преливащата през него енергия.

Той усещаше как магията му пронизва реалността като въдица, хвърлена в празнотата. Тя се устреми напред, подсилена от собствените енергии на Дренор... и се захвана за нещо твърдо. Друг свят. Връзката се изпъна като струна и един звук, който завибрира през цялото му тяло, получи в отговор друг, който се понесе по линията... и отвори дупка в тяхната реалност.

Рифт. Това беше рифт. Нер'зул усети познатото чувство, суровата енергия, която изпълваше въздуха, земята и цялата природа, пулсиращата връзка, свързваща два свята. Под изрисувания череп на лицето устните му се изкривиха в широка усмивка, той затвори очи и отпи от неудържимото чувство на успех. Той успя! Той отвори нов рифт!

И не само един. Нер'зул усети как из цял Дренор се отварят още рифтове като мехурчета, които се появяват на повърхността на морето, а щом се докоснеха до въздуха, се отваряха и проблясваха като светкавици в буря, обгърнала целия свят. Всяко едно от тях пробуждаше съзнанието му като изригващ вулкан. Той можеше да

изпрати разузнавачи до всеки един нов свят. После щеше да избере най-доброто място, към което да поведе Ордата. А може би и към следващо след това. А после и към следващо, докато накрая хората му щяха да разполагат с толкова светове, колкото поискат и колкото могат да владеят. Докато може би всеки клан се сдобиеше със собствен свят. И тогава никой нямаше да може да ги спре.

Обрис, един от орките, охраняващи заклинателите, попита:

— Това ли е новият ни свят?

И наистина, това, което се виждаше през завихрения рифт, изобщо не бе красиво. Не беше много, но изглеждаше достатъчно тревожно. Нещо изпляска с криле, извиси се и изчезна. Проблесна зловеща светлина.

— Това не ми прилича на нищо, което сме...

— Тишина! — извика Нер'зул, обръщайки се към Обрис. — Ние...

И в този миг на невнимание Окоето в ръката му потрепна. Нер'зул се намръщи и го стисна здраво. Но то започна да се гърчи като риба и преди Нер'зул дори да осъзнае какво се случва, артефактът отскочи от ръката му и се понесе във въздуха... и се спря в ръката на един висок, широкоплещест мъж с бяла коса и виолетова роба. Жезълът в едната му ръка блестеше от сила, а в очите му се четеше още повече, но скрита дълбоко в него. Човек-магьосник, който буквално бе измъкнал успеха на Нер'зул под носа му.

Зад магьосника стоеше мъж в пълна броня, който държеше чук, излъчваш ослепително бяла светлина. Нер'зул осъзна, че този мъж не бе просто воин, а нещо като шаман... само че силата, която владееше, бе някак си на по-високо ниво от това на една планета. Елфата, която стоеше до тях, нямаше такива магически сили, но на лицето ѝ бе изписана искрена ярост. А на лъка ѝ бе изпъната стрела, насочена право в него.

Нер'зул потръпна. Как смееха? Как само смееха да прекъснат мига му на пълна слава? Той осъзна, че не усеща страх, нито дори тревога... единствено гняв.

— Окоето няма да ти служи, когато се превърнеш в пепел! — извика той и позволи на гнева да го завладее.

Този гняв проблесна през него — чист, горещ и смъртоносен. Старият шаман изрева и вдигна ръце. Призованата скала и камък с

мъка се подчиниха и изпращаха под краката на натрапниците. Борците на Алианса едва успяха навреме да отскочат встрани и бързо приготвиха оръжия. Но Нер'зул не бе приключил. Още не. Той тъкмо започваше.

Скалите, които изпращаха, сега се надигнаха и се засилиха към воините на Алианса. Около тях се завихриха вятър и дъжд, подеха ги и ги завъртяха във въздуха, а след това безмилостно ги засилиха към твърдия каменен под. Нер'зул се наслаждаваше на страданията им. После се обърна и с мъка извика:

— Към рифта! Веднага! Чакат ни слава и нови светове!

Обрис го изгледа занемял.

— Избий Алианса и ни позволи да съберем Ордата! Не може да искаш спасение само за малцина от нас! Ами братята ни, които се бият в момента? Гром и кланът Уорсонг са още в Азерот. По целия ни свят има жени и деца. Не можем да ги изоставим! Това би било малодушно, страхливо...

Нещо в Нер'зул се пропука. Нещо, което той изведнъж осъзна, че винаги го е възпирало. И едва сега... сега вече той се почувства свободен от това да чувства вина и срам и нужда да мисли за доброто на хората си... сега той осъзна какъв товар е било всичко това. Той веднъж прие смъртта като част от цикъла, после се уплаши от нея, после осъзна, че я носи, осъзна цялата тежест, която имаше. Но вече не. Той бе свободен.

И дори не удостои Обрис с отговор. Нер'зул протегна ръка. В дланта му се заформи мълния, която изпраща и се изстреля право в гърдите на орка, удари се с гръм в него и го изблъска назад. Обрис се блъсна в стената и се свлече на земята, а от гърдите му запуши черна дупка. Той повече не се изправи. Нер'зул се завъртя и огледа всички около себе си, които го наблюдаваха шокирани.

— Останалите орки са изгубени. Те изпълниха целта си. Оттук нататък всичко, което получим, ще бъде само за нас. Аз съм Ордата, аз ще оцелея! Изберете мен или смъртта!

Когато не помръднаха, той изръмжа и вдигна скиптъра. И те помръднаха, сякаш внезапно освободени, и се втурнаха към завихрения рифт. Той се носеше на няколко сантиметра от покрива и се издигаше почти на три метра височина. Нер'зул премина последен — той поддържаше портала със собствената си сила и воля и получи

достатъчно време да пристъпи и да си поеме дъх, преди рифтът да изчезне зад гърба му.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

На Кадгар му се виеше свят, но усети топла, лековита енергия да изпълва тялото му. Той се изправи на крака и изруга. Рифтът тъкмо избледняваше пред очите му, оставяйки едва доловима следа, наподобяваща пара. А Нер'зул и орките му бяха изчезнали с него.

— Закъсняхме. Няма го.

— Няма ли го? В името на Светлината! Не!

Туралиън бе точно зад него и очевидно не бе видял рифта. А и все пак Кадгар го бе почувствал с другите си сетива, преди всъщност да го види с очите си. Въпреки че Туралиън притежаваше огромна сила, Свещената Светлина не го даряваше с магьоснически способности.

— Явно е затворил рифта след себе си — предположи Кадгар и заедно с Туралиън отстъпиха назад върху покрива, следвани от Алериа.

— Но ти взе Окоето на Даларан — отбеляза елфата. — Това бе важното, нали?

Кадгар кимна.

— Е, какво ще правим сега? — тя се обърна и погледна надолу към земята около Черния храм. — Изглежда печелим поне там долу.

— Можеш ли да го проследиш? — попита Туралиън.

Кадгар поклати глава.

— Не знам какво заклинание е направил Нер'зул — призна той. — Не знам и как да открия света, към който е отворил рифт. Затова дори да успея да отворя нов рифт тук, няма гаранция, че ще ни отведе към същия свят.

Вниманието му бе привлечено от нещо друго и той се намръщи, пристъпи напред и навлезе в очертанния кръг.

— Какво има?

— Сила... повече сила, отколкото съм усещал на друго място, като изключим кулата на Медив. — Той наклони глава. — Това обяснява нещата. Чудех се защо Нер'зул ни позволи да завладеем

цитаделата Хелфайър и не направи ритуала си там. Но явно не е можел да го направи там. Нуждаел се е от енергията на това място.

— Това помага ли ни по някакъв начин? — попита Алериа.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Може би.

Той пристъпи в центъра на кръга и главата му се отметна назад, а устата му се отвори широко за безмълвен вик. Каква поразителна сила! Тя преля в него като мълния, разпали вените му и изостри сетивата му. Нер'зул бе шаман, не магьосник. Магията му идваше от земята, небето и водата... от самия свят. А това място беше точно ключовата точка за силата на целия свят. Нер'зул се е опитвал да използва тази сила за нещо, което многократно е опитвал, но в по-малък мащаб... знаел е как да я овладее.

За Кадгар обаче това бе нещо напълно ново. А също и опасно. Но Кадгар неслучайно бе архимаг. Той бе обещаващ ученик в Даларан и бе научил много по време на краткото си чиракуване при Медив... и още повече след това. Той бе изкусен магьосник и, макар да беше нещо ново, това все пак си беше магия. И това означаваше, че е нужна воля. А Кадгар имаше воля.

Той бавно овладя сетивата си и укроти новата енергия, докато тя се превърна само в слабо жужене. После отвори очи... и занемя. Стоейки тук и изпълнен с енергията на целия свят, той можеше да види това, което преди не можеше.

— О, не — промълви той.

— Какво има? — попита Туралиън.

— Рифтове... — прошепна Кадгар, търсейки думи, с които да опише неопикуемото. — Нер'зул не е отворил само един. Отворил е много... толкова много, из целия този свят.

Те потрепваха и проблясваха, почти като светулки в топла лятна нощ.

— Мащабът на това... Не мисля, че Дренор ще може да го понесе. Този свят няма да издържи дълго. Рифтовете са разриви и толкова много разриви просто ще разкъсат на парчета цялото място.

„Заедно с нас“, помисли си той, но не го каза. Алериа и Туралиън се спогледаха и едновременно се обърнаха към Кадгар.

— Какво трябва да направим? И с колко време разполагаме?

Още докато формулираше отговора си, силен тътен разтреса храма и земята около него. Вулканът пред него се раздвижи и избълва

във въздуха още повече от зловещата си лава, създавайки вълнист зелен облак. После се чу ужасен трясък и оглушителен грохот зад тях.

Кадгар погледна през рамо и видя как планината буквално се свлича. Черният храм бе построен срещу планините до морския бряг и сега техните върхове се сриваха. По-голямата част от скалите падаха във водата, но някои от тях експлодираха и към тях. Кадгар се замисли бързо и изрече заклинание, което ги защити от атаката, и тримата останаха незасегнати, докато около тях хвърчаха скални парчета, камъни и прах. Второ заклинание осигури защита на района под тях, където войниците на Алианса вече довършваха остатъка от Ордата. Много от орките се бяха разбягали, когато битката се обърна срещу тях, и внезапната лавина само подсили стремителния им бяг. Дренор изглеждаше като саморазкъсващ се и ревящ от болка звяр. И Кадгар осъзна, че най-вероятно няма да умре сам.

— Азерот е в опасност! — извика той. — Тези рифтове са връзки между световите. Тъмния портал е най-големият от тях, а също и най-стабилният.

За миг земята застина и настъпи странна тишина. Кадгар заговори бързо.

— Световите ни са свързани. Щетите тук могат да преминат през портала и да засегнат Азерот!

Той се намръщи и излезе от кръга, опитвайки се да сподави вика си, когато енергийните нива рязко спаднаха до нормалното за него. Сякаш се бе извърнал от голям огън, за да го замени с угасваща факла. Но той знаеше, че оставането тук може да застраши всички.

— Трябва да се върна до Тъмния портал!

— Имаш ли всичко необходимо, за да го затвориш?

— Черепът е у мен. А книгата трябва да е някъде тук. Ще я открия — каза той, по-уверено, отколкото всъщност се чувстваше.

Туралиън кимна.

— Аз ще събера войските — заяви той.

Но Кадгар поклати глава.

— Няма време! — настоя той и сграбчи рамото на другаря си. — Не разбирате ли? Съжалявам, Туралиън, толкова много съжалявам... но ако не затворя портала веднага, Дренор ще повлече и Азерот към унищожение!

Той видя разбирането в очите на Туралиън и се ужаси от мрачното примирение, което го последва. Но другарят му само кимна.

— Ще вземем грифони. Така ще стигнем най-бързо — той изправи рамене. — Преди да потеглим, ще говорим с войниците. Колкото и малко време да ни остава, те заслужават поне това.

Туралиън протегна ръка към Алериа и заедно се затичаха надолу по стълбите. Кадгар почти не забеляза, че тръгват. Той бе изкопчил Окото право от ръката на Нер'зул, но нямаше време да открие Книгата на Медив, преди шаманът да избяга. „Трябва да е тук“, повтаряше си той... Трябва да е тук, за да може заклинанието да подейства в хармония с трите съзвездия. Когато премина през рифта, Нер'зул все още стискаше посребрения скиптър, който явно бе Скиптъра на Саргерас. Това бе добре — по-добре подобно прокълнато нещо да бъде далеч от Азерот. Но къде бе проклетата книга? Той трябваше да завърши делото си, и то веднага, преди да е станало късно за всички.

Кадгар използва всичките си сетива, но във въздуха пращеше толкова много енергия, че почти нищо не можеше да се види. „Книгата може да е точно под носа ми или на километри от тук. По дяволите!“, мислеше си ядосано той.

Но после с крайчеца на окото си долови някакво движение. Завъртя се и се приготви за защита. Едно от телата бе помръднало, но само леко. Гърдите му бяха лошо прогорени и Кадгар осъзна, че това е оркът, когото Нер'зул бе атакувал, точно преди да се измъкне през портала. Това бе оркът, който го бе нарекъл страхливец задето изоставя хората си. За пореден път Кадгар бе благодарен, че е донесъл пръстена, който му позволяваше да комуникира на други езици. Той свали ръце и се приближи внимателно към орка.

Оркът се повдигна и изпухтя, очевидно от силна болка. Пресегна се за нещо и с голяма мъка подаде трепереща ръка към Кадгар. Нещото, което държеше, бе голям, релефен правоъгълник с метални краища. Кадгар занемя веднага, щом разпозна предмета. Книгата на Медив.

— Обрис не е... шаман. Но е достатъчно умен... да разбере, че това ще ти е от полза, нали?

Кадгар се поколеба. Оркът бе на крачка от смъртта, но все пак можеше да се опита да го измами.

— Да — отвърна накрая магьосникът. — Но защо ми я даваш? Аз съм твой враг.

— Ти поне си достоен противник — изръмжа Обрис. — Нер'зул ни предаде. Той възроди Ордата и принуди клана ми Лафинг Скъл да се присъедини отново към нея. Обеща ни ново начало. Но веднага щом... — той се закашля и продължи с насечен глас. — Веднага щом реши, че е в безопасност, избяга. Той и любимците му ще оцелеят... Всички останали... за него сме едно нищо — в очите му проблесна последна искра. — Бих се радвал да знам, че последното ми дело... е било против него. Вземи я. Вземи я, проклет да си! Вземи я и го накарай да си плати за предателството!

Кадгар се приближи към умиращия орк и внимателно взе книгата от овъглените му кървави ръце.

— Обещавам ти, Обрис, ще направим всичко по силите си да спрем Нер'зул.

Оркът кимна, затвори очи и повече не помръдна.

„Странните капризи на съдбата“, помисли си Кадгар, бързо отвори книгата и я заразливта. Той помнеше първия път, когато видя масивната книга в библиотеката на Медив само преди няколко години. Толкова много неща се бяха променили оттогава, сякаш бе изминала цяла вечност. Тогава книгата го плашеше, но любопитството му бе още по-силно. За щастие, защитните заклинания не му бяха позволили да отгърне корицата, иначе магията, която се съдържаше вътре, можеше да го погуби. Но сега Кадгар лесно ги преодоля и с нарастващо удивление запрелиства страниците. Както очакваше, книгата съдържаше подробности за съвместната работа на Медив и Гул'дан по отварянето на рифта. Въоръжен с тези важни детайли и запазената сила на Черепа на Гул'дан, Кадгар бе сигурен, че ще успее завинаги да затвори Тъмния портал. Но дали щеше да успее да го направи навреме?

Той вдигна поглед към шума от пляскащи криле. Над покрива кръжаха няколко грифона, които разпериха криле, пригответвайки се да се приземят. Кадгар забеляза Кърдран, а друго джудже Уайлдхамър му помаха с ръка. Магьосникът кимна, бързо прибра книгата в торбата си и подаде ценния товар на джуджето. После сграбчи протегнатата му ръка и се метна на гърба на грифона.

— Къде са Алериа и Туралиън? — попита Кадгар.

— Го'орят с войските — отвърна Кърдран.

— Ще трябва да ни настигнат — каза Кадгар и поклати глава. — Нямаме време за губене! Към Тъмния портал!

С по двама пътници на гръб, грифоните изграчиха, когато ездачите им дръпнаха юздите, завъртяха се и се издигнаха, размахвайки силно криле срещу вятъра. Кадгар гледеше как Черния храм остава в далечината и затвори очи, а косата и брадата му се развяха зад гърба му. Той стискаше здраво торбата. С грифоните щяха да стигнат до портала за часове, вместо за дни. И той се надяваше това да е достатъчно навреме.

* * *

Алериа подпря глава на рамото на любимия си мъж, докато грифонът се носеше над Черния храм. Тя нежно се притисна към Туралиън, в знак на мълчалива подкрепа. Елфата знаеше колко помрачено бе сърцето му заради това, което му предстоеше да направи. Но знаеше още, че той няма да загърби дълга си.

— Синове на Лотар! — провикна се Туралиън, вдигнал високо чука си.

Алериа извърна поглед от светлината му, която пронизваше надвисналите облаци и обливаше с бяло сияние цялата долина — от Черния храм зад гърба им до укреплението на Алианса далеч пред тях.

— Преди няколко месеца преминахме през Тъмния портал, без да знаем какво ни чака тук, но с убеждението, че трябва да го направим. Трябваше да попречим на Ордата да нахлуе в други светове, както се опита — и се провали! — да направи с нашия любим Азерот. И моментът за това настъпи именно сега. Кадгар разполага с всичко нужно да затвори портала, но в този свят настана хаос. Азерот — нашият дом — отново е застрашен. Трябва да направим всичко по силите си... да дадем всичко от себе си... да спасим дома си и семействата, които оставихме там. — Той огледа мъжете пред себе си и Алериа знаеше, че се опитва да запечата образа на всеки един от тях в съзнанието си. — Аз ще отида да помогна на Кадгар, да го защитя, защото със сигурност ще срещнем съпротива. А вие... трябва да удържите положението тук. Никога досега не сте ме проваляли. И

знам, братя мои, че няма да го направите и сега — гласът му потрепна. През сълзите в собствените си очи Алериа забеляза, че той също плаче. — Никой от нас не може да каже какво ще се случи. Може да оцелеем и да се върнем у дома, да доживеем старините си с невероятните истории за внуците си. Но може и да загинем тук, на този свят. И ако това е съдбата ни, знам, че всеки от вас с радост ще я приеме. Защото ние се борим за родния си свят... за семействата си... за честта си. Борим се за това народът ни да живее свободно, благодарение на усилията ни тук, днес, в този час, в този миг. И ако има нещо в този свят или в който и да е друг свят, за което си заслужава да умрем... Светлината знае, това е то.

Алериа се вторачи в него. Очите му, макар и пълни със сълзи, излъчваха ослепителна бяла светлина. Тя потрепна от страхопочитание. „Светъл... Туралиън, мили мой, толкова си светъл.“

— Синове на Лотар! Светлината е с вас... винаги е била и винаги ще бъде. За Азерот!

Чукът му проблесна по-ярко от слънцето и много от орките наблизко изреваха и изпопадаха по земята със заслепени очи. Войниците на Туралиън обаче получиха сили от блясъка и нададоха радостни възгласи, когато грифоните се издигнаха и понесоха Алериа и командира им към Тъмния портал.

— Ще ми се да можех да остана и да се бия с тях — прошепна Туралиън.

Тя го целуна по врата.

— Ти го правиш, любими. Сърцата им са изпълнени със Светлината... това значи, че си с тях.

* * *

Около Тъмния портал цареше пълен хаос. Туралиън бе казал на войниците си чистата истина — Кадгар щеше да се нуждае от защита. Само дете не бе осъзнал от какво точно той и другарите му щяха да защитават магьосника. Данат, Кадгар, Кърдран и още няколко бяха пристигнали по-рано и ожесточено се опитваха да си проправят път до портала. Изглежда, че орките отново се бяха събрали. След внезапното изчезване на Нер'зул няколко оркски клана бяха изоставени в Дренор и

всички те бяха осъзнали едно и също — Тъмния портал бе единственият стабилен рифт, който води до познат за тях свят.

А битката не се водеше само тук. От другата страна на портала бушуваше друга — очевидно за пореден път орките бяха извоювали контрола над портала от Алианса. И сега се опитваха да се върнат обратно в Дренор, без дори да подозират за катаклизма, който се вихреше в родния им дом. Засега силите на Алианса успяваха да ги задържат, но Туралиън не можеше да очаква помощ от тях. Той и шепата му другари бяха единствените, които можеха да застанат между Ордата и Азерот.

Но те не бяха тук, за да спечелят битка, напомни си той. Това бе на второ място. Целта им бе просто да опазят Кадгар и другите магьосници, които трябваше да се опитат да затворят портала веднъж завинаги.

— Направи каквото е нужно — каза той на Кадгар, който стоеше до него, заедно с останалите магьосници.

Младият-стар архимаг кимна, вдигна ръце и затвори очи. В едната си ръка държеше жезъла си, а в другата — Черепата на Гул'дан. Кадгар започна да напява заклинанието си и около него се завихриха мощни енергии.

Орките ги превъзхождаха числено и се биеха яростно, отчаяни да се измъкнат по най-бърз начин от срыващия се свят. Земята се тресеше толкова силно, че войниците едва се държаха на крака. Орки и човеци размахваха оръжия хаотично, без да могат да се концентрират за по-ефективна атака и скоро битката наподобяваше по-скоро уличен скандал. Небето се раздираше от светкавични бури, които се появяваха и изчезваха за секунди, в един момент проблясваха звездите, а в следващия — слънцето. Планетите бяха полудели.

Между проблясъците Туралиън успя да види Кадгар. Другите магьосници го бяха наобиколили и сияеха. Командирът присви очи и забеляза енергийните нишки, които се изливаха в Кадгар. Той знаеше, че другарят му абсорбира цялата тази магия, за да я насочи към портала и да го разруши. И точно когато гласът на Кадгар достигна върхов тон, Туралиън чу раздиращ звук — остър, но в същото време слаб, като че ли се бе появил както от близо, така и от далеч. Той беше чул нещо подобно на върха на Черния храм и след като покоси

поредния орк, се огледа и видя странно проблясване във въздуха, недалеч от тях и малко зад магьосниците. Нов рифт!

Земята под краката му се разтресе и чисто инстинктивно Туралиън отскочи назад. Точно на мястото, където бе стоял преди секунда, се появи цепнатина, която бързо се разшири като гладна паст. Появиха се още назъбени цепнатини и изведнъж от земята изригна огромен скален къс, който понесе орки и хора и ги запремята като див кон, яростно подскачащ във въздуха. Кадгар не беше преувеличил. Дренор съвсем буквално се разкъсваше на парчета.

Туралиън все още стоеше върху движещото се парче земя, когато Кадгар вдигна високо жезъла си и насочи светлинен лъч към центъра на Тъмния портал. Светлината беше ослепително ярка, но за разлика от Свещената Светлина, тази бе многоцветна, завихрена, танцуваща и преливаща. Това бе чиста магия, насочена от мощно заклинание, и когато се докосна до повърхността на портала, отекна звук, наподобяващ чупене на стъкло. Тъмния портал започна да се руши, а енергийното му поле се разкъса и разпръсна под силата на заклинанието.

— Готово — каза задъхано Кадгар, опря жезъла си на земята и се облегна на него.

После вдигна поглед и видя едно от джуджета на Кърдран — млад Уайлдхамър, който тъкмо бе запратил стормхамъра си по един орк, атакуващ Данат.

— Ти! — извика Кадгар. — Вземи това!

Той натъпка черепа в торбата си и я подаде на изненаданото джудже.

— Вземи го и го отнеси обратно в Азерот! Тези неща трябва да стигнат в Кирин Тор!

— Но, сър! — възкликна младото джудже. — Вий ня'а ли да дойдете?

Кадгар поклати беловласата си глава.

— Не, трябва да затворим портала и от тук. Само така можем да бъдем сигурни, че разрушенията тук няма да ни последват в Азерот.

Туралиън рязко си пое дъх. Значи това беше. Кадгар никога не говореше със заобиколки и току-що съвсем направо заяви това, което всички подозираха. Единствено това джудже щеше да се върне у дома.

Останалите щяха да останат в този свят, който с всяка изминала секунда се приближаваше към своя край. Така да бъде.

Паладинът забеляза, че младият Уайлдхамър се поколеба и не знаеше как да отговори, но в следващия миг занемя, виждайки блестящата арка на масивна секира, насочена право към нищо неподозиращото джудже. И тъкмо преди Туралиън да успее да се провикне, проблесна стормхамър, който посрещна секирата със заглушителен гръм и повали както оръжието, така и собственика му.

— Хайде, момко! — заповяда му Кърдран, когато стормхамърът се върна обратно в ръката му, докато Скай'рий се завъртя и се изравни с изненаданото джудже.

Младежът кимна, наведе се да вземе торбата от Кадгар и потупа грифона си с пети и рамо. Грифонът реагира незабавно, размаха криле и се стрелна във въздуха, а после се насочи право към сриващия се портал. Но още докато преминаваше под напукания свод, торбата ярко заблестя, порталът на свой ред отвърна и последвалият блясък заслепи всички. Туралиън чу как грифонът и джуджето вият от болка, но не можа да види какво всъщност се случва с тях.

Ужасните звуци бяха заглушени от яростен гръм. Преди да осъзнае какво става, последва мощен сблъсък и Кадгар полетя назад. Строполи се тежко на земята и за миг изгуби съзнание. Но бързо се съвзе и с мъка, силно задъхан, веднага погледна към портала. Нямаше го. Гигантските статуи, които го пазеха, се бяха превърнали в неузнаваеми купчини камък. Трите колони, които формираха портала и поддържаха рифта с величествени гравюри, се бяха превърнали в чакъл. Нямаше следа от Азерот. Успяха! Наистина унищожиха портала и рифта. И сега стояха тук, откъснати от всичко познато.

Навсякъде около него воините на Ордата и Алианса се опитваха да се държат на крака, а земята на Дренор яростно се тресеше. Орките побягнаха, явно без да осъзнават, че всъщност няма къде да отидат. Разрушението на портала явно добави още към щетите на Дренор и катаклизмите се увеличиха и зачестиха. Всички бяха непрекъснато подмятани и разтърсвани, сякаш се намираха в малка лодка в разярено море, земята се вълнуваше като вода, а небето бе по-гъсто от мъгла. „Каква позорна смърт“, помисли си Кадгар с леко изумление. „Парче земя да ти размаже мозъка“. Той се огледа за последно за другарите си — Данат все още бе на крака и се бореше с орките, които не бяха

успели да побегнат. Алериа беше паднала, а Туралиън ѝ помагаше да се изправи и после бързо превърза дълбоката рана на ръката ѝ.

Вероятно усетил погледа на Кадгар, Туралиън вдигна очи. За миг погледите им се срещнаха и Туралиън се усмихна спокойно и нежно, като истински паладин. Алериа също се обърна към архимага и кимна с глава, а златната ѝ коса бе потъмняла от прах и пръски кръв. Кърдран, който все още кръжеше върху Скай'рий, вдигна чука си в знак на поздрав. И така щеше да свърши всичко. Кадгар подозираше, че няма да оцелее, но бе страшно благодарен, че все пак успяха да затворят портала и да спасят света си. И бе също толкова благодарен, че ако трябва да умре — както иронично си спомни, че се случва с всички хора — ще бъде тук, заедно с другарите си, борещи се рамо до рамо — както винаги.

Слаба искра привлече вниманието му. Той примигна. Не, там си беше — вълничка в тъканта на времето и пространството. Още един рифт. Друг свят. Свят, който може би не бе на смъртно легло.

— Там! — провикна се той с всички сили и посочи към рифта. — Трябва да преминем! Това е единственият ни шанс!

Алериа и Туралиън се спогледаха. Кадгар не можа да чуе какво си казаха, заради оглушителния шум в света, който се разкъсваше, но видя, че се прегръщат, хващат се за ръка и се обръщат към рифта. Всички бяха преминали през Тъмния портал в Дренор, но поне имаха бегла представа какво ще открият. Но това...

Предсмъртният гърч на Дренор продължаваше и Кадгар тежко се строполи на земята. Изправи се с мъка и погледна към рифта. Спасение или още по-страшна съдба? Той не знаеше. Никой от тях не знаеше. Но им предстоеше да разберат... по един или друг начин. Кадгар, архимаг, старец и младеж, преглътна тежко, стегна се и побягна през портала.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

— Продължавайте! Воини на Ордата, не сме далеч!

Гласът на Гром Хелскрийм отекна над глъчката и окуражи всички, които го чуха. Рексар се обърна, бойната секира в лявата му ръка проряза гърлото на един войник на Алианса, а другата секира в дясната му ръка разцепи втори воин от рамото до кръста. До него вълкът му Харата се озъби и се спусна напред, а масивната му челюст се склочи върху ръката на трети войник. Рексар чу познатия звук на зъби, пробиващи кост и човекът изкрещя и изпусна меч си. Харата пусна разкъсаната ръка, светкавично скочи и прехапа гърлото му. Двамата бяха чудесен смъртоносен екип.

От едната си страна Рексар видя Гром Хелскрийм, вожд на клана Уорсонг, чиято секира Горхаул свистеше и посичаше враговете един след друг. Още воини на Уорсонг се сражаваха до водача си, ревът и бойните им викове се сливаха в една зловеща мелодия, носеща смърт и разрушение.

Рексар бе един от малцината, които не бяха членове на този клан, но това не бе нещо ново за него. Той всъщност нямаше свой клан. Поне не и клан от Ордата. Неговият народ, наречен мок'натал, винаги е бил особено самостоятелен. Като малочислен народ, животът им е бил труден и съсредоточен върху опазването на родната им земя в планините Блейдс Едж^[1], която огрите се опитвали да завземат. Рексар се бе опитал да говори с баща си Леорокс за Тъмния портал, който орките строяха, за възможността на обсадения мок'натал да започне на чисто в нов свят. Но Леорокс бе разбрал от думите му единствено това, че синът му не желае да остане там, където се е родил, и да защитава земята, която му се полага. И двамата искаха да помогнат на хората си, но накрая Рексар последва Ордата и този негов избор го лиши от наследство. Сега Ордата бе неговото семейство. А той си оставаше все така различен.

Още един войник бе повален. Рексар вдигна поглед, а височината му позволяваше да вижда над останалите воини. Гром беше прав —

наистина не бяха далеч от Тъмния портал. Може би едва стотина мъже стояха между тях и родината им. Рексар се усмихна и вдигна двете си секири. Той възнамеряваше бързо да смали тази бройка.

През последните няколко месеца войната клонеше ту в една, ту в друга посока. За известно време Алианса ги бе приклецил в една малка долина, граничеща с тази, но не можа да ги удържи там за дълго. Човеците бяха подценили волята и яростта на притиснатите орки и Гром бе успял да поведе хората си към свободата. Те се бяха регрупирани на север, в едно място, наречено Стонард. Това бе първото укрепление, което Ордата бе построила още след първото си преминаване през Тъмния портал. В блатата, макар и мръсни и противни, имаше живот и вода, а Гром не позволи на хората си да се поддадат на отчаянието. Те се бяха укрепили в Стонард и благодарение на последвалите набези върху провизиите на Алианса, бяха успели отново да си възвърнат контрола над портала.

Но борбата между Ордата и Алианса продължаваше. И сега малката им игра приближаваше към своя край. Гром бе решил, че е време да се завърнат у дома. Никой друг клан не им се притече на помощ, и макар все още да бяха сериозна заплаха — в което Алианса се убеждаваше за пореден път. Но броят им бавно намаляваше, докато човеците като че ли се увеличаваха с всяка изминала минута. Освен това, оставаше въпросът за онова странно устройство, което уорлоците се опитаха да активират. Бяха казали на Гром, че ще издигне щит, който да ги предпази от атаките и ще ги улесни да преминат през Тъмния портал. Но се оказа, че нещото е било предназначено да унищожава, а не да защитава. Някой още тогава ги бе обрекъл да останат тук... а Гром Хелскрийм нямаше да позволи хората му да загинат заради нечие предателство. Рексар искаше да бъде близо до Гром, когато се върне и се изправи срещу онзи, който бе издал тази заповед.

Един човек на кон го атакува с вдигнат меч и щит, но явно не бе преценил височината на Рексар. Рексар нанесе мощен удар с едната си секира по щита и го изблъска в тялото му, докато с другата секира отблъсна меча му. Докато ездачът се свличаше от седлото, Рексар вдигна секирите си и остави собствената инерция на войника да го поведе към остриетата. После се усмихна и нададе яростен вик, освободи оръжията си и прекрачи трупа на войника, а останалият без

ездач кон се обърна и едва успя да избяга от захапката на Харата. Понякога бе хубаво да бъде полуогър.

Нещо откъм Тъмния портал проблесна в крайчеца на окоето му. Видя го само за секунда, но получи ясната представа за светкавица, облаци прах, бурни вълни и разцепена земя. Досега през портала винаги се бе виждала другата страна и по време на битката той можеше да поглежда какво се случва в Дренор. Но това, което бе видял току-що... това не бе родният му свят. Това бе някакво кошмарно място.

Пореден войник на Алианса го атакува и бързо възвърна вниманието му към битката. Той лесно елиминира човека, но на няколко крачки от него друг орк нямаше същия късмет. Облечен в роба на уорлок, оркът имаше зелена кожа, като повечето воители на Ордата — за разлика от самия Рексар, който се бе присъединил към тях едва преди да нахлуят в Азерот. Тук имаше няколко уорлоци и някои от тях бяха изключително силни, но смъртоносната им магия отнемаше време, а в битка всичко ставаше много бързо.

Двама воители нападнаха едновременно уорлока и докато оркът успее да елиминира единия, прогонвайки го с умопомрачителен ужас, другият успя да го пронже в гърдите, точно преди друг орк от Уорсонг да разбие черепа му със свистящ боздуган. Сега уорлокът залиташе и притискаше с една ръка кървящата си рана, кожата му вече избледняваше, а по челото му бе избила пот. Рексар само изръмжа и поклати глава. Той не обичаше уорлоците, а този явно дори не бе готов за битка.

Движението му привлече вниманието на уорлока. Раненият орк се загледа в Рексар, а по лицето му премина отвращение и презрение. Но пристъпи напред и протегна ръка.

— Хей ти! — извика уорлокът. — Мелезът! Ти не си истински воител на Ордата, не си истински орк, но ще станеш. Ела тук!

Рексар се вторачи в него, прекалено изненадан, за да реагира. Какво беше това? Този уорлок го обиди и после очакваше помощ? Толкова ли бе полудял? Но щом уорлокът се приближи, Рексар забеляза зеленото сияние около пръстите му и рязко си пое дъх, усещайки толкова рядкото чувство на страх. Не, уорлокът не искаше помощ. Той искаше живота му. Уорлоците можеха да изсмукват живителна енергия от всичко живо и да се самолекуват. Този процес

имаше висока цена и една сериозна рана лесно можеше да убие един здрав орк. А раната на този уорлок бе смъртоносна.

Рексар се опита да отстъпи назад, но бе приклещен от сражаващи се орки и човеци и не успя да помръдне. Той изръмжа и вдигна секирите си, решен да покоси уорлока, преди да се прости с живота си, но вешерът махна с ръка и изведнъж Рексар падна на колене, пронизан от неописуема болка.

— Какво? Вече не си толкова сигурен ли? — попита заядливо уорлокът и пристъпи толкова близо, че дъхът му погъделичка кожата на Рексар.

Рексар се преви от болка, без да може да я надвие.

— Боли ли? Не се тревожи. Скоро болката ще изчезне.

Уорлокът бавно вдигна ръка, умишлено удължавайки момента, а Рексар се загледа в зелената светлина, очертаваща приближаващата към него ръка. Той вече усещаше как енергията му го напуска и го наляга силна умора. Яростно ръмжане прекъсна мъчителното замайване и едно черно петно се нахвърли върху уорлока.

— Харата, не!

Щом уорлокът отклони вниманието си, заклинанието му се прекъсна и Рексар отново можеше да се движи. Но бе твърде късно. Верният му вълк бе отблъснал уорлока, но в същото време ръката на орка се бе вкопчила в гъстата му козина. Рексар с ужас видя как любимият му другар се свива пред очите му, как мощният вълк се стапя за миг и се свлича на земята, а тялото му се превръща в пепел и се понася от вятъра.

— А-а, така е по-добре — отбеляза уорлокът, изправи се на крака и изтупа робата си. Кървавите петна останаха, но раните му ги нямаше. — Твоят любимец току-що ти спаси живота — обърна се той към Рексар със злорада усмивка.

— Така е — отвърна спокойно Рексар, вдигна и завъртя секирите си. — Но кой ще спаси твоя?

С едно рязко движение в китките и бързо свиване на раменете секирите се засилиха надолу и се врязаха дълбоко в гърдите от двете страни на главата му. Рексар бе вложил много от значителната си сила в замаха си и от удара уорлокът падна на колене, а секирите преминаха през тялото му, което се разпадна на парчета върху пропитата с кръв земя.

Задъхан, Рексар се загледа в трупа, а после отмести поглед към мястото, където бе загинал вълкът му. Ярост бушуваше в тялото му и отекваше в ушите му. Той коленичи и за миг постави покритата си с кръвта на уорлока ръка върху прахта.

— Отмъстен си, приятелю — каза нежно той. — Макар че ми се иска да си още до мен.

Той си пое дъх, изправи се и вложи цялата си мъка и ярост, призовавайки водача на Уорсонг. Гром вдигна поглед, видя Рексар и вдигна секира в знак на поздрав. Едно от нещата, които Рексар винаги харесваше у Гром, въпреки всичките му зверства и насилие, бе това, че вождът го удостоява със същото уважение, което показваше на всеки един воин. От своя страна Рексар винаги му бе отвърщал с подобаваща почит, но точно сега резултатите бяха по-важни от маниерите.

— Порталът! — извика Рексар, сочейки. — Нещо не е наред!

Гром се загледа към портала точно докато няколко орки преминаваха през него. Отначало Рексар се окуражи, мислейки, че Ордата все пак им е изпратила подкрепление. Но после видя, че тези орки бяха пребити и окървавени и не маршируваха, а бягаха... бягаха от нещо. Нещо, което бе от страната на Дренор.

— Бягайте! — извика един от тях, сблъска се с един войник на Алианса толкова силно, че го повали, и продължи напред, без дори да спре и да го довърши. — Бягайте!

— Какво става? — попита настоятелно Гром, а Рексар сви рамене, объркан.

И двамата се взираха в Тъмния портал, когато сцената на подивелия пейзаж за миг се замени от истински водовъртеж от завихрени цветове и накрая настъпи пълен мрак. И после изчезна.

Миг след това каменната структура на Тъмния портал, която обвиваше рифта между двата свята, започна да скърца и стърже. Звуците се усилиха, постепенно се извисиха и... центърът се пропука, двете масивни половини се срутиха и сблъскаха със силен трясък, вдигайки облак от прах и дребни камъчета. След това паднаха и подпорите, разклатени от първоначалния удар. Рексар се наведе и придърпа края на качулката си върху устата си, за да не се задуши от прахта, която се посипа наоколо. Орки и човеци се разбягаха, опитвайки се да се спасят от настаналия хаос и хвърчащи отломки.

— Не! — викаше някой и въздухът бързо се изпълни с още викове и крясъци.

Самият Рексар бе занемял и продължаваше да се взира в чакъла, който бе останал на мястото на портала между двата свята. Портала... го нямаше? Това означаваше ли, че никога повече няма да се върнат у дома? Какво щеше да се случи с тях сега?

За щастие, един орк бе успял да се съвземе.

— Ще се прегрупираме! — извика Гром и плесна Рексар по рамото. — Ти събери когото можеш от тази страна, а аз ще събера останалите от другата! Тръгвайте към изхода на долината!

Рексар се отърси от парализата си, кимна и побърза да се подчини. И щом се отдалечи от завихрения прах, отново свали качулката си. Усещаше надигащата се у него паника, но успя да я потисне, концентрирайки се върху задачата, която Гром му постави. Видеше ли орк, веднага го насочваше към изхода от долината, и дали заради размерите му, или секирите, които размахваше, или просто защото всички отчаяно се нуждаеха от насока, всички орки му се подчиняваха безусловно. Докато самият Рексар стигна до изхода, Гром вече беше там, заедно с всички членове на Ордата, приклепени в Азерот. Повечето от тях изглеждаха точно толкова удивени, колкото се чувстваше Рексар.

— Гром! Портала го няма! — провикна се един от воините. — Какво ще правим сега?

— Да. Портала го няма. А Алианса се прегрупира — заяви на висок глас Гром и посочи към човеците, които се събираха пред онова, което съвсем допреди малко беше портал. — Сигурно си мислят, че вече сме лесна плячка. Мислят, че без портала ще сме загубени и изплашени. Но много се лъжат. Ние сме Ордата! — той огледа с блеснали очи тълпата пред себе си и вдигна високо Горхаул. — Тръгваме на север към Стонард! Ще разберем какво се е случило с родния ни свят. Ще се погрижим за ранените. И ще оцелеем. После ще се прегрупираме и отново ще се изправим срещу човеците, но при нашите условия, а не при техните! — Той изръмжа. — Алианса ни приближава. Ще ни повали ли?

Звучно „Не!“ отекна от това, което Рексар се опасяваше, че е последният остатък от оркската Орда. Гром се усмихна широко,

отметна главата си назад, отвори татуираната си челюст и нададе бойния си вик, преди да атакува, последван от всичките си воини.

* * *

Онзи там. Гром закричи към орка, който се бе свил до огъня в лагера им в Стонард онази нощ. По кожата му нямаше следи нито от прах, нито от кръв, а и Гром познаваше всичките си хора. Вождът постави ръка върху рамото му и го издърпа назад, изправяйки се над него. Изненадан, оркът се ококори. До Гром стоеше Рексар. Гром вдигна орка, сякаш бе малко дете и го задържа във въздуха. Оркът заразмахва крака, а вождът на Уорсонг се наведе към него.

— Сега — каза спокойно той със силно намръщено изражение. — Какво, в името на предците, се случи там?

Треперещ, оркът набързо разказа всичко, което знаеше. Всички останали го слушаха внимателно. Единственият звук бе брътвежът му, прашенето на огъня и обичайните звуци на нощното блато. Когато замлъкна, никой не посмя да продума. Всички стояха вторачени и безмълвни от шока. Накрая, след няколко минути, Гром се размърда.

— Значи — изръмжа той и изгледа гневно останалите, принуждавайки ги дали от срам, или от страх да извърнат поглед и да се съвземат. — Значи ще се подготвим.

— Ще се подготвим? — възкликна Рексар, а Гром се обърна към полуоркския и полуогърски воин. — За какво ще се готвим, Хелскрийм? Светът ни е мъртъв, хората ни са мъртви, а ние сме приковани тук завинаги. Сами. За какво, в името на предците, ще се приготвяме?

Рексар стискаше секирите си толкова силно, че на Гром му се стори, че чува как каменните им дръжки изскърцват от напрежението.

— Ще се приготвим да отмъстим за смъртта на хората си! — сопна се Гром, а в съзнанието му за пореден път изплува образът на Гарош. Неговият син и наследник. „Момчето ми“, помисли си той. „Момчето ми... Мъртво, заедно с всички останали.“ — Само ние останахме! — продължи той и огледа всички около себе си. — Сега ние сме Ордата! Ако се предадем, това ще означава края на всичко, което познаваме, на всичко, за което някога ни е било грижа! Расата ни

няма да изчезне, освен ако легнем и приемем смъртта като страхливи слабаци! Ако Нер'зул планира...

— Нер'зул! — извика Рексар и се наведе точно пред лицето на Гром. — Със сигурност той е виновен за всичко! Кой друг би могъл да накара света да се разпадне? Той предаде всички ни! Обеща да спаси Дренор, но вместо това го унищожил!

— Не можем да бъдем сигурни в това! — настоя Гром. — Знаехме, че работи с изключително мощна магия, за да отвори портали до други светове. Може нещо да се е объркало.

— А може и всичко да се е развило перфектно... за него! — продължи разярен Рексар. — Може само да ни е използвал, да е използвал целия ни свят за своите собствени цели. Така направи Гул'дан, нали?

Много от насъбралите се орки изсумтяха или замърмориха в подкрепа на думите му. Всички знаеха за предателството на Гул'дан и какво им коства то във Втората война.

— А кой обучи Гул'дан? — продължи Рексар. — Кой го научи на всичко? Нер'зул! Очевидно е, че ябълката не е паднала далеч от дървото!

Сега мърморенето стана още по-силно и гневно и Гром знаеше, че трябва да ги спре, преди групата воини да се превърне в разярена тълпа.

— Не виждате ли, че това няма значение? — започна той, пронизвайки гнева на Рексар със спокойствие. — Трябва ли да решаваме какво да правим на база слухове и предположения? Трябва ли да се косим или ядосваме за неща, които не е сигурно, че са се случили? Така ли действа славната Орда? — той изгледа всеки един поотделно и със задоволство забеляза, че негодуванието стихва и много скоро всички отново чакаха да чуят следващите му думи. — Ние оцеляхме! Сега сме в Азерот — свят, изобилстващ от живот, храна, земя и битка! Можем да възстановим Ордата и отново да пометем този свят!

Чуха се възторжени възгласи и Гром използва енергията им да запали собствения си плам, размахвайки Горхаул над главата си, за да може нейният писък да допълни фона на думите му.

— Да, Алианса ни преследва — извика той. — И да, днес нямаше как да ги надвием. Но някой ден, и то скоро, ще можем да го

направим! Тук ще починем, ще се възстановим и ще изградим стратегия. От тук ще атакуваме така, както вече знаем да правим от няколко цикъла на тяхната луна. Отново ще бъдем силни! Отново ще бъдем хищници и човеците ще треперят от страх пред нас! — Той спря секирата си и я задържа високо над главата си, снижавайки глас, за да може думите му да прозвучат спокойно на фона на внезапно настъпилата тишина. — И някой ден ние, Ордата, ще се въздигнем и ще отмъстим на човеците с една истинска и последна победа!

Воините нададоха радостни възгласи, викаха и кресъяха, вдигаха оръжията си, а Гром ги наблюдаваше със задоволство и кимаше. Те отново бяха с него, отново единни. Всички, с изключение на един.

— Ти бе предаван много пъти и все от самопровъзгласили се за водачи орки, и продължаваш да следваш все същия път — започна Рексар спокойно, въпреки че в очите му гореше гняв. — Вече не остана причина да се биеш! Преди се борехме да защитим хората си, като завладеем този свят за тях. Но тях вече ги няма! Повече нямаме нужда от този свят! С тази шепа воини спокойно можеш да откриеш някое място, където човеците не са стъпвали, и да го завладееш, без да се пролее и една капка кръв!

— Каква слава би имало в това? — провикна се един от орките.

Гром кимна.

— Какво е живот без битка? — обърна се той към Рексар. — Ти си воин... точно ти трябва да го знаеш най-добре! Борбата ни прави силни, прави ни живи!

— Може би — призна полуогърът, — но защо ни е да се бием без нужда? Защо да се бием само за да казваме, че го правим? Това не е борба за спасение, за победа, нито дори за слава. Това е борба от чиста жажда за кръв, от любов към насиетието. А на мен ми писна от това. И не искам повече да участвам.

— Страхливец! — извика някой, а Рексар присви очи, изправи рамене и вдигна секирите си.

— Излез напред и го повтори — предизвика го той, а в гласа му прозвуча зловеща заплаха. — Излез пред всички, за да те видя добре, и ме наречи страхливец в лицето! Пък да видим после дали ще откажа битка!

Никой не помръдна и след миг Рексар поклати глава и се усмихна самодоволно.

— Вие сте страхливци — заяви презрително той. — Страх ви е да живеете истински живот извън сенките на лъжите и обещанията, с които са ви купили. Нямайте никакъв кураж, никаква чест. Затова не може да ви се има доверие — полуогърът отпусна рамене. — От сега нататък аз ще се доверявам само на зверовете.

Гром изпита смесица от чувства, гледайки как впечатляващият воин се оттегля. Как смееше Рексар да ги изостави точно сега, когато най-силно се нуждаеха от единство? Но в същото време, кой можеше да го съди? Той дори не бе такава част от Ордата, като всички останали. Никой друг мок'натал не бе пожелал да напусне дома си в Блейдс Едж. Доколкото Гром знаеше, единствено Рексар се бе отзовал на призива на Ордата да се бие в Първата, а после и във Втората война. И какво бе спечелил от това? Изгуби света си, хората си и дори любимия си вълк. Чудно ли бе полуогърът да се чувства предаден?

— Никой не може да загърби Ордата! — настоя някой. — Трябва да го хванем за ушите и да го довлачим или да го убием!

— Той обиди всички нас! — провикна се друг. — Трябва да плати с живота си за тази обида!

— Нуждаем се от него! — възпротиви се трети. — Не можем да си позволим да го изгубим!

— Достатъчно! — извика Гром и изгледа всички гневно. Недоволните замлъкнаха. — Оставете го да си иде — заповяда той. — Рексар служи добре на Ордата. Оставете го да си иде с мир.

— Ами ние? — попита един от воините. — Какво ще правим ние?

— Знаем какво трябва да направим — отвърна Гром. — Сега този свят е нашият дом. Ще живеем тук.

Но дори когато всички кимнаха и насядаха около огъня, за да продължат тихите си разговори за бъдещите си победи, думите на Рексар продължаваха да кънтят в съзнанието му и част от него се зачуди дали някога щяха да открият това, което бяха изгубили толкова отдавна — мира.

[1] Блейдс Едж — Blade's Edge (англ.) — blade (острие); edge (връх). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Туралиън излезе от рифта и примигна.

— Това... това... Дренор ли е?

Те бяха избягали от разрушението на Дренор, преминавайки през портала в друг свят — свят, който още не можеха да проумеят. Кадгар и останалите магьосници бяха издигнали щит, който да ги предпази от вихъра на портала, и щом всичко се успокои, се върнаха с надеждата да потърсят оцелели другари. Но когато погледът на Туралиън се проясни, той се спря и занемя. Само Алериа, която подръпна ръката му, го накара да се отмести, за да могат и другите да преминат.

— Това е. Или поне това, което е останало от него — отвърна Кадгар.

Туралиън разпозна руините на Тъмния портал зад гърба им, както и Крепостта на честта и цитаделата Хелфайър в далечината. Напуканата червена земя също си бе същата. Но небето...!

Сега в него преливаха цветове и проблясваха ивици светлина, наподобяващи многоцветни светкавици, които се преплитаха, без да докосват земята. Слънцето го нямаше и небето бе тъмночервено, но се виждаше луната, която изглеждаше много по-голяма от преди. Ниско над хоризонта имаше втора, розовееща сфера, а над нея се носеше трета — по-малка и светлосиня. Тук-там се виждаха нишки, наподобяващи пипала на облаци.

И докато земята бе същата на цвят и плътност, недалеч Туралиън забеляза малък клин в разцепената земя, който се издигаше може би на височина тридесет метра. Той стоеше на място, като се изключи лекото поклащане заради яростните ветрове, които бушуваха навсякъде около тях. Тук-там се носеха и други руини.

— Разрушенията са изменили самата реалност — продължи Кадгар. — Гравитацията, пространството, може би дори времето вече не е това, което беше.

Думите на Кадгар бяха приглушени от раздиращ звук някъде под тях. Туралиън хвана него и Алериа под ръка и инстинктивно ги

придърпа назад към това, което преди беше земя.

— Изтеглете се! — извика Туралиън, макар и да не бе сигурен, че мъжете можеха да го чуят от разцепващата се земя и бурните ветрове. — Отдръпнете се от рифта!

Те обаче го виждаха и той им посочи на запад, към Крепостта на честта. Тогава всички побягнаха панически, забравяйки всякакъв ред и дисциплина. И точно когато Туралиън издърпа Кадгар и Алериа, земята под краката им започна да се разпада. Тримата забързаха към твърдта отвъд, едва успявайки да пристъпят, преди земята под краката им да се срине, надробена на парчета скала и пръст.

Преди Тъмния портал бе частично ограден от планини, а отвъд тях се намираше морето. А сега по-голямата част от планините бе изчезнала, но по-шокиращото бе, че вълните също ги нямаше. Срутвачите се руини падаха в едно празно пространство, сякаш остатъкът от света висеше в огромна зинала тъмнина, пронизвана само тук-там от вълнички и проблясъци на светлина.

— Сър! — провикна се един от мъжете. — Това не е ли... не е ли мястото, където беше рифтът?

— Да — отвърна Туралиън. — Така е.

Рифтът, през който първо бяха избягали от Дренор, а после се бяха върнали тук, действително се намираше на онзи ръб и сега бе пропаднал, заедно със свличащата се земя, оставяйки след себе си само останките от Тъмния портал. Настъпи тишина и Туралиън усети назряващото отчаяние.

— Вижте там — каза им той, посочвайки познатите постройки недалеч от тях. — Крепостта на честта все още е тук. Построихме я да ни служи за укрепление тук, в Дренор, и така ще бъде — той се обърна към воините си — покрити с прах, окървавени и изтощени. — Всички знаехме, че може и да не се върнем у дома. О, Светлина, дори очаквахме да умрем... но сме живи. Порталът е затворен. Направихме това, за което дойдохме. Какво ще правим сега... това зависи само от нас. Някъде там сигурно има оцелели... Трябва да ги открием и да ги доведем тук. Ще проучим района. Ще открием нови съюзници. Ще продължим да се борим с Ордата или с това, което е останало от нея, за да не могат орките никога повече да се опитат да направят нещо подобно. Светлината е все още с нас. Все още имаме работа. Този свят ще бъде това, което ние направим от него.

Алериа пристъпи до него с блеснали очи и стисна силно ръката му. Туралиън погледна към Кадгар, който кимна, а младите му очи се присвиха от одобрителна усмивка. Паладинът отново се обърна към хората си. Те все още изглеждаха угрижени, несигурни... Но паниката и отчаянието ги нямаше. „Този свят ще бъде това, което ние направим от него.“

— Хайде — каза Туралиън и посочи към Крепостта на честта. — Да се прибираме у дома.

ЕПИЛОГ

— Нер'зул!

Оркският шаман и Военачалник на Ордата изкрещя, чувайки името си, и отвори очи. Изведнъж странното завихрено нищо около него прониза сетивата му и той стисна очи, надявайки се да се отърси от бушуващите усещания, които заплашваха да го подлудят. После, сред всичкия шум, викове и пращане, той го чу отново.

— Нер'зул!

Примигна и се огледа. Съвсем наблизо, или поне така изглеждаше, въпреки че миг след това можеше да се закълне, че вече е на километри от него, Нер'зул видя някаква тъмна форма. Приличаше на орк и по-внимателното вглеждане го потвърди — ясно си личеше зелената кожа, бивниците и дългите плитки. Определено беше орк, и то един от воините на собствения му клан Шадоумуун. Воинът обаче не помръдваше. На Нер'зул му се стори, че забелязва гърдите му да се повдигат и спадат, но на това място не можеше да бъде сигурен в нищо.

Странният водовъртеж на сенки и светлини се изпълни с още форми. Всички, които бяха преминали с него през портала, изглежда бяха тук. Въпросът бе къде е това *тук*? Защо не се бяха озовали в друг свят? Каквото и да бе това място, Нер'зул бе убеден, че със сигурност не е нормален свят. Какво се бе случило?

Една колона от светлина премина покрай него и за миг Нер'зул видя отблясъци около всеки един от другите орки... и около себе си. Очите му се разшириха, после се затвориха, претоварени от гледката. Но той знаеше какво бе видял. Те наистина бяха попаднали в капан... нещо ги държеше на това място.

— Нер'зул!

Името му отново се разнесе из нищото, но този път Нер'зул усети как нещо придърпва гърдите и крайниците му. Останалите орки рязко се снижиха или може би той се издигаше, докато те си стояха на местата — тук нищо не бе сигурно. Но след няколко минути Нер'зул

беше сам, а другарите му останаха като сенки в далечината. И тогава една по-едра, тъмна сянка се появи пред него и той вдигна поглед... към самото възплъщение на яростта.

Пред Нер'зул се носеше огромно същество, покрито с тежка броня, обкована с кървавочервен метал. Лицето на фигурата наподобяваше това на дренаи — интелигентно и мъдро, но кожата му имаше яркочервен цвят и демоничен блясък. Съществото имаше къси и извити рога, които излизаха от високите му слепоочия, а изпод устата му и иззад късата брада, покриваща брадичката му, стърчаха два странни израстъка. По ушите му проблясваха няколко обеци, а очите му блестяха тъмножълти. И Нер'зул моментално го разпозна.

— Велики! — възкликна той, опитвайки се да се поклони, въпреки че крайниците му все още бяха като вързани.

— А-а, Нер'зул, малкият ми неверен слуга — отвърна Кил'джейден, демоничен властелин на Пламтящия легион^[1]. — Да не би да си помисли, че съм те забравил?

— Не, Велики, разбира се, че не.

Всъщност Нер'зул се бе надявал точно на това и след няколко години бе повярвал, че действително е така. И сега сърцето му се сви, а демоничният властелин продължи.

— О, през цялото време те наблюдавах, Нер'зул. Коства ми толкова много, знаеш ли? — демоничният властелин се изсмя — смразяващ стържещ звук. — И сега ще си платиш за провала!

— Аз... — започна Нер'зул, но съзнанието му не можеше да намери думи.

— Не можеше да си живееш сам — довърши вместо него Кил'джейден. — Бях сигурен, че някой ден отново ще опиташ да правиш магии, за които не си готов и които дори не разбираш. И чаках да дойде денят, в който собствената ти наглост ще те доведе при мен. — Той разпери широко скритите си в ръкавици ръце. — И ето ни тук! Ти сънува смъртта. После реши, че си ѝ избягал. А сега, малка моя пионке, смъртта ще бъде единственото нещо, което ще познаеш.

Внезапни проблясъци пронизаха мозъка на Нер'зул. И после болка... плътта му започна да се отделя от още живото му тяло, мъртвите го наобиколиха, кръвта им бе по ръцете му, собствената му кръв бе по ръцете му, страховито сливане на смърт, живот и неописуема болка.

— Не! — извика Нер'зул, мятайки се на всички страни в опита си да се освободи от невидимите си вериги. — Хората ми все още се нуждаят от мен!

Мощното тяло на демона се разтърси от смях — ужасен, страховит звук, от който ушите на Нер'зул прокървиха.

— Много добре знам, че те не значат нищо за теб. Затова не се тревожи — прошепна демоничният властелин, пробождайки бузата му с върха на дългия си нокът. Докосването го изгори и сякаш прониза плътта му с горещи и болезнени шипове. — За тях няма спасение. Не разбираш ли? Дребна пионка, ти не можеш да спасиш дори себе си.

После той завъртя пръста си и ръката му покри лицето на Нер'зул. Главата на оркския шаман се килна назад, а през треперещите му устни се понесе ужасен вой. И той знаеше, че е само първият от многото.

[1] Пламтящия легион — the Burning legion (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.